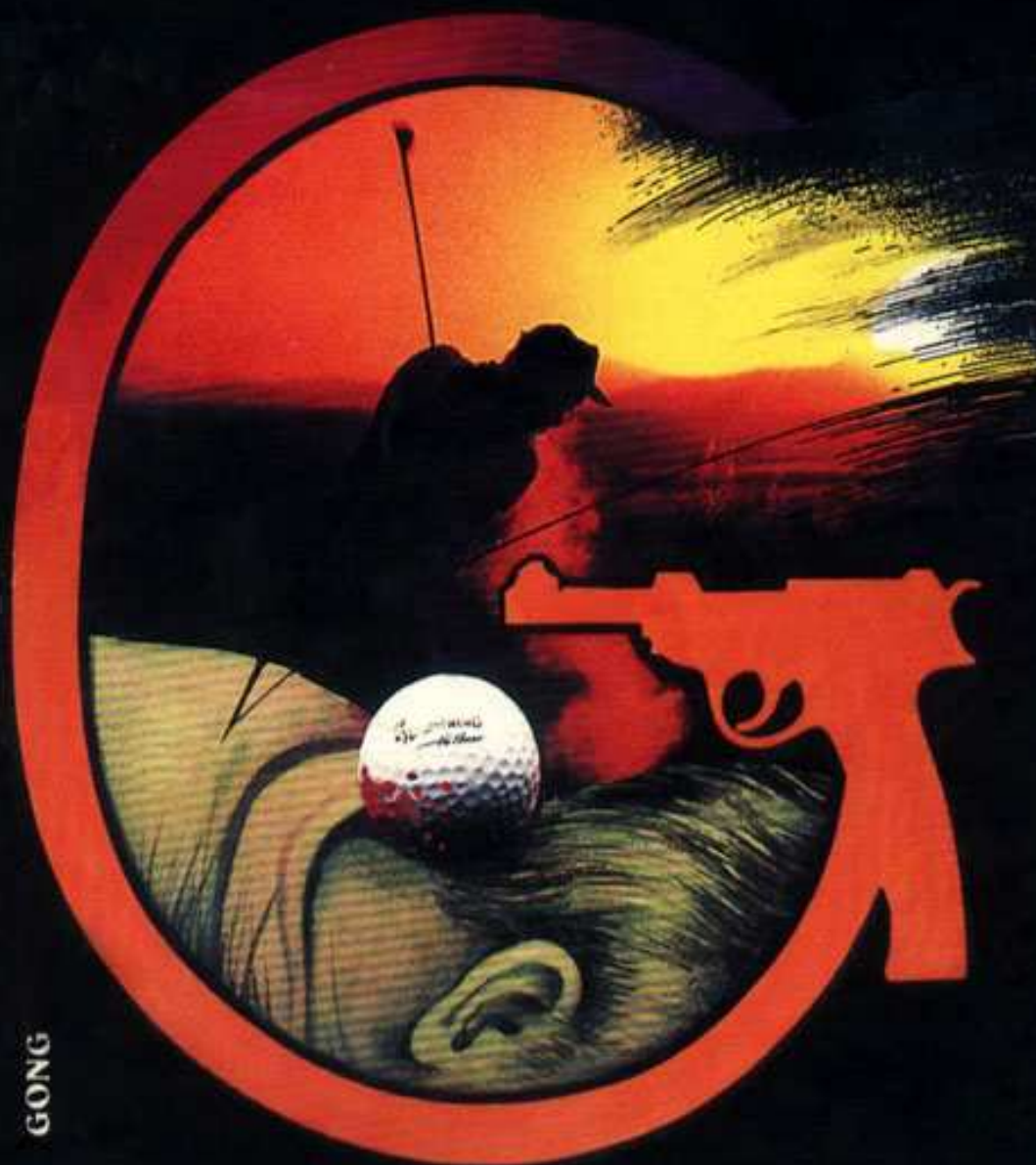

MELANTRICH

VRAŽDA AGATHA NA GOLFOVÉM CHRISTIE HŘIŠTI

GONG

AGATHA CHRISTIE

VRAŽDA NA GOLFOVÉM HŘIŠTI

© Agatha Christie, 1923
Translation © Běla Dintrová, 1992

OCR – Scaniac
1. korektura – Scaniac – 03/2003

1. KAPITOLA

Znám otřepanou anekdotu o mladém spisovateli, který ve snaze dodat každému svému vyprávění přitažlivost a originalitu, jimiž by upoutal pozornost i těch nejblazeovanejších nakladatelů, začínal jej vždycky větou:

„Hrome! zvolala vévodkyně.“

Kupodivu otevírám svůj příběh stejným způsobem – s jediným rozdílem, že dáma, jež pronesla tato slova, nebyla vévodkyně.

Jednoho dne počátkem června jsem se po určitém jednání vracel ranním vlakem z Paříže do Londýna, kde jsem dosud bydlel ve společném bytě se starým přítelem Herculem Poirotem, belgickým detektivem na odpočinku.

Rychlík do Calais byl nezvykle prázdný – v mém oddělení kupříkladu seděla jen jediná spolucestující. Když se vlak rozjel, začal jsem si honem ověřovat, mám-li všechny své věci, poněvadž můj odchod z hotelu byl dosti překotný. Zatím jsem si své společnice skoro nevšiml, zato teď se rázně přihlásila. Vyskočila ze sedadla, spustila okno, vystrčila z něj hlavu a za chvíli ji s jadrným výkřikem „Hrome!“ opět vtáhla dovnitř.

Nu, jsem staromódní a žena se podle mého názoru má také jako žena chovat. Nemám v lásce moderní, neurotické dívky, které od rána do noci tančí, kouří jako komín a používají výrazů, nad jakými by se zarděla i trhovkyně z Billingsgate.

Zvedl jsem oči a lehce jsem se zamračil do hezké, odvážné tvářičky, nad níž koketně seděl červený

klobouček. Husté černé kučery zakrývaly ouška. Podle mého soudu jí nebylo víc než sedmnáct, nicméně líce měla napudrované a rty nemožně rudé.

Bez ostychu opětovala můj pohled a významně se ušklíbla.

„Bože můj, pohoršili jsme jednoho džentlmena,“ oslovila pomyslné obecenstvo. „Omlouvám se za svůj slovník. Dáma se takhle nevyjadřuje a tak dále, ale Bůh ví, že mám pro své chování dostatečný důvod. Chápejte – ztratila jsem svou jedinou sestru.“

„Opravdu?“ řekl jsem zdvořile. „To je smutné.“

„A posmívá se mi!“ dodalo děvče. „Jasně se mi posmívá mně i mé sestře – a vůči ní je to obzvlášť nehezské, protože ji nikdy neviděl!“

Otevřel jsem ústa, ale nepustila mne ke slovu.

„Radši mlčte! Nikdo mě nemá rád. Stáhnou se do zahrady a budu se živit červy. Hú, hú – jaký jsem chudák!“

Skryla se za francouzským humoristickým časopisem velkého formátu, avšak neuniklo mi, že na mne za chvíli začala poočku přes horní okraj listu pokukovat. Neubránil jsem se úsměvu a ona vzápětí noviny odhodila a zvesela se rozesmála.

„Věděla jsem, že nejste takový suchar, jak se zdáte,“ zvolala.

Její smích byl tak nakažlivý, že jsem se bezděčně připojil, ačkoliv ten „suchar“ se mi zrovna nelíbil.

„Tak vida, už jsme přátelé!“ prohlásila ta uličnice.

„Přiznejte, že mou sestru litujete.“

„Strašně.“

„Teď jste hodný chlapec!“

„Nechte mě domluvit. Chystal jsem se říct, že ji sice strašně lituji, nicméně se bez její přítomnosti obejdu.“

Lehce jsem se uklonil, ale naprosto nevypočitatelná slečinka se zamračila a potřásla hlavou.

„S tímhle nezačínejte. Váš důstojný nesouhlas se mi zamlouval mnohem líp. A vaše tvář říkala: 'To není dívka mé úrovně', což je pravda – i když dneska se to těžko pozná. Ne každý rozezná dámu z polosvěta od vévodkyně. Jak vidím, znovu jsem vás pohoršila. V kterémpak Zapadákově vás to vykopali? Ne že by mi to vadilo, takových jako jste vy by mohlo být víc. Drzouny já totiž nenávidím. Dohánějí mě k zuřivosti.“ Rázně potřásla hlavou.

„Jak vypadáte, když zuříte?“ zeptal jsem se s úsměvem.

„Jako opravdový ďábel. Je mi jedno, co říkám nebo co dělám. Jednoho chlapa jsem málem zabila. Skutečně! Byl by si to zasloužil.“

„Na mne se radši nerozzuřte,“ zaprosil jsem.

„Žádný strach. Vy se mi líbíte – už od prvního okamžiku, kdy jsem vás spatřila. Tvářil jste se ale tak povýšeně, že by mě nikdy nenapadlo, že se třeba spřátelíme.“

„No, to se už stalo. Vyprávějte mi něco o sobě.“

„Jsem herečka – ovšem ne taková, jak vy si představujete. Na prknech jsem od šesti let. Můj obor jsou kotrmelce.“

„Prosím?“ podivil jsem se.

„Copak jste nikdy neviděl dětské akrobaty?“

„Aha, už rozumím.“

„Narodila jsem se v Americe, ovšem většinu života jsme strávily v Anglii. Ted' chystáme nový výstup –“

„My?“

„Sestra a já. Trochu zpěvu a tance, nějaké to povídání a mezi tím občas naše staré kousky. Je to docela nový

nápad a publikum určitě chytí. Z toho budou prachy – “
Moje nenadálá známá se předklonila a zešířila se
rozpovídala, leč mnoha jejím výrazům jsem vůbec
nerozuměl. Přesto však mi neuniklo, že můj zájem o ni
neustále stoupá. Byla podivnou směsicí dítěte a ženy. ač
dokonale znala světa a schopná postarat se sama o sebe,
jak pravila, přece jen měla podivně naivní přístup k
životu a upřímnou snahu se vším se vyrovnat.

Projeli jsme Amienssem. To jméno ve mně vzbudilo
mnoho vzpomínek a moje spoléčnice jako by
instinktivně vytušila, co se mi odehrává v mozku.

„Myslíte na válku?“

Přikývl jsem.

„Nejspíš jste se jí účastnil.“

„Ovšem. Byl jsem zraněn a po Sommě mne jako
invalidu zprostili služby. Dnes pracuji jako soukromý
tajemník jednoho členu parlamentu.“

„Ne! To musí být namáhavé.“

„Ani ne. Je tam málo co dělat. Ke splnění mých úkolů
mi stačí pár hodin denně. Někdy je to i nuda. Upřímně
řečeno, kdyby se mi bylo náhodou nenaskytlo něco
jiného, nevěděl bych, co dlouhou chvíli dělat.“

„Netvrdte mi, že sbíráte brouky.“

„To ne. Bydlím s jedním velice zajímavým mužem. Je
Belgičan – detektiv ve výslužbě, mimořádně zdatný.
Skutečně skvělý člověk. Několikrát uspěl i tam, kde
selhala sama policie.“

Moje spoléčnice poslouchala se široce rozevřenýma
očima.

„No to je zajímavé! Zbožňuji zločin. Chodím na všechny
detektivky v kinech, a když v novinách píší o vraždě, tak
články přímo hltám.“

„Pamatujete se na styleský případ?“ zeptal jsem se.

„Počkejte – jak někde v Essexu otrávil tu starou paní?“
Přisvědčil jsem.

„To byl Poirotův první velký úspěch. Nepochybně bez něj by vrah unikl nepotrestán. Podal nejskvělejší detektivní výkon.“

Rozpálen námětem vyličil jsem příběh v hlavních rysech až k ohromujícímu a nečekanému odhalení. Fascinovaná dívka poslouchala a než jsme se nadáli, vlak vyjžděl do nádraží v Calais.

Zavolal jsem dva nosiče a vystoupili jsme na nástupiště. Moje společnice natáhla ruku.

„Sbohem. Příště si dám lepší pozor na jazyk.“

„Nedovolíte mi, abych vás doprovázel i na lodi?“

„Kdoví, jestli se na loď dostanu. Musím zjistit, jestli má sestra přece jen do vlaku nenastoupila. Stejně vám děkuji.“

„Copak se už neuvidíme? Neřeknete mi ani své jméno?“
zavolal jsem za ní, když se už otočila.

„Popelka,“ odvětila s úsměvem.

Nedozvěděl jsem se však, kdy a kde Popelku najdu.

2. KAPITOLA

Nazítří ráno jsem pět minut po deváté vstoupil do našeho společného obývacího pokoje, kde můj přítel Poirot, jako obvykle na minutu přesný, už naklepával skořápku druhého vajíčka.

Při mém vstupu se rozzářil.

„Spal jste dobře? Odpočinul jste si po té strašné přeplavbě? Je vůbec zázrak, že jste ráno vstal tak časně. Odpusťte, kravatu máte nakřivo. Dovolte, narovnáám vám ji.“

Hercula Poirota jsem popsal už v některé jiné knize. Byl to obdivuhodný človíček. Měřil metr šedesát, vejčitou hlavu nakláněl trochu ke straně a když se rozčílil, oči mu blýskaly zelenavým leskem. Nosil vojensky navoskovaný knír a tvářil se nesmírně důstojně. Celým zevnějškem působil uhlazeně, až vybraně elegantně a upravenost byla doslova jeho vášní. Šikmo připevňená ozdoba, smítko prachu nebo sebemenší nedbalost v oblečení někoho jiného představovalo pro tohoto mužička utrpení, dokud se mu nepodařilo onu chybu napravit. Jeho božstvy byly Pořádek a Metoda. V určitém smyslu odmítal konkrétní důkazy, jako šlépěje nebo popel z cigarety, a prohlašoval, že samy o sobě nemohou detektivovi pomoci rozluštit nějakou záhadu. S přehnaným uspokojením si pak poklepal na svou vejčitou hlavu a řekl: „Skutečná práce probíhá tam uvnitř, v malých šedých buňkách. Nikdy nezapomínejte na malé šedé buňky, příteli.“

Usedl jsem na svou židli a k Poirotově známce jsem dodal, že hodinová přeplavba z Doveru do Calais se dá

těžko poctít epitetem „strašná“. Spíš mě zajímalo, co přinesla pošta.

Poirot nespokojeně zavrtěl hlavou.

„Ještě jsem dopisy neotevřel, ale teď nechodí nic, co by stálo za řeč. Velcí zločinci, kteří postupují podle určité metody, už dnes neexistují.“

Žalostně pokýval hlavou, kdežto já se hlasitě rozesmál.

„Netruchlete, příteli, osud se obrátí. Pročtěte si psaníčka. Třeba se na obzoru rýsuje nějaký velký případ.“

Usmál se a úzkým nožem na papír, jímž otvíral svou korespondenci, rozřízl několik obálek, ležících u jeho talíře.

„Účet. Další účet – na stará kolena se stávám rozmařilým. Vida! List od Jappa.“

„Ano?“ Zbystřil jsem sluch. Inspektor Scotland Yardu nás nejednou zatáhl do zajímavého vyšetřování.

„Pouze svým způsobem děkuje za malý pokyn v souvislosti s vraždou v Aberystwythu, který je uvedl na stopu. Těší mě, že jsem mu mohl poradit.“

Pokračoval v pročitání korespondence.

„Tady mi navrhuji uspořádat přednášku v místní pobočce skautů. Hraběnka z Forfanocku by si považovala za čest, kdybych ji navštívil. Asi se jí zase zaběhl pejsek. A teď poslední – ach!“

Neunikla mi změna v tónu jeho hlasu, proto jsem rychle zvedl oči. Pozorně četl a pak mi dopis hodil přes stůl.

„To je nečekané, *mon ami*. Přesvědčte se sám.“

Papír zřejmě zahraniční výroby byl popsán rázným, charakteristickým písmem.

VILLA GENEVIÉVE

MERLINVILLE-SUR-MER,

FRANCIE

*Vážený pane,
potřebuji pomoc detektiva a z důvodů, které Vám vysvětlím později, nechci přizvat policii. Vím o Vás z různých stran a všechny zprávy se shodují v tom, že jste nejen neobyčejně schopný, ale i diskrétní. Nechci svěřovat podrobnosti pošty, sdělím Vám pouze, že vzhledem k tajemství, které znám, se stále strachuji o svůj život. Věřím, že mi hrozí bezprostřední nebezpečí, a proto Vás prosím, neodkládejte příjezd do Francie. Jakmile mi telegraficky sdělíte, kterou lodí připlujete do Calais, pošlu tam auto. Budu Vám vděčen, odložíte-li všechny případy, na nichž právě pracujete, abyste se mohl věnovat pouze mému problému. Ochotně Vám uhradím škody s tím spojené. Poněvadž Vás pravděpodobně čeká cesta do Santiaga, kde jsem strávil několik let, počítejte, že se Vaše práce pro mne protáhne na delší dobu. Uvítám, když si svou odměnu stanovíte sám.*

Znovu Vás ujišťuji, že případ je naléhavý.

Váš oddaný

P. T. Renauld

Pod podpisem byla chvatně naškrábaná, téměř nečitelná řádka:

„Proboha – přijedte!“

Se zrychleným tepem jsem dopis Poirotovi honem vrátil.

„Konečně máme něco skutečně neobvyklého,“ vydechl jsem.

„Ano, opravdu,“ přisvědčil zamyšleně.

„Samozřejmě přijmete,“ dodal jsem.

Přikývl, třebaže ještě uvažoval. Když zřejmě dospěl k rozhodnutí, podíval se s vážnou tváří na hodinky.

„Není času nazbyt, expres na kontinent odjíždí ze stanice Victoria v jedenáct hodin, přesto si můžeme dopřát deset minut k rozhovoru. Pojedete se mnou *n'est-ce pas?*“

„Totiž –“

„Vždyť jste mi říkal, že vás váš zaměstnavatel na několik příštích týdnů nebude potřebovat.“

„To je pravda. Ovšem tenhle pan Renault velmi zdůrazňuje, že jde o záležitost čistě soukromou.“

„Ale jděte – s panem Renaultem si poradím. Mimochodem – jeho jméno mi připadá povědomé.“

„Známý jihoamerický milionář se také jmenuje Renault. Není to on?“

„Nejspíš ano, což vysvětluje i zmínku o Santiagu. Santiago je v Chile a Chile je v Jižní Americe. Docela pěkně pokračujeme! Všiml jste si doušky? Co o ní soudíte?“

Zauvažoval jsem.

„Při psaní dopisu se ještě ovládal, ale nakonec ho rozvaha naprosto opustila a v náhlém popudu připsal ona dvě úpěnlivá slova.“

Můj přítel však energicky zavrtěl hlavou.

„Mýlíte se. Nevidíte, že ačkoliv inkoust na podpisu je skoro černý, postscriptum je docela světlé?“

„No a?“ podivil jsem se.

„*Mon Dieu, mon ami*, zapojte své šedé buňky! Není to snad jasné? Pan Renault dopis napsal a znovu si jej přečetl, aniž použil pijáku. Potom nikoli v náhlém popudu, nýbrž po rozvaze doplnil doušku a teprve pak list vysušil.

„Proč ale?!“

„*Parbleu!* Aby na mne zapůsobila tak, jako na vás.“

„Cože?“

„*Mais oui* – abych určitě přijel! Psaní si přečetl a neuspokojilo jej. Nevyznělo dost důrazně, proto ten dodatek.“

Odmlčel se a v očích mu zablesklo zelené světýlko, které vždy prozrazovalo jeho rozčilení.

„A protože, *mon ami*, prosba nebyla připojena z náhlého popudu, ale chladnokrevně a s rozmyslem, případ je velmi naléhavý a musíme vyjet co nejdříve.“

„Merlinville,“ opakoval jsem zamyšleně. „Mám pocit, že jsem to jméno už slyšel.“

Poirot přikývl.

„Jde o docela malé letovisko, zato elegantní. Leží asi uprostřed mezi Boulogne a Calais. Soudím, že pan Renault má v Anglii dům.“

„Ano, v Rutland Gate, nemýlím-li se. A pak má ještě velké sídlo na venkově, někde v Hartfordshiru. Vím o něm ale jen opravdu málo, ve společnosti mnoho neznamená. Myslím, že v City má uloženo mnoho peněz v jihoamerických akciích, a že valnou část svého života strávil v Chile a Argentině.“

„Všechny podrobnosti si zanedlouho vyslechneme přímo od něho. Pojd'te balit. Každý si vezmeme jen malý kufřík. Na nádraží pojedeme taxíkem.“

V jedenáct jsme vyrazili ze stanice Victoria směrem na Dover. Poirot před odjezdem odeslal panu Renaultovi telegram s údajem o hodině našeho přistání v Calais.

Na lodi jsem přítelovo přání být sám respektoval. Při nádherném počasí a moři klidném jako ten příslovečný rybník, mě v nejmenším nepřekvapilo, když se ke mně při vylodování v Calais připojil Poirot usměvavý.

Čekalo nás zklamání, poněvadž žádný vůz nám naproti nepřišel, což Poirot vysvětlil tím, že telegram nedošel včas.

„Najmeme si taxi,“ prohlásil vesele a v příštích minutách jsme se už kodrcali a nadskakovali směrem k Merlinvillu, v nejrozvrzanějším automobilu, který kdy sloužil jako drožka.

Měl jsem tu nejlepší náladu, avšak můj malý přítel mě vážně pozoroval.

„Berete to příliš na lehkou váhu, Hastingsi. Přivoláte pohromu.“

„Nesmysl. Proč?“

„Nevím. Mám strach.“

„Strach? Z čeho?“

„*Je ne sais de quoi*. Zlá předtucha.“ Hovořil tak vážně, že i mne ovlivnil.

„Mám pocit, že se z případu vyvine vážná záležitost,“ pravil pozvolna, „že nás čeká zdlouhavé, obtížné vyšetřování, které nám dá hodně práce.“

Byl bych se ho vyptával dál, nebýt skutečnosti, že jsme vjížděli do městečka Merlinville. Šofér zvolnil a vyptával se na cestu k vile Geneviéve.

„Projeďte přímo městem, pane. Vila Geneviéve leží asi půl míle odtud. Nemůžete ji minout. Je to velký dům s vyhlídkou na moře.“

Poděkovali jsme našemu informátorovi a pokračovali jsme v jízdě. Odbočka za městečkem nás přinutila k další zastávce. Proti nám se vlekl venkovan a my počkali, až k nám dojde. Při silnici stál nevelký domek, ale tak zanedbaný a rozpadávající se, že to nemohlo být hledané sídlo.

Zatímco jsme čekali, otevřela se u domku dvířka a vyšla z nich dívka.

Venkovan nás už míjel a řidič se vyklonil z okénka, aby se ho mohl zeptat, kam má jet.

„Vila Geneviève? Stojí několik kroků odtud vpravo, monsieur. Nebýt zatáčky, viděli byste ji.“

Nežli šofér nastartoval a poděkoval, můj pohled upoutalo děvče, pozorující nás s rukou dosud na klíce. Jsem znalec krásy a tuto krasavici nemohl nikdo přejít bez poznámky. Byla štíhlá, měla postavu mladé bohyně a nezakryté vlasy jí v slunečním svitu zářily. Přisahal jsem sám sobě, že patří k nejkrásnějším děvčatům, která jsem kdy viděl. Při další jízdě po hrbolaté silnici jsem se ještě ohlédl.

„Bože, Poirote,“ zvolal jsem, „Všiml jste si té mladé bohyně?“

Přítel vytáhl obočí.

„*Ça commence!*“ zavrčel. „Už jste viděl i bohyni!“

„Nebyla to snad bohyně?“

„Možná. Mně tak nepřipadla.“

„Musel jste si jí přece všimnout!“

„*Mon ami*, dva lidé jen zřídka postřehnou totéž. Vy jste kupříkladu zahlédl bohyni, já –“ zaváhal.

„Ano?“

„– pouze děvče s vyděšenýma očima,“ odpověděl Poirot vážně.

V té chvíli vůz zastavil před velkou zelenou bránou a my oba jsme současně vykřikli. Před ní stál důstojný *sergeant de vine* a napřaženou rukou nám zabránil vjet dovnitř.

„Dál nemůžete, pánové.“

Vždyť jedeme k panu Renauldovi,“ vykřikl jsem.
„Máme dojednanou schůzku. Je to přece jeho vila?“
„Ano, pane, ale – “
Poirot se předklonil.
„Jaké ale?“
„Monsieur Renauld byl dnes ráno zavražděn.“

3.KAPITOLA

V zápětí Poirot s očima žhnoucíma rozčilením vyskočil z vozu.

„Cože? Zavražděn? Kdy? Čím?“

Sergent de vine se napřímil.

„Nesmím odpovídat na žádné otázky, monsieur.“

„Máte pravdu. Chápu.“ Poirot chvíli uvažoval. „Policejní komisař je bezpochyby uvnitř.“

„Ano, pane.“

Poirot vytáhl svou navštívenku a načmáral na ni několik slov.

„*Voilà!* Byl byste tak hodný a zařídil, aby komisař tuto kartičku okamžitě dostal?“

Muž vizitku vzal a hvízdal přes rameno. Ihned přišel další policista a převzal Poirotův vzkaz. Po chvilce čekání přiběhl k bráně malý tlustý důstojník, před nímž *sergent de vine* zasalutoval a ustoupil stranou.

„Drahý pane Poirote,“ pravil příchozí, „mám radost, že vás vidím! Přicházíte jako na zavalanou.“

Poirotova tvář se rozjasnila.

„Monsieur Bex, těší mě, že se opět setkáváme.“ Otočil se ke mně. „Představím vám svého anglického přítele, kapitána Hastingse. – Toto je pan Lucien Bex.“

Komisař i já jsme se navzájem obřadně uklonili a pan Bex se pak znovu obrátil na Poirota.

„*Mon vieux*, neviděli jsme se od našeho setkání v Ostende. Napsal jste mi, že přinášíte informaci, která nám může pomoci.“

„Možná pro vás nebude novinkou. Víte, že jsem tu na pozvání?“

„Nevím – a koho?“

„Zavražděného. Zřejmě tušil, že mu někdo usiluje o život. Bohužel mne pozval příliš pozdě.“

„*Sacré tonnerre!*“ vykřikl Francouz. „Předpověděl tedy vlastní vraždu, což značně mění naše teorie. Ale pojd'te dovnitř.“

Podržel bránu otevřenou a zatímco jsme vykročili k domu, drmolil dál.

„S vaším sdělením musím bez odkladu seznámit policejního soudce, pana Hauteta. Prohlédl si právě dějiště zločinu a chystá se k výsledkům.“

„Kdy k vraždě došlo?“

„Mrtvého objevili ráno kolem deváté. Podle výpovědi paní Renauldové i lékařů musela smrt nastat asi ve dvě hodiny v noci. Vstupte, prosím.“

Došli jsme ke schodům, vedoucím k domovním dveřím vily. V hale seděl další policista, který při komisařově příchodu vstal.

„Kde je monsieur Hautet?“ zeptal se Bex.

„V salóne, pane.“

Bex otevřel dveře z předsíně nalevo a vešli jsme do pokoje. Vysoký, vyzáblý policejní soudce Hautet s tmavýma, pronikavýma očima měl ve zvyku hladit si při hovoru pečlivě zastřížený šedivý vous. U krbu stál starší muž s lehce nachýlenými rameny, jehož nám komisař představil jako doktora Duranda.

„To je opravdu zvláštní,“ poznamenal pan Hautet, sotva Bex domluvil. „Máte ten dopis u sebe, monsieur?“

Poirot mu list podal a soudce si jej přečetl.

„Hm! Píše o nějakém tajemství. Jaká škoda, že se nevyjádřil jasněji. Jsme vám velmi vděční, pane Poirote.“

Doufám, že nám prokážete čest a zúčastníte se vyšetřování. Nebo se snad musíte vrátit do Londýna?“

„Velice rád tady zůstanu. Nepřijel jsem včas, abych svého klienta zachránil před smrtí, tak cítím povinnost odhalit jeho vraha.“

Soudce se uklonil.

„Takové úvahy jen šlechtí. Paní Renauldová vás bezpochyby o tuto službu rovněž požádá. Každou chvíli čekáme pana Girauda z pařížské Sûreté a věřím, že se vy dva budete moci navzájem v pátrání podporovat. Zatím, jak doufám, mne poctíte svou přítomností při výsleších, a nemusím snad zdůrazňovat, že se vám dostane veškeré potřebné pomoci.“

„Díky, *monsieur*. Jistě chápete, že dosud tápu ve tmě. Nevím vůbec nic.“

Pan Hautet kývl na komisaře, který spustil:

„Když dnes ráno stará služebná Françoise přicházela shora dolů, našla domovní dveře dokořán. Nejprve se polekala, že sem vnikli zloději, a nakoukla do jídelny, ale sotva viděla, že stříbro je v pořádku, víc o dveřích nepřemýšlela. Usoudila, že pán si přivstal a šel se projít.“

„Promiňte, že přerušuji. Míval to ve zvyku?“

„Nikoliv, ale stará Françoise má na Angličany určitý názor. Považuje je za výstřední a schopné čehokoliv kdykoliv. Potom šla mladá komorná Léonie jako obvykle vzbudit svou paní a poděsila se, sotva ji našla svázanou a s roubíkem v ústech, a skoro současně proskočila zpráva, že našli pana Renaulda mrtvého, probodnutého zezadu.“

„Kde?“

„To je právě nejpodivnější na celém případě, pane Poirote. Tělo leželo tváří dolů ve vykopaném hrobě!“

„Cože?“

„Ano. V nedávno vykopané jámě – jen několik yardů od hranice pozemku, patřícího k vile.“

„Jak dlouho byl mrtvý?“

Na otázku odpověděl doktor Durand.

„Mrtvolu jsem prohlédl dnes v deset ráno. Smrt musela nastat nejméně před sedmi, nejdéle před deseti hodinami.“

„Hm – tedy mezi půlnocí a třetí ranní.“

„Přesně tak. A výpověď paní Renauldové ji upřesňuje na druhou hodinu. Zemřel okamžitě a je vyloučeno, aby šlo o sebevraždu.“

Poirot přikývla komisař pokračoval:

„Zděšená služka uvolnila paní Renauldové provazy, jimiž byla svázaná. Pouta ženě způsobila takové bolesti, že vyčerpáním téměř ztratila vědomí. Zdá se, že do ložnice vnikli dva maskovaní muži, paní Renauldovou svázali a jejího manžela násilím odvěkli, což víme z vyprávění sloužících. Jakmile paní Renauldová uslyšela příšernou novinu, nadmíru se rozčílila a přivolaný doktor Durand jí okamžitě předepsal uklidňující prostředek. Dosud jsme ji nemohli vyslechnout. Bezpochyby se probudí v mnohem klidnějším stavu a snese pár otázek.“

Komisař skončila Poirot se zeptal:

„A co ostatní obyvatelé domu, monsieur?“

„Kromě staré Françoise, hospodyně, která mnoho let sloužila u předešlých majitelů vily Geneviève, jsou zde zaměstnána dvě mladá děvčata, sestry Denisa a Léonie Oulardovy. Pocházejí z velice slušné rodiny v Merlinville. Šoféra si pan Renauld přivezl z Anglie, ale ten je právě na dovolené. Trvale tu bydlí paní

Renauldová a její syn, pan Jack. Ten v současné době také není přítomen.“

Poirot přikývl a monsieur Hautet zvolal: „Marchaude!“

Vstoupil *sergent de vine*. „Přiveďte hospodyně Françoise.“

Strážník zasalutoval, zmizel a zanedlouho se vrátil s ustrašenou ženou.

„Jmenujete se Françoise Arrichetová?“

„Ano, monsieur.“

„Sloužíte dlouho ve vile Geneviève?“

„Jedenáct let jsem pracovala u paní vikomtesy. Letos na jaře vilu prodala a já souhlasila zůstat u anglického pána. Nikdy mě nenapadlo –“

Soudce ji přerušil.

„Jistě, jistě. Teď se Françoise vraťme k problému domovních dveří. Čí povinností bylo zamykat je na noc?“

„Mou, monsieur. O ně jsem se starala já.“

„Jak to bylo včera?“

„Zamkla jsem jako jindy.“

„Určitě?“

„Přísahám u všech svatých, pane.“

„V kolik hodin jste zavírala?“

„Jako vždy v půl jedenácté.“

„Kdy šli spát ostatní členové domácnosti?“

„Madame ulehla už dřív. Denisa a Léonie počkaly na mne. Pán byl ještě ve své pracovně.“

„Takže dveře musel odemknout jedině pan Renauld?“ Pokrčila širokými rameny.

„Proč by to dělal, když se pořád kolem potulují zloději a vrahové? Co je to za nápad! Monsieur nebyl hlupák. Ledaže otevřel té dámě –“

Soudce rázně zasáhl:

„Dámě? Jakou dámu máte na mysli?“

„Přece tu, co ho přišla navštívit.“

„Včera večer tu nějaká byla?“

„Ano, pane – a často předtím.“

„Kdo je to? Znáte ji?“

Po obličejí ženy se rozlil prohnaný výraz:

„Copak vím, kdo tu byl?“ zabručela. „Včera večer jsem jí neotvírala.“

„Hleďme!“ rozkřikl se vyslychající a bouchl dlaní do stolu. „Chce si dělat z policie legraci! Okamžitě vás žádám, abyste mi řekla jméno té dámy, která večer chodila navštěvovat pana Renaulda.“

„Policie – policie!“ vrčela Françoise. „Nikdy jsem si nemyslela, že bych se mohla zaplíst s policií. Vždy vím dobře, o koho jde. Byla to madame Daubreuilová.“

Komisař vykřikl a v údivu se předklonil.

„Paní Daubreuilová – z vily Marguerity přímo dole u silnice? Myslíte to vážně?“

„Jak jsem řekla, pane. Ta je pěkná!“ Stará hospodyně pohrdavě trhla hlavou.

„Madame Daubreuilová,“ zašeptal komisař. „Nevěřím!“

„Vida,“ ušklíbla se Françoise, „to mám za to, když povím pravdu.“

„Ale ne,“ snažil se ji soudce ukonejšit. „Jen jste nás překvapila, nic víc. Tak tedy paní Daubreuilová a pan Renauld byli –“ taktně větu nedokončil. „Nemýlíte se?“

„Kdoví? Ale co chcete? Monsieur byl *milord anglais très riche* – a paní Daubreuilová byla sice *trés chic*, ovšem chudá. Ačkoliv se svou dcerou žije docela spořádaně, určitě má svou minulost. Není už mladá, přesto jak tu stojím viděla jsem mužské otáčet se po ní,

když jde po ulici. Navíc v poslední době mohla víc utrácet, což ví celé město, a její malé úspory jsou už pryč.“ Françoise s naprostou jistotou potřásla hlavou.

Monsieur Hautet si zamyšleně hladil vous.

„A co paní Renauldová?“ zeptal se po chvíli. „Jak ta pohlížela na toto – přátelství?“

Hospodyně pokrčila rameny.

„Chovala se vždycky velice vlídně – velice zdvořile. Řeklo by se, že nic netuší, ale srdce přece jen trpí. Madame se mi den ze dne trátí před očima. Není to už ta žena, která sem přijela před měsícem. I pán se změnil, on se také trápil. Každý na něm poznal, že má nervy napnuté k prasknutí. Nebylo divu při takovém poměru – bez ohledů a diskrétnosti. Zřejmě po anglicku!“

Pohoršeně jsem si poposedl, avšak vyšetřující pokračoval s otázkami bez ohledu na vedlejší účinky.

„Uvedla jste, že pan Renauld asi otevřel paní Daubreuilové.“

„Nejspíš, pane. Slyšela jsem je vycházet z pánovy pracovny a jít k domovním dveřím. Monsieur jí popřál dobrou noc a zavřel za ní.“

„Jak pozdě bylo?“

„Krátko po půl jedenácté, pane.“

„Víte v kolik šel monsieur Renauld spát?“

„Tak deset minut po nás. Schody vržou, každý slyší, když někdo jde nahoru nebo dolů.“

„Nic víc jste v noci neslyšela? Žádný zvuk vás nevyrušil?“

„Vůbec žádný, pane.“

„Kdo z personálu sešel ráno dolů první?“

„Já. Hned jsem si všimla otevřených dveří.“

„Přízemní okna byla zavřena?“

„Všechna. Nikde se nezdálo nic podezřelého.“

„Díky, Françoise, můžete jít.“

Stařena se odšourala ke dveřím a na prahu se ještě ohlédla.

„Věřte mi, pane, že madam Daubreuilová je špatná. Ženská to přece pozná. Nezapomeňte, není to slušná osoba.“ Moudře potřásla hlavou a vyšla z pokoje.

„Léonie Oulardová!“ zavolal soudce.

Děvče se objevilo v slzách, na pokraji hysterického záchvatu, ale pan Hautet věděl, jak s ním jednat. Léonie hlavně vylíčila, jak našla svou velitelku svázanou a s roubíkem v ústech. Situaci popsala velice barvitě. Stejně jako Françoise, ani ona v noci nic neslyšela.

Po ní se k výsledku dostavila Léonina sestra, Denisa. Potvrdila, že se pán v poslední době velice změnil.

„Den ode dne byl nevrlejší a skleslejší a jedl čím dál míň. Určitě po něm šla mafie,“ zněla Denisina teorie.

„Dva maskovaní muži – co jiného to může být? Hrozný spolek!“

„Snad máte pravdu,“ přisvědčil jí soudce klidně. „A teď mi, má milá, povězte, jestli jste to byla vy, kdo včera večer otevíral paní Daubreuilové.“

„Včera ne, předevcírem.“

„Françoise nám právě řekla, že tu madame Daubreuilová byla včera.“

„Ne, monsieur. Za panem Renauldem přišla včera jiná dáma.“

Překvapený soudce trval na svém, avšak Denisa se nedala zmást. Přece paní Daubreuilovou dobře zná. Tahle měla také tmavé vlasy, ale byla menší a mladší. Služka svou první výpověď nezměnila.

„Viděla jste tu návštěvnici někdy předtím?“

„Nikdy, pane. Myslím, že byla Angličanka,“ dodalo děvče plaše.

„Angličanka?“

„Ano. Ptala se po pánovi docela dobrou francouzštinou, jenže přízvuk – třebaš nepatrný – já poznám. Ostatně, když vycházeli z pánovy pracovny, mluvili anglicky.“

„Slyšela jste, co říkali? Ovládáte vůbec angličtinu?“

„Já? Dost slušně, pane,“ prohlásila Denisa pyšně. „Návštěvnice ovšem mluvila příliš rychle, takže jsem jí nerozuměla. Zaslechla jsem však pánova poslední slova.“ Odmlčela se a pak pracně a opatrně zopakovala větu: „'Ano – ano – jen už proboha jděte!'“

Soudce Denisu propustil a po krátkém uvažování znovu zavolal Françoise, aby jí předložil otázku, zdali se nespletla ve svém tvrzení. Hospodyně zůstala kupodivu neoblomná: včera přišla paní Daubreuilová a ne někdo jiný. Denisa se dělá důležitou, jen proto si vymyslela báchorku o nějaké cizí ženě. Chtěla se pochlubit, že umí anglicky! Kdoví, jestli pán tuhle větu vůbec vyslovil, a i kdyby, nic to nedokazuje, vždyť paní Daubreuilová ovládá angličtinu dokonale a obvykle ji v hovoru s panem Renauldem nebo s paní Renauldovou používá. „Obvykle bývá přítomen pan Jack, syn Renauldových, a ten francouzsky mluví velmi špatně.“

Soudce nenaléhal, jenom se ještě zeptal na řidiče. Pan Renault prý teprve včera oznámil, že vůz nebude potřebovat a že si Masters může vzít volno.

Do Poirotových očí se začal vkrádat údiv.

„Jakže?“ zašeptal jsem.

Poirot netrpělivě trhl hlavou a zeptal se:

„Promiňte, pane Bexi, znamená to, že pan Renault dovedl řídit?“

„Prozrad'te mi, co vás napadlo,“ vyzval jsem přítele netrpělivě.

„Zapomněl jste, že Renault v dopise slíbil poslat pro mne do Calais auto?“

„Možná myslel taxík,“ napověděl jsem mu.

„Máte nejspíš pravdu, ale nač najímat taxík, má-li člověk vlastní vůz? Proč zrovna včera poslal šoféra na dovolenou tak náhle? Z jakého důvodu jej chtěl odstranit před naším příjezdem?“

4. KAPITOLA

Françoise odešla z pokoje. Soudce zamyšleně bubnoval prsty do stolu.

„Máme zde přímo si odporující výpovědi, pane Bexi,“ řekl Poirot po chvíli. „Které máme věřit, Denise nebo Françoise?“

„Denise,“ odpověděl komisař rozhodně. „Vždyť ona vpouštěla návštěvnici. Françoise je stará, paličatá a paní Daubreuilovou má zřejmě nerada. Navíc už víme, že Renauld měl pletky s nějakou ženou.“

„Tiens!“ zvolal monsieur Hautet. „Zapomněli jsme pana Poirota informovat o tomhle.“ Začal prohrabávat papíry na stole, až objevil, co hledal. „Tento dopis, jsme našli v kapse pláště mrtvého.“

Poirot podávaný papír vzal a rozložil jej. Byl už poněkud pomačkaný. Text byl napsaný anglicky, nevypsánou rukou.

Můj nejdražší

- proč tak dlouho nepíšeš? Máš mě přece stále rád, vid'?
Tvé poslední dopisy byly úplně jiné – studené a cizí, a
najednou to mlčení, které mi nahání strach. Kdyby Tvá
láska měla pohasnout – ale to není možné! Jak jsem
hloupá, pořád si něco vymýšlím! Jestli jsi mě však
skutečně přestal milovat, nevím, co bych udělala –
nejspíš se zabila. Nedokázala bych žít bez Tebe. Někdy
mě napadá, že se mezi nás vloudila jiná žena. Jen aťsi dá
pozor, a Ty také! Raději bych Tě zavraždila, než někomu
přenechala. A to myslím vážně!

*Napsala jsem ale pořádný nesmysl. Ty miluješ mne a já
Tebe – ano, miluji, miluji, miluji...
V lásce Tvá*

Bella

Na listu nestála ani adresa, ani datum. S vážnou tváří jej Poirot Hautetovi vrátil s otázkou:

„Co o tom soudíte?“

Vyšetřující soudce pokrčil rameny.

„Monsieur Renauld se podle všeho zapletl s nějakou Angličankou Bellou. Pak se přestěhoval sem, seznámil se s paní Daubreuilovou a začal sis ní. Vůči Belle ochladl a ta hned vytušila, o co jde. Tenhle dopis obsahuje jasnou výhrůžku. Případ na první pohled vypadal docela prostý, pane Poirote. Vražda ze žárlivosti. Bodnutí do zad napovídá, že jde o ženskou akci.“

Poirot přikývl.

„Bodnutí do zad ano – hrob už ne! Jeho vykopání bylo namáhavé, těžké. To by žena nezvládla.“

„Máte pravdu!“ zvolal komisař rozčileně. „Tohle jsem neuvážil.“

„Jak už jsem řekl, případ se zpočátku jevil jednoduchý,“ pokračoval soudce, „Jenže maskovaní muži a pozvání pana Renaulda poslané vám, situaci značně komplikují. Jako bychom měli celou řadu okolností, do sebe navzájem vůbec nezapadajících. Myslíte, že list, který jste dostal, se týká oné Belly a jejích hrozeb?“

Poirot zavrtěl hlavou.

„Sotva. Muž typu pana Renaulda, zvyklý na dobrodružný život v cizině, by jistě nehledal ochranu před ženou.“

Soudce důrazně přikývl.

„Jsem téhož názoru. Vysvětlení toho dopisu musíme tedy hledat v –“

„Santiago,“ dokončil komisař. „Okamžitě zatelegrafuji tamější policii o veškeré podrobnosti o tomto muži z doby, kdy v Chile žil. Chci poznat jeho milostné aféry, obchodní transakce, přátele i nepřátele. Podivil bych se, kdybychom nakonec nenašli klíč k rozluštění té záhadné vraždy.“ Sotva domluvil, rozhlédl se kolem v očekávání projevu spontánního souhlasu.

„Výborně!“ pochválil jej Poirot. „Nenašli jste mezi Renauldovými věcmi žádný jiný dopis od Belly?“

„Nikoliv. Jeden z našich prvních kroků nás vedl do jeho pracovny prohlédnout soukromou korespondenci, ale nic zajímavého se neobjevilo. Všechno se zdálo být v pořádku, až na poslední vůli. Přečtěte si ji. Zaujme vás.“ Poirot dokument přelétl očima.

„Vida! Odkazuje tisíc liber panu Stonorovi – mimochodem kdo je to?“

„Tajemník pana Renaulda. Zůstal v Anglii, nicméně párkrát sem přijel na víkend.“

„A všechno ostatní připadá bez výhrady milované manželce Eloise. Závěť je stručná a po právní stránce se jí nedá nic vytknout.“ Listinu komisaři vrátil.

„Kdoví?“ začal Bex. „Vy jste si nepovšiml –“

„Data?“ přimhouřil Poirot jedno oko. „Jistě že ano. Byla sepsána před čtrnácti dny, snad v první předtuše nebezpečí. Mnoho bohatých lidí umírá bez posledního pořízení, poněvadž nepřipustili možnost smrti. Je ovšem riskantní dělat předčasné závěry. V každém případě závěť dokazuje, že i přes milostné pletky měl manželku opravdu rád.“

„Jistě,“ řekl pan Hautet nepřesvědčivě. „Je však trochu zvláštní a nepěkné, že syna ponechává úplně závislého na matce. Kdyby se provdala znovu a podléhala přespříliš vlivu druhého muže, chlapec by z otcových peněz neuviděl ani penci.“

„Jsme přeci domýšliví tvorové,“ pokrčil rameny Poirot. „Monsieur Renauld bezpochyby v nejmenším nepředpokládal, že by se jeho choť mohla znovu provdat. A třeba považoval za moudré nechat Jackovy peníze v matčiných rukou. Synové bohatých otců bývají pověstně rozmařilí.“

„Snad máte pravdu. Určitě byste si teď rád prohlédl místo činu. Omlouvám se, pane Poirote, že mrtvolu už odvezli, nicméně fotografie ze všech možných úhlů dostanete hned, jakmile přijdou.“

Detektiv poděkoval za laskavost a komisař vstal.

„Pojďte se mnou, pánové.“

Otevřel dveře a obřadnou úklonou vyzval Poirota, aby vyšel první. Ten však se stejnou zdvořilostí ustoupil a uklonil se komisařovi.

„Račte.“

„Až po vás.“

Nakonec se do haly přece jen dostali oba.

„Tenhle pokoj je pracovna, že?“ zeptal se Poirot znenadání a ukázal na protější dveře.

„Ano. Chcete se podívat dovnitř?“ Dříve než dokončil větu, dveře otevřel. Vstoupili jsme.

Místnost, kterou si monsieur Renauld vybral za svou, byla malá, leč velice vkusně a útulně zařízená. U okna stál praktický psací stůl s mnoha přihrádkami a mezi dvěma křesly před krbem se nacházel kulatý stoleček, poházený nejnovějšími časopisy a knihami.

Poirot se na okamžik zastavil, aby si pokoj pořádně prohlédl, a teprve pak vešel dál. Lehce přejel rukou po opěradlech kožených křesel, ze stolku zvedl časopis a prstem se opatrně dotkl povrchu dubové skřetky. V tváři se mu objevil výraz naprosté spokojenosti.

„Žádný prach?“ zeptal jsem se s úsměvem.

S radostí přijal, že vím, jaký je puntičkář.

„Ani prášek, *mon ami!* A tentokrát je to snad škoda.“ Bystrýma, ptačíma očima těkal po pokoji. „Ach!“ prohodil znenadání s nádechem úlevy. „Kobereček před krbem je nakřivo.“ Sehnul se, aby jej narovnal.

Znenadání vykřikl a vstal s útržkem růžového papíru v ruce.

„Copak ve Francii zapomíná služebnictvo zametat pod koberci stejně jako v Anglii?“

Bex od něj vzal útržek a já přistoupil, abych si mohl papírek pořádně prohlédnout.

„Poznáváte, Hastingsi?“

Rozpačitě jsem zavrtěl hlavou, i když mi zvláštní odstín růžové barvy připadl silně povědomý.

Komisař však byl pohotovější. „Kousíček šeku,“ prohodil.

Na papírku, velkém zhruba dva čtvereční palce, stálo inkoustem napsané jméno „Duveen“.

„Vida!“ podivil se Bex. „Šek měl být vyplacen jakémusi Duveenovi – nebo jím byl vystaven.“

„Kloním se spíš k první eventualitě,“ řekl Poirot.

„Nemýlím-li se totiž, jde o rukopis pana Renaulda,“ což brzy dokázalo srovnání s poznámkami na psacím stole.

„Bože, opravdu nevím, jak mi toto mohlo uniknout,“ zamumlal komisař nešťastně.

Poirot se zasmál.

„Vezměte si z toho ponaučení a vždycky se dívejte pod koberce. Můj přítel Hastings vám potvrdí, že mi každý sebemenší nepořádek působí muka. Jakmile jsem postřehl, že kobereček před krbem neleží rovně, řekl jsem si: 'Ejhle! Při odsouvání jej zadržela noha židle. Může být něco pod ním, co uniklo pozornosti dobré Françoise.'“

„Françoise?“

„Nebo Denisy či Léonie. Komukoliv, kdo v tomto pokoji uklízel. A protože tu není prach, místnost musela být ráno dána do pořádku. Promyslel jsem si rekonstrukci celé té události. Včera, možná dnes v noci, vyplnil monsieur Renauld šek na jméno Duveen. Pak jej ale roztrhal a odhodil. Nicméně ráno...“

Vzápětí už pan Bex netrpělivě zazvonil.

Dostavila se Françoise. Ano, na zemi ležela spousta papírků. Co s nimi provedla? V kuchyni je hodila do kamen, pochopitelně! Kam jinam?

Bex ji s gestem vyjadřujícím zklamání propustil. Najednou se mu rozjasnila tvář, rozeběhl se ke stolu a v praštím okamžiku už prohlížel šekovou knížku. Potom však znovu zoufale mávl rukou: poslední kontrolní útržek zůstal nevyplněný.

„Vzmužte se!“ povzbudil ho Poirot a poklepal mu po zádech. „Paní Renauldová nám jistě vysvětlí, kdo je ta záhadná osoba, která se jmenuje Duveen.“

„Máte pravdu!“ Komisařův obličej se rozzářil. „Pokračujme!“

Při odchodu z pokoje, prohodil Poirot jakoby nic:

„Monsieur Renauld návštěvníci včera večer přijal zřejmě zde, vidíte?“

„Ano – jak to víte?“

„Tohle jsem našel na opěradle koženého křesla.“ Mezi palcem a ukazováčkem zvedl do výše dlouhý, černý vlas. Ženský vlas!

Zadním východem nás pan Bex odvedl z domu k malé kůlně, přistavěné k domovní stěně. Vytáhl z kapsy klíč a odemkl ji.

„Mrtvola leží tady. Odnegli jsme ji z místa činu, jen co fotografové skončili – krátce před vaším příchodem.“

Otevřel dveře a vstoupili jsme dovnitř. Zavražděný muž ležel na zemi pod prostěradlem. Bex je zkušeným pohybem odhodil. Renault vypadal na padesátníka s hodně prošedivělými černými vlasy a sportovní postavou. Byl prostředně vysoký, štíhlý a hladce oholený, nos měl dlouhý a tenký a pleť dotmava opálenou jako člověk, který strávil většinu života pod tropickým nebem. Pootevřené rty odhalovaly zuby, což zsinálým rysům dodávalo výraz údivu a hrůzy.

„Podle tváře se pozná, že byl bodnut do zad,“ upozornil Poirot.

Nesmírně opatrně mrtvého nadzvedl na bok. Na zádech světle hnědého kabátu tmavla mezi lopatkami okrouhlá skvrna, v jejímž středu zela ve tkanině trhлина. Poirot si ji bedlivě prohlédl.

„Víte, jakou zbraní byl zločin spáchán?“

„Zůstala v ráně.“ Komisař sáhl do vysoké sklenice pro nevelký předmět, který mi spíš než cokoliv jiného připomínal nůž na papír s tmavou rukojetí a úzkým lesklým ostřím. Ta hračka neměřila víc než deset palců. Špičkou prstu Poirot opatrně vyzkoušel potřísněný hrot.

„*Ma fois!* To je ale ostré – roztomilý vražedný nástroj!“

„Bohužel se nám nepodařilo na zbrani najít otisky prstů,“ s politováním upozornil Bex. „Vrah musel mít rukavice.“

„Pochopitelně je měl,“ odbyl ho můj přítel pohrdavě. „O otiscích vědí své i v Santiagu, díky zájmu, který noviny věnovaly Bertillonově metodě. Nicméně bych velmi rád věděl, proč na nožíku žádné otisky nejsou. Je přece tak jednoduché zanechat tam falešné. A policie by byla šťastná!“ Potřásl hlavou. „Velmi se obávám, že náš zločinec nepostupoval dost systematicky – nebo pracoval v časové tísní. Uvidíme!“

Spustil mrtvolu do původní polohy.

„Vida pod pláštěm měl pouze spodní prádlo,“ poznamenal.

Vtom se ozvalo zacukání na dveře, které Bex předtím za sebou zavřel. Přistoupil k nim a otevřel je. Venku stála Françoise a se zvrhlou zvědavostí chtěla nakouknout dovnitř.

„Copak je?“ zeptal se komisař netrpělivě.

„Madame vzkazuje, že se už natolik vzpamatovala, aby mohla přijmout pana soudce.“

„Dobře. Vyříd'te to panu Hautetovi,“ přikázal zostra. „My přijdeme hned.“

Poirot chvíli otálel a ještě jednou se ohlédl na mrtvého. Na okamžik mi připadlo, že chce něco podotknout, zdůraznit své rozhodnutí, že neustane, dokud neodhalí vraha, ale nakonec promluvil zcela mírně, spíš rozpačitě a jeho připomínka v tak vážné situaci vyzněla až směšně nevhodná.

„Nosil příliš dlouhý plášť,“ prohlásil přiškrceným hlasem.

5. KAPITOLA

Pana Hauteta jsme našli v hale, kde už na nás čekal, a nahoru jsme vykročili společně v čele s Françoise, která nám měla ukázat cestu. Udivilo mne, proč Poirot jde po schodech klikatě, ale šeptem mi to vysvětlil:

„Chápu, že služebnictvo neslyšelo pana Renaulda na schodech,“ ušklíbl se. „Každé prkno praská tak, že by vzbudilo mrtvého.“

Jak nám vysvětlil Bex, odbočovala nad schodištěm úzká chodbička k pokojům sloužících, my jsme však pokračovali hlavní chodbou. Françoise zaklepala na poslední dveře vpravo.

Po tichém vyzvání jsme vstoupili do slunné místnosti s vyhlídkou na moře, které se modralo a jiskřilo v dálce asi čtvrt míle.

Na pohovce, u níž stál doktor Durand, ležela podložena polštáři štíhlá, nápadně krásná žena středního věku. Její kdysi černé vlasy byly teď všechny skoro stříbrné, nicméně nemohly zastřít vitalitu a sílu osobnosti, která z ní vyzařovala.

Rázem jste poznali, že máte před sebou dokonalou manželku, oddanou a milující.

Pozdravila nás důstojnou úklonou hlavy. „Prosím, posad'te se, pánové.“

Přitáhli jsme si židle a zapisovatel usedl ke kulatému stolu.

„Doufám, madame,“ spustil Hautet, „že vás příliš nerozčílí, vyličíte-li nám, co se dnes v noci stalo.“

„Vůbec ne. Vím, jak je čas drahý, pokud máte ty ničemné vrahy chytit a potrestat.“

„Díky, madame. Možná vás bude unavovat méně, když vám budu klást otázky a vy mi je laskavě zodpovíte. V kolik hodin jste si včera šla lehnout?“

„V půl desáté. Byla jsem unavená.“

„A váš manžel?“

„Asi o hodinu později.“

„Připadal vám zneklidněný, něčím rozrušený?“

„O nic víc než obvykle.“

„Co se stalo potom?“

„Usnuli jsme. Probudilo mne, jak se mi k ústům přitiskla ruka. Chtěla jsem vykřiknout, ale nemohla jsem. V ložnici byli dva maskovaní muži.“

„Dokážete je trochu popsat?“

„Jeden byl hodně vysoký a měl dlouhý černý vous. Druhý byl malý, tlustý, s rezavým plnovousem. Oba si stáhli klobouky hluboko do očí.“

„Hm!“ ulevil si soudce zamýšleně. „Těch vousů je nějak příliš mnoho.“

„Domníváte se, že byly falešné?“

„Určitě, madame. Pokračujte, prosím.“

„Držel mě ten menší. Zacpal mi ústa roubíkem a pak mi svázel ruce i nohy provazem. Druhý muž stál nad mým manželem a přímo nad srdcem mu přidržoval nožík na papír, ostrý jako dýka, který sebral z mého psacího stolu. Sotva mě tlouštík zneškodnil, připojil se k tomu, co hlídal manžela. Společně jej přinutili vstát a doprovodit je vedle do šatny. Ačkoliv jsem strachy málem omdlévala, přece jen jsem až zoufale pozorně naslouchala.

Mluvili příliš tiše, abych jim rozuměla. Poznala jsem aspoň, že se dorozumívají zkomolenou španělštinou, jakou se hovoří v některých krajích Jižní Ameriky. Zdálo

se mi, že od mého muže cosi požadují. Jejich hlasy najednou zesílily, až myslím ten hubený vykřikl: 'Přece víte, co chceme! Jde nám o vaše tajemství!' Nevím, co manžel odpověděl, ale druhý padouch ho usadil: 'Lžete! Kde máte klíče?'

Potom se ozývalo vytahování zásuvek. V manželově šatně je ve zdi sejf, v němž mívával vždy docela slušnou hotovost. Léonie mi oznámila, že pokladnu našla otevřenou a prázdnou, ovšem to, co hledali, v sejfu zřejmě nenašli, poněvadž jsem slyšela, jak ten vysoký zaklel a mému muži přikázal, aby se oblékl. Krátce na to je asi nějaký šramot v domě znepokojil, neboť polooblečeného Paula vtáhli zpět do ložnice.“

„Promiňte,“ přerušil ji Poirot, „jiné dveře ze šatny nevedou?“

„Ne, monsieur. Tlust'och šel první, ten hubený dosud s nožem v ruce následoval za mým mužem. Paul chtěl přikročit ke mně, viděla jsem hrůzu v jeho očích. 'Musím s ní promluvit,' řekl svým věznitelům. 'Nic se neděje, Eloiso, neboj se,' pravil. 'Do rána jsem zpátky.' Předstíral sice klid, ale zděšení v jeho pohledu mi neuniklo. Potom ho vystrčili ze dveří a vysoký zločinec manžela varoval: 'Jestli hlesnete, je po vás, nezapomeňte!'

Pak jsem nejspíš omdlela,“ pokračovala paní Renauldová. „První, co si vzpomínám, bylo, že mi Léonie třela zápěstí a dávala pít brandy.“

„Tušíte, paní Renauldová,“ otázal se soudce, „co vrahové hledali?“

„Ani v nejmenším.“

„Věděla jste, že se váš manžel něčeho bojí?“

„Ano. Poznala jsem, jak se změnil.“

Kdy jste si té změny povšimla?“

Chvilí uvažovala.

„Asi před deseti dny.“

„Dříve ne?“

„Ne. Aspoň jsem si nic neuvědomila.“

„Nezeptala jste se ho na příčinu?“

„Jednou. Vyhýbavě mě odbyl. Přesto mi bylo jasné, že prožívá hroznou úzkost. Poněvadž se zřejmě snažil tuto skutečnost přede mnou utajit, předstírala jsem, že nic nepozoruji.“

„Věděla jste, že si najal detektiva?“

„Detektiva?“ zvolala překvapeně.

„Ano – zde přítomného pana Hercula Poirota.“

Detektiv se uklonil.

„Přijel dnes na pozvání vašeho manžela.“ Soudce vytáhl z kapsy Renauldův dopis a podal ho ženě.

List si přečetla s nepředstíraným údivem.

„S tím se mi nesvěřil. Patrně si plně uvědomoval, jaké nebezpečí mu hrozí.“

„Teď vás, madame, požádám o naprostou upřímnost. Došlo během pobytu vašeho chotě v Jižní Americe k nějaké příhodě, která by mohla aspoň trochu osvětlit jeho smrt?“

Vážně se zamyslela, nicméně nakonec zavrtěla hlavou.

„O žádné nevím. Měl jistě mnoho nepřátel, leckoho tak či onak využil, ale na nějaký opravdu závažný případ si nevzpomínám. Netvrdím, že něco takového nemohlo existovat, ovšem mně nic neřekl.“

Policejní soudce si nespokojeně hladil vousy.

„Dokážete odhadnout čas, kdy došlo k přepadení?“

„Ano. Jasně jsem slyšela hodiny na krbu odbíjet dvě.“

Kývla směrem k týden jdoucímu cestovnímu budíčku v koženém pouzdře, který stál uprostřed krbové římsy.

Poirot vstal, hodiny si pečlivě prohlédl a uklidněn opět usedl.

„Jako další důkaz máme náramkové hodinky. Vrahové je shodili z nočního stolku,“ vysvětlil pan Bex. „Bezpochyby jsou na kousky. Útočníky jistě nenapadlo, že budou svědčit proti nim.“

Opatrně začal odstraňovat úlomky skla, když tu jeho obličej náhle strnul v nejvyšším úžasu.

„*Mon Dieu!*“ vyhrkl.

„Co je?“

„Ručičky ukazují sedm!“

„Jakže?“ podivil se policejní soudce.

Vždy duchapřítomný Poirot vzal hodinky překvapenému komisaři z ruky a přidržel si je k uchu. Pak se usmál.

Sklo je sice rozbité, ale strojek jde dál.“

Přítomní přijali vysvětlení záhady s úlevou, leč soudce si uvědomil novou nesrovnalost.

„Teď přece nemáme sedm hodin?“

„Jistě ne,“ přisvědčil mírně detektiv. „Stroj se asi zrychluje, vidíte madame?“

Paní Renauldová se v údivu zamračila.

„Hodinky se skutečně zrychlovaly,“ připustila, „ale nikdy mi nepřipadlo, že o tolik.“

Netrpělivým gestem odbyl soudce otázku hodinek a pokračoval ve výslechu.

„Vstupní dveře byly nalezeny dokořán, což s jistotou dokazuje, že vrahové vstoupili tudy, nicméně k jejich otevření nedošlo násilím. Můžete nám podat nějaké vysvětlení, paní Renauldová?“

„Manžel mohl jít před spaním na procházku a při návratu zapomněl zajistit střelkový zámek.“

„Něco takového se mohlo stát?“

„Snadno. Můj muž patřil k těm nejroztržitějším lidem.“
Při svých slovech lehce svažila čelo, jako by ji tento povahový rys mrtvého manžela často trápil.

„Můžeme z toho aspoň usuzovat na jeden fakt,“ upozornil komisař znenadání. „Protože útočníci panu Renauldovi přikázali obléci se, je zřejmé, že místo úkrytu onoho tajemství je od domu poněkud vzdáleno a oni jej tam odváděli.“

Soudce přikývl.

Ano. Ovšem nebylo příliš daleko, poněvadž monsieur slíbil do rána se vrátit.“

„Kdy odjíždí poslední vlak z nádraží v Merlinville?“ napadlo Poirota.

„Jedenáct padesát jedním směrem a dvanáct sedmnáct v druhém. Je však pravděpodobnější, že měli auto.“

„Připouštím,“ trochu zkroušeně přiznal Poirot.

„To by nám vlastně mohlo posloužit jako stopa,“ rozjasnil se soudce. „Vozu se dvěma neznámými muži si třeba někdo povšiml. Výborný nápad, pane Bexi.“
Spokojeně se usmál a potom zase vážně oslovil paní Renauldovou: „Mám další otázku. Znáte někoho jménem Duveen?“

„Duveen?“ opakovala žena zamyšleně. „Neznám. Nebo aspoň si teď nevzpomínám.“

„Nikdy jste toto jméno od svého manžela neslyšela?“

„Nikdy.“

„Ani nevíte o ženě s křestním jménem Bella?“

Při této větě paní Renauldovou upřeně pozoroval. Doufal zachytit jakýkoliv náznak hněvu nebo přinejmenším důkaz, že jméno je tázané povědomé. Pouze však docela přirozeně zavrtěla hlavou a tak pokračoval v otázkách:

„Jestlipak je vám známo, že za panem Renauldem přišla včera v noci návštěva?“

Postřehl, že se jí po tvářích rozlil lehký ruměnec, nicméně klidně odpověděla:

„Není. Kdo to byl?“

„Nějaká dáma.“

„Opravdu?“

Policejní soudce však prozatím nechtěl prozradit více. Nepovažoval za pravděpodobné, že by madame Daubreuilová se zločinem souvisela, a nehodlal paní Renauldovou rozčilit víc, než bylo nutné. Dal znamení komisaři, jenž odpověděl kývnutím. Potom vstal, přešel pokoj, vrátil se s vysokou sklenicí, kterou jsme našli v kůlně, a vytáhl z ní nůž.

„Poznáváte to, madame?“ otázal se mírně. Tiše vykřikla.

„Ano, je to moje dýka.“ Pak si všimla skvrny na hrotu a s očima rozšířenýma hrůzou ucukla. „Tohle je – krev?“

„Bohužel, madame. Touto zbraní byl zabit váš manžel.“ Dýku rychle odstranil z dohledu. „Víte docela určitě, že jde o tutéž věcičku, která včera večer ležela na vašem toaletním stolku?“

„Ovšem. Daroval mi ji syn jako památku z války. Sloužil u letectva. Udal, že je starší, než ve skutečnosti byl.“ V hlase jí zazněl náznak mateřské pýchy. „Dýka je vyrobena z letecké součástky.“

„Rozumím. Tím docházíme k dalšímu bodu. Kde vůbec váš syn teď pobývá. Musíme mu co nejrychleji zatelegrafovat“

„Jack? Pluje do Buenos Aires. Na Anzoře.“

„Prosím?“

„Ano. Manžel ho obchodně poslal do Paříže, ale včera odpoledne zjistil, že je nezbytné, aby okamžitě odjel do

Jižní Ameriky. Zatelegrafoval mu tedy, aby stihl loď z Cherbourgu do Buenos Aires.“

„Víte, čeho se ten obchod týká?“

„Nikoliv, pane. Vím jen, že Buenos Aires není cílem synovy cesty. Odtamtud se má po souši vydat do Santiaga.“

Na to soudce i komisař jednohlasně zvolali:

„Santiago! Zase Santiago!“

V okamžiku, kdy nás toto město všechny omráčilo, Poirot odstoupil od okna, kde stál tak zamyšleně, až pochybuji, že si plně uvědomoval, o čem jsme mluvili, a s úklonou se zastavil před ženou.

„Dovolíte mi, madame, prohlédnout si vaše zápěstí?“

Ačkoliv jeho přání paní Renauldovou poněkud překvapilo, natáhla k detektivovi obě ruce. Kolem každého zápěstí se táhla ošklivá rudá stopa po provazech, které se jí zařezávaly do masa. Když si je prohlížel, připadlo mi, že mu v očích pohasl náhlý záblesk předchozího rozčilení.

„Pouta vám musela působit nesmírnou bolest,“ podivil se Poirot, ale soudce mu rozčileně skočil do řeči:

„Musíme ihned telegrafovat mladému panu Renauldovi. Potřebujeme se dovědět všechno o jeho cestě do Santiaga.“ Pak zaváhal. „Doufal jsem, že ho zastihneme někde poblíž, aby vám ušetřil další rozrušení.“

„Myslíte s dosvědčením totožnosti mého muže?“ zeptala se tiše.

Soudce přikývl.

„Jsem statečná, monsieur. Unesu, co mi ukládá povinnost. Už teď jsem připravená.“

„Ach, zítra je taky dost času, věřte mi – “

„Radši bych to měla za sebou,“ zašeptala a v záchvatu žalu křečovitě stáhla obličej. „Podáte mi laskavě ruku, doktore?“

Lékař přiskočil, přehodil jí přes ramena plášť a pomalé procesí začalo sestupovat po schodech. Pan Bex pospíšil napřed, aby otevřel kůlnu. Zakrátko velice bledá, nicméně odhodlaná vdova stanula ve dveřích. Rukou si zakryla tvář.

„Počkejte, pánové, než se uklidním.“

Ruku spustila, podívala se dolů na mrtvého manžela a pak ji opustila obdivuhodná síla, která ji dosud podpírala. „Paule!“ vykřikla. „Muži můj! Ach Bože!“ A v bezvědomí se zhroutila na zem.

Poirot rázem klečel vedle ní. Zvedl jí oční víčko, ohmatal tep. Sotva se přesvědčil, že omdlela opravdu, odstoupil a chytil mne za paži.

„Jsem hlupák,“ řekl. „Jestli někdy v hlase ženy zazněla láska a žal, pak to bylo právě teď. Moje naděje mi nevyšla. *Eh bien!* Musím začít znova.“

6.KAPITOLA

Doktor a pan Hautet odnesli omdlelou do domu. Komisař se za nimi díval a vrtěl hlavou.

„*Pauvre femme*,“ zamumlal. „Šok byl pro ni příliš silný. Nu – co se dá dělat. A nyní zajdeme na místo činu, pane Poirote.“

„Jak je libo, pane Bexi.“

Při procházení domem detektiv přejel pohledem schodiště a nespokojeně trhnul ramenem. Než jsme vyšli hlavním vchodem ven, prohlásil:

„Nechápu, že služebnictvo nic neslyšelo. Skřípání schodů, po nichž sestupovali tři lidé, by vzbudilo mrtvého!“

„Byla půlnoc, nezapomeňte. V tu dobu všichni tvrdě spali.“

Poirot však dál potřásal hlavou, jako by ani toto vysvětlení nepřijal. V zatačce příjezdové cesty zůstal stát a ohlédl se k domu.

„Co je přimělo k rozhodnutí zkusit, jsou-li otevřené hlavní dveře, což bylo naprosto nepravděpodobné? Spíš lze očekávat, že by se rovnou snažili vniknout dovnitř oknem.“

„Jenže všechna přízemní okna jsou zabezpečena železnými mřížemi,“ namítl komisař.

„Nepatří tamhleto okno k ložnici, z níž jsme před chvílí odešli?“ ukázal Poirot k prvnímu patru. „Před ním stojí strom, jak vidíte. Není problém vylézt po něm.“

„Možná,“ připustil Bex, „ovšem nepodařilo by se jim to bez zanechání otisků v záhoně.“

Uznal jsem logiku těchto slov. Po stranách schodů, vedoucích k hlavním dveřím, se nacházely velké oválné záhony, osázené rudými pelargoniemi. Dotyčný strom vyrůstal doslova ze zadní strany záhonu, takže dostat se k němu znamenalo do záhonu šlápnout.

„Je sucho,“ pokračoval komisař, proto na příjezdové cestě nebo na pěšině otisky nezůstanou, kdežto v měkké hlíně ano.“

Poirot přistoupil těsně k záhonu a bedlivě jej prohlížel. Jak Bex upozornil, jeho rovný povrch nebyl nikde porušen sebemenší stopou.

Detektiv přikývl jakoby uspokojen a vykročili jsme dál, když tu se můj přítel rozběhl ke druhému záhonu a sklonil se k němu.

„Pohleďte, pane Bexi!“ zvolal. „Tady máte plno stop!“

Komisař s úsměvem přistoupil.

„Drahý pane Poirote, jsou to bezpochyby otisky zahradnickových okovaných bot. V žádném případě nemohou být důležité, vždyť na této straně neroste žádný strom, tedy odtud není příležitost vylézt do horního patra.“

„Pravda,“ přiznal detektiv zklamaně. „Tak vy soudíte, že tyto šlápoty nejsou důležité?“

„Ani trochu.“

A potom, k mému krajnímu překvapení, Poirot vyslovil tyto věty:

„Nesouhlasím s vámi. Mám tušení, že tyto otisky jsou zatím nejzávažnějšími důkazy, na které jsme dosud narazili.“ Komisař nic nenamítl, jen pokrčil rameny. Byl příliš zdvořilý, aby vyřkl svůj skutečný názor, a místo něho se pouze zeptal:

„Půjďme dál?“

„Zajisté. Stopám se mohu věnovat později,“ vysvětlil detektiv zvesela. „Ty nám neutečou.“

Pan Bex nešel po příjezdové cestě dál k bráně, nýbrž odbočil na pěšinu, která v pravém úhlu uhýbala do mírného svahu a vedla zezadu k domu. Po obou stranách ji lemovalo křoví. Znenadání vyústila na nevelkou mýtinu s vyhlídkou na moře. Stála tam lavička a nedaleko ní kůlna na spadnutí. Několik kroků dál řada nízkých keřů vyznačovala hranici pozemků, patřících k vile. Pan Bex prošel živým plotem a ocitli jsme se na volném, travnatém prostranství. Rozhlédl jsem se a spatřil cosi, co mne udivilo.

„Vždyť to je golfové hřiště!“ zvolal jsem. Bex přikývl.

„Ještě nehotové,“ vysvětlil. „Má být otevřeno někdy v příštím měsíci. Jeden ze zdejších dělníků tu dnes časně ráno našel mrtvolu.“

Lapl jsem po dechu. Vlevo kousek ode mne se nacházela úzká, dlouhá jáma, kterou jsem v první chvíli přehlédl, a u ní ležel tváří k zemi muž. Srdce mi prudce poskočilo a zmocnil se mne zlý pocit, že došlo k nové tragédii. Komisař však rozptýlil mé zděšení tím, že pokročil vpřed s hlasitým, mrzutým výkřikem:

„Kde se potulují moji strážníci? Dostali přece přísný rozkaz nepouštět sem nikoho bez povolení!“

Muž na zemi se podíval přes rameno.

„Já ale povolení mám,“ odpověděl a pomalu vstal.

„Můj drahý Giraude,“ zvolal komisař. „Netušil jsem, že už jste přijel. Policejní soudce vás netrpělivě očekává.“

Zatímco mluvil, příchozího jsem si zvědavě prohlížel. Slavného detektiva z pařížské Súreté jsem znal podle jména, a proto mě zajímalo poznat ho osobně. Byl vysoký, asi třicetiletý, měl kaštanové vlasy i knírek a

vojenské držení. Lehká domýšlivost v jeho chování dokazovala, že si je plně vědom své důležitosti.

Bex nás seznámil a Poirota představil jako svého kolegu. V detektivových očích bleskl zájem.

„Podle jména vás znám, pane Poirote,“ pravil. „Kdysi jste měl skvělé výsledky, vidíte? Dnes ale už postupujeme docela jinak.“

„Ovšem zločiny jsou stále stejné,“ opravil ho Poirot mírně.

Ihned jsem vycítil Giraudův nepřátelský postoj. Vadilo mu, že Belgičan má pracovat s ním, a uvědomil jsem si, že by dokázal každou důležitou stopu s největší pravděpodobností zatajit.

„Policejní soudce – “ spustil Bex znovu, avšak Giraud jej neomaleně přerušil:

„Kašlu na policejního soudce! Záleží na světle. Za půl hodiny se setmí a na nic neuvidíme. O případu všechno vím a obyvatelé domu klidně počkají do zítřka, stopy po vrazích najdeme jedině tady. To vaši policisté tu všechno podupali? Myslel jsem, že dneska už své práci rozumějí lépe.“

„Zajisté jí rozumějí. Šlápoty, které jim připisujete, zbyly po dělnících, kteří mrtvolu objevili.“

Giraud mrzutě zabručel.

„Vidím jasně, kudy tři lidé prošli živým plotem, ale udělali to mazaně. Prostřední šlépěje jsou po panu Renauldovi, avšak ty po obou stranách zločinci pečlivě zahladili. Nechtěli se vydat riziku, i když na zdejší tvrde půdě by moc nezbylo.“

„Copak vám záleží jen na podřadných stopách?“ zeptal se Poirot.

Detektiv se na něj udiveně podíval a rty mého přítele zvlínil lehký úsměv. Giraud už už chtěl něco prohodit, ale ovládl se a jen se sklonil k rýči na zemi.

„Tím byla jáma bezpochyby vykopána,“ pravil. „Jenže ten vám nic neřekne. Patřil Renauldovi a muž, který jím pracoval, měl na sobě rukavice. Tamhle jsou,“ ukázal nohou k místu, kde se povalovaly dvě hlínou zamazané rukavice. „I ty patřily Renauldovi – nebo aspoň jeho zahradníkovi. Věřte mi, pachatelé tohoto zločinu neponechali nic náhodě. Oběť, probodnutá vlastní dýkou, měla být uložena v hrobě, vykopaném jeho vlastním rýčem. Hleděli nezanechat žádné stopy. Jenže já je převezu! Něco se vždycky najde. A to *něco* já najdu!“

Poirota však zatím zaujalo cosi jiného – krátký, zašpiněný kus olovené trubky, ležící vedle rýče. Opatrně na něj sáhl prstem a poté jej i trochu nadzvedl.

„Patří i toto zavražděnému?“ zeptal se a mně připadlo, že v otázce zazněl nádech ironie.

Giraud pokrčil rameny na znamení, že buď neví, nebo ho to nezajímá.

„Třeba se tu válí už týdny. V žádném případě tohle za důležité nepovažuju.“

„Mně naopak ta roura připadá velmi závažná,“ ucedil Poirot sladce.

Pochopil jsem, že chce pařížského detektiva zlobit, což se mu rozhodně dařilo. Giraud se rázně otočil, podotkl, že on nemá času nazbyt, sklonil se a pokračoval v bedlivé prohlídce země.

Poirot se náhle zničehožnic vrátil na pozemek vily a vzal za kliku kůlny.

„Je zamčená,“ křikl na něj Giraud přes rameno. „Je to beztak jen skladiště zahrádkova harampádí. Rýč není odtud, ten je z kůlny u domu.“

„Úžasné!“ zašeptal mi nadšeně Bex. „Je tu teprve půl hodiny a už ví všechno! Jaká osobnost! Giraud je dnes nesporně nejlepší detektiv.“

Ačkoliv mi Giraud byl ze srdce nepříjemný, přece jen na mně silně zapůsobil tím, jak z něj schopnost doslova vyzařovala. Nemohl jsem se ubránit pocitu, že Poirot se až dosud ničím nevyznamenal, a to mne trápilo. Připadalo mi, že můj přítel upíná pozornost pouze k různým hloupostem, které s případem nijak nesouvisejí. A teď se ještě ke všemu zeptal:

„Povězte mi, prosím, pane Bexi, co znamená ta nabílená čára kolem jámy? To si udělala policie znamení?“

„Ne, pane Poirote, to bude součást vybavení golfového hřiště. Čára ukazuje, kde bude písková překážka.“

Poirot se obrátil na mne.

„Čili nepravidelná díra, zaplněná pískem, vidíte, Hastingsi?“

Souhlasil jsem.

„Monsieur Renauld golf zřejmě hrál.“

„Ano, dokonce nadšeně. Zdejší hřiště se buduje hlavně díky němu a jeho finanční pomoci. Zasahoval také do jeho uspořádání.“

Poirot zamyšleně přikývl a pak poznamenal:

„Pro zahrabání mrtvol si pachatelé zrovna vhodné místo nevybrali. Jakmile by kopáči začali upravovat označenou překážku, byli by tělo hned objevili.“

„Zcela správně,“ zvolal Giraud vítězoslavně. „A to dokazuje, že nebyli zdejší. Tady vidíte nejlepší příklad nepřímého svědectví.“

„Snad,“ zapochyboval Poirot. „Žádný, kdo se tu vyzná, by na tomto místě mrtvolu nepohřbil – leda že by si přál, aby se na ni přišlo, což je přece nesmysl, nezdá se vám?“ Giraud se vůbec neobtěžoval odpovédět.

„Ano,“ učinil to za něj Poirot, „Je to jasný nesmysl.“

7.KAPITOLA

Když jsme se vraceli k domu, rozloučil se s námi Bex s vysvětlením, že musí okamžitě informovat policejního soudce o příjezdu detektiva Girauda. A toho zase podle všeho potěšilo, že Poirot prohlásil, že se obeznámil se vším potřebným. Poslední, co jsme při odchodu z místa viděli, byl Giraud lezoucí po čtyřech na zemi a pátrající po možných stopách s důkladností, jakou jsem musel ocenit. Poirot uhodl mé myšlenky, neboť jakmile jsme se ocitli o samotě, ironicky prohodil:

„Konečně se vám předvedl detektiv, kterého tak obdivujete. Slídící pes v lidské podobě! Nemám pravdu, Hastingsi?“

„Aspoň něco dělá,“ odsekl jsem. „A jestli tu nějaká stopa je, tak *on* ji najde. Kdežto vy –“

„No dobrá! Vždy já také něco našel: kus olověné trubky.“

„Nesmysl, Poirote. Moc dobře víte, že ta nemá s případem nic společného. Jde přece o drobnosti, které by nás neomylně dovedly k vrahům.“

„*Mon ami*, stopa dlouhá půl metru je stejně důležitá jako dvoumilimetrová! Jde jen o romantický názor, že každý závažný důkaz musí být nekonečně malý. A že trubka nesouvisí s případem prohlašujete jen abyste napodobil Girauda. Nebudeme o tom už mluvit,“ zarazil mne, když jsem chtěl položit otázku. „Ať Giraud hledá a mě nechte přemýšlet. Případ vypadá jednoduchý a přesto – přesto mně neuspokojuje. A víte proč, Hastingsi? Poněvadž náramkové hodinky šly o dvě hodiny napřed. A ještě další maličkosti do sebe nezapadají. Pokud kupříkladu

vrahy vedla k činu pomsta, proč Renaulda neprobodli na lůžku a neodešli?“

„Šlo jim o nějaké tajemství,“ připomněl jsem mu.

S nespokojeným výrazem si Poirot smetl z rukávu smítko. „No a kde je to tajemství? Zřejmě dál od vily, neboť chtěli, aby se oblékl. A přesto je nalezen zavražděný takřka pár kroků od domu. Navíc proč taková zbraň jako dýka leží náhodou po ruce?“ Odmlčel se, zamačkal a po chvilce pokračoval: „Proč služebnictvo nic neslyšelo? Copak je někdo omámil? Měli pachatelé spoluvíníka, který se postaral, aby domovní dveře zůstaly otevřené? Zajímalo by mě – “ Znenadání se zarazil. Když jsme došli k příjezdové cestě před vilou, rázně se ke mně otočil.

„Chystám vám překvapení, příteli, pro radost! Vaše výčitky jsem si vzal k srdci. Prohlédneme si určité šlápoty.“

„Které?“

„Ty v pravém záhonu. Pan Bex tvrdí, že to jsou otisky bot zahradníka. Ověříme si to. Vidiš, právě přijíždí s kolečkem.“

Staroušek skutečně tlačil kolečko plné sazenic přes cestu. Sotva na něj Poirot zavolal, muž trakař postavil a přiběhl se k nám.

„Hodláte ho požádat o zapůjčení boty, abyste ji mohl porovnat se stopami?“ zeptal jsem se se zatajeným dechem. Moje důvěra v Poirota trochu stoupla. Jestliže prohlásil, že otisky v pravém záhoně jsou důležité, pak tedy určitě význam mají.

„Přesně tak,“ odpověděl mi.

„A nepomyslí si, že máte podivné přání?“

„Vůbec o mém požadavku přemýšlet nebude.“

Víc už jsme si nemohli říct, neboť staroch k nám právě došel.

„Přejete si něco, monsieur?“

„Ano. Zahradničíte tady dlouho, vidíte?“

„Čtyřiaadvacet roků, pane.“

„Jak se jmenujete?“ pokračoval Poirot.

„August, pane.“

„Obdivoval jsem ty nádherné pelargonie. Jsou skutečně skvostné. Kdy jsou sázené?“

„Dost dávno, ale přirozeně, aby záhonky vypadaly upravené, musím občas odstranit odkvetlé sazenice a nahradit je novými a ještě uschlé květy odstříhat.“

„Včera jste zasadil některé čerstvé, vidíte? Ty uprostřed. A v druhém záhoně také.“

„Monsieur má výborný postřeh. Práce s nimi zabere vždycky skoro celý den. Ano, včera večer jsem zasadil deset nových kusů do každého záhonu. Jak jistě radče vědět nemají se sázet v horku za slunce.“

Augusta těšil Poirotův zájem a byl ochoten si popovídat.

„Tohle je krásná odrůda,“ ukázal detektiv na jeden trs.

„Mohl bych dostat odnož?“

„Samozřejmě, pane.“ Staroch vkročil do záhonu a opatrně odřízl výhonek ze sazenice, kterou Poirot obdivoval.

Přítel zahradníkovi vděčně poděkoval a Auguste se vrátil ke svému kolečku.

„Vidíte?“ usmál se přítel a naklonil se nad záhon, aby si prohlédl otisk okované boty. „Šlo to docela snadno.“

„Neuvědomil jsem si – “

„ – že ve vyžádané botě zůstane noha? Nevyužíváte dostatečně své mozkové kapacity. Co soudíte o té šlépěji?“

Pozorně jsem si záhon prostudoval.

„Všechny šlápoty v záhoně pocházejí z jedné boty,“ přiznal jsem nakonec po pečlivém prozkoumání.

„Když myslíte, tak s vámi souhlasím,“ pravil, nicméně mi připadlo, že jeho zájem o otisky už opadl a uvažuje teď o něčem jiném.

„Máte tedy aspoň o jednoho brouka v hlavě méně.“

„*Mon Dieu!* Co je to za rčení? Co vůbec znamená?“

„Že teď už nemusíte o šlépějích dumat.“

K mému překvapení však zavrtěl hlavou.

„Kdepak, *mon ami*. Konečně jsem dospěl na správnou cestu. Tápu sice ještě ve tmách, ale už vím, že tyto otisky jsou v celém případě to nejdůležitější a nejzajímavější. I panu Bexovi jsem to naznačil. Chudák Giraud! V nejmenším by mě nepřekvapilo, kdyby si jich vůbec nevšiml.“

Vtom se otevřely domovní dveře a pan Hautet s komisařem vyšli na schody.

„Ach, pan Poirot! Právě vás hledáme,“ pravil soudce.

„Sice se připozdívá, ale rád bych ještě navštívil madame Daubreuilovou. Smrt pana Renaulda ji určitě hodně rozčilila a snad nás při troše štěstí uvede na nějakou stopu. Třeba tajemství, které nesvěřil manželce, prozradil ženě, k níž ho poutala láska. Vždyť známe slabiny našich samsonů, vidíte?“

Po jeho slovech jsme se ke dvojici mlčky připojili. Napřed kráčel Poirot s policejním soudcem a několik kroků za nimi já a komisař.

„Françoisina výpověď je v podstatě pravdivá,“ sdělil mi důvěrným tónem. „Telefonoval jsem na policejní ředitelství. Během šesti týdnů, tedy od doby, kdy se pan Renauld přistěhoval do Merlinville, uložila paní

Daubreuilová na své bankovní konto vysoký obnos. Celkem dvě stě tisíc franků!“

„Proboha!“ zvolal jsem a začal počítat. „To je kolem čtyř tisíc liber!“

„Přesně tolik. Bezpochyby byl do ní celý pryč, ale musíme teprve zjistit, jestli jí svěřil své tajemství. Policejní soudce v to doufá, ovšem já jeho názor nesdílím.“

Za hovoru jsme sestupovali pěšinou k odbočce ze silnice, kde dříve odpoledne zastavil náš vůz, a já si vzápětí uvědomil, že vila Marguerita, obydlí záhadné madame Daubreuilové, je onen nevelký dům, z něhož vyšlo to nádherné děvče.

„Bydlí tu už mnoho let,“ řekl komisař a pokynul hlavou k vilce. „Velice klidně a naprosto nevtravě. Případá mi, že nemá jiné příbuzné a přátele krom těch, s nimiž se seznámila v Merlinville. O minulosti nikdy nemluví – a o manželovi také ne. Nikdo ani neví, jestli žije nebo zemřel. Rozumějte, je obestřena jakousi záhadou.“

Přikývl jsem. Můj zájem stoupal.

„A co dcera?“ osmělil jsem se zeptat.

„Je opravdová krasavice, navíc skromná, zbožná, prostě jak má být. Je mi jí vlak líto, poněvadž i když neví o minulosti své matky, každý muž, který by ji chtěl požádat o ruku, bude se pochopitelně informovat a pak –“ Komisař pokrčil cynicky rameny.

„Děvče přece za nic nemůže!“ zvolal jsem. Cítil jsem čím dál větší rozhořčení.

„Jistě ne, ale co chcete? Každý muž je zvědavý na rodinu své manželky.“

Další námitku mi překazil náš příchod k domu. Pan Hautet zazvonil a teprve po několika minutách se uvnitř

ozvaly kroky a dveře otevřela moje mladá bohyně z dnešního odpoledne. Sotva nás spatřila, zbledla jako stěna a oči se jí rozšířily zlou předtuchou. Nade vši pochybnost dostala strach.

„Promiňte, že obtěžujeme, slečno Daubreuilová,“ pravil pan Hautet a smekl klobouk, „ovšem nutí nás k tomu naléhavost situace. Vyříd'te, prosím, poručení paní matce zároveň s žádostí o několikaminutový rozhovor.“

Dívka se okamžik nepohnula, jen levou paží přitiskla k tělu, jako by chtěla utišit náhlé, neovladatelné bušení srdce. Opanovala se však a tiše odpověděla:

„Podívám se po ní. Račte dál.“

Vešla do pokoje po levé straně předsíně a k nám dolehl její šepot. Potom jiný hlas podobného zabarvení, nicméně tvrdší v modulaci, pravil:

„Samozřejmě. Ať pánové vstoupí.“ A vzápětí jsme se ocitli tváří v tvář záhadné paní Daubreuilové.

Nebyla tak vysoká jako dcera a zaoblené tvary její postavy prozrazovaly půvab zralosti. Ani tmavě, pěšinkou uprostřed rozdělené vlasy, připomínající Madonu, se nepodobaly dceřiným. Oči, zpola zakryté pokleslými víčky, měla modré. Ačkoliv velmi pěstěná, určitě už nebyla mladá, i když její půvab byl z těch, které nepodléhají věku.

„Přál jste si se mnou mluvit, pane.“

„Ano, madame.“ Soudce si odkašlal. „Vyšetřuji smrt pana Renaulda. Jistě jste o ní slyšela.“

Mlčky přikývla. Její výraz se nezměnil.

„Přišli jsme se zeptat, jestli můžete – hm – nějak osvětlit okolnosti, které se jí dotýkají.“

„Já?“ Tónem hlasu skvěle vyjádřila překvapení.

„Vy, madame. Z určitých důvodů se domníváme, že jste po večerech navštěvovala mrtvého v jeho vile. Je tomu tak?“ Ženiny bledé tváře zrudly, nicméně odpověděla klidně:

„Nedovoluji vám klást mi takové otázky.“

„Vyšetřujeme vraždu, madame.“

„Nu – co z toho? Já s vraždou nemám nic společného.“

„To zatím netvrdíme. Mrtvého jste ale dobře znala. Svěřil se vám někdy s obavou, že mu hrozí nějaké nebezpečí?“

„Nikdy.“

„Zmínil se někdy o svém životě v Santiagu a o někom, koho si tam případně znepřátelil?“

„Nezmínil.“

„Nemůžete nám tedy pomoci?“

„Lituji, nemohu a opravdu nechápu, proč jste přišli za mnou. Snad jeho žena by vám řekla to, co potřebujete.“ V hlase jí zazněl lehounký nádech ironie.

„Paní Renauldová nám už sdělila všechno, co ví.“

„Ach! Jestlipak – “

„Jaké jestlipak, madame?“

„Ale nic.“

Policejní soudce na ni zpříma pohlédl. Uvědomil si, že v tomto souboji má silného protivníka.

„Trváte na své výpovědi, že pan Renauld vám žádné tajemství nesvěřil?“

„Proč se domníváte, že mi měl něco svěřovat?“

„Protože, madame, muž prozradí své milence víc, než řekne vlastní ženě,“ prohlásil záměrně krutě.

„Urážíte mě, pane!“ vyskočila s planoucím očima. „A před mou vlastní dcerou! Nemám co bych vám řekla. Opusťte laskavě můj dům.“

Byla v právu a my jsme z vily Marguerity odešli jako hlouček zahanbených školáků. Soudce si pro sebe zlostně mumlal a Poirot se zdál být ponořen do vlastních úvah. Náhle se prudce probral ze zamyšlení a položil panu Hautetovi otázku, je-li v blízkosti nějaký slušný hotel.

„Na tomto konci města je jen jeden – *Hôtel des Bains*. Je několik set kroků odtud dál po silnici. Je sice malý, ale polohou by vám mohl vyhovovat. Ráno se tedy uvidíme?“

„Ano. Díky, pane Hautete.“

Po výměně zdvořilostí jsme Poirot a já zamířili k městu, kdežto druzí dva se vrátili k vile Geneviève.

„Francouzi mají skvělý policejní systém,“ podotkl Poirot, zatímco se za svými francouzskými kolegy ohlédl. „Jeich vědomosti o každém jedinci až do nejmenších detailů jsou obdivuhodné. Ačkoliv tu Renauld pobýval trochu přes šest týdnů, dokonale znali jeho vkus i zvyky a obratem ruky mohou podat informace o výši bankovního účtu paní Daubreuilové i o vkladech z poslední doby. Archiv je bezpochyby výborné zařízení. Copak se děje?“

Po silnici za námi běžela postava. Byla to Marta Daubreuilová.

„Promiňte,“ zvolala bez dechu, když nás dostihla. „Vím, že se nehodí, abych vás honila. Nesmíte to prozradit matce. Ale je pravda, že si pan Renauld před smrtí pozval detektiva a – že to jste vy?“

„Ano, mademoiselle,“ přisvědčil Poirot laskavě, „skutečně jsem to já. Odkud to víte?“

„Françoise mluvila s naší Amélií,“ vysvětlila dívka s uzarděním.

Poirot se ušklíbl.

„V podobných případech nelze počítat s mlčenlivostí. Nevadí. A co si přejete vědět, slečno?“

Marta zaváhala, jako by toužila položit otázku a přitom se bála promluvit.

„Někoho – podezříváte?“

Upřel na ni pohled, avšak odpověděl vyhýbavě:

„Zatím jen tápeme, slečno.“

„Rozumím – ale – zaměřujete se na někoho?“

„Proč vás to zajímá?“

Otázka děvče zřejmě poděsila, a mně znenadání vybavila Poirotova slova, která vyřkl záhy odpoledne: „Dívka s vyděšenýma očima.“

„Pan Renauld byl ke mně vždycky velmi hodný,“ odpověděla konečně. „Přirozeně mám zájem.“

„Chápu. Nuže, mademoiselle, podezříváme zatím dvě osoby.“

„Dvě?“

Přísahal bych, že jí v hlase zazněl nádech překvapení, ale i úlevy.

„Jejich jména neznáme. Soudíme, že jsou to Chilané ze Santiaga. A teď, slečno, vidíte, jak svádí mládí a krása! Prozradil jsem vám úřední tajemství.“

Devče se vesele zasmálo a potom dosti plaše mu poděkovalo.

„Už musím běžet. *Maman* by mě sháněla.“

Obrátila se a utíkala zpátky po silnici jako moderní Atalanta. Hleděl jsem za ní.

„Zůstaneme tu stát až do rána, jenom proto, že jste potkal mladou krasavici, která vám zamotala hlavu?“ zeptal se můj přítel trochu ironicky.

S úsměvem jsem se omluvil.

„Je opravdu krásná. Nikomu nemůžete vyčítat, jestli je z ní celý pryč.“

K mému překvapení však Poirot velice vážně zavrtěl hlavou.

„Nedávejte srdce mladé Daubreuilové, *mon ami*. Ta není pro vás. Přijměte toto upozornění od papá Poirota.“

„Proč?“ vykřikl jsem. „Komisař mě ujistil, že je stejně dobrá, jako krásná. Ztělesněný anděl!“

„Poznal jsem velké zločince s tváří anděla. Zrůdnost šedé kůry mozkové může docela dobře provázet obličej Madony.“

„Snad mi nedáváte najevo, že podezříváte toto nevinné dítě!“ pohoršil jsem se.

„No, no, nerozčilujte se, Hastingsi! Neřekl jsem, že ji podezřívám. Musíte však připustit, že její vyptávání se na průběh případu je poněkud zvláštní.“

„Tentokrát vidím já dále než vy,“ upozornil jsem ho. „Nebojí se o sebe, ale o matku.“

„Jako obvykle nevidíte vůbec nic, příteli,“ opravil mne Poirot. „Madame Daubreuilová se docela dobře dokáže postarat o sebe sama, bez dcery. Připouštím, že jsem vás teď škádlil, přesto opakuji totéž, co jsem vyslovil už předtím. Nedávejte srdce mladé Daubreuilové. Ta se pro vás nehodí. Já, Hercule Poirot vím své. *Sacré!* Kdybych jen si vzpomněl odkud tuhle tvář znám.“ V soustředění přivřel oči.

„Kterou tvář?“ podivil jsem se. „Dceřinu?“

„Kdepak! Matčinu.“ Sotva postřehl mé překvapení, důrazně přikývl. „Ale ano, jak říkám. Bylo to někdy dávno, ještě jsem sloužil u belgické policie. Tu ženu jsem nikdy předtím neviděl, znám ji pouze z fotografie –

ovšem v souvislosti s nějakým případem. Skoro se mi zdá – “

„Pokračujte!“

„Mohu se mýlit, avšak skoro se mi zdá, že to bylo ve spojení s vraždou!“

8. KAPITOLA

Nazítří jsme do vily přišli časně a tentokrát nám muž na stráži u brány nepřekážel ve vstupu. Naopak uctivě zasalutoval a my kráčeli dál k domu. Služebná Léonie právě sestupovala po schodech a podle všeho jí nebyla nepříjemná vyhlídka na krátký rozhovor.

Poirot se zeptal na zdraví paní Renauldové.

„Je hrozně rozrušená, chudinka.“ Léonie potřásla hlavou. „Nechce jíst – vůbec nic! A je bledá jako křída. Pohled na ni mi rve srdce. Já bych takhle netruchlila pro muže, který mě podváděl s jinou!“

Poirot soucitně přikývl.

„Říkáte plnou pravdu, ale co chcete? Srdce milující manželky odpustí lecjakou ránu. Přesto v posledních měsících docházelo mezi nimi jistě k častým scénám a výčitkám, vidíte?“

Služka zavrtěla hlavou.

„Nikdy, monsieur. Neslyšela jsem madame pronést jedinou námitku, natož výčitku! Má andělskou povahu – docela jinou, nežli pán.“

„Tedy pan Renauld nebyl povahou anděl?“

„Zdaleka ne! Když se rozčilil, věděl o tom celý dům. V den, kdy se pohádal s panem Jackem – *ma foil* – mohli být slyšet až na tržišti, jak hlasitě křičeli!“

„Opravdu?“ podivil se Poirot. „A kdy k té hádce došlo?“

„Těsně před odjezdem pana Jacka do Paříže. Málem zmeškal vlak. Vyletěl z knihovny, chytil své zavazadlo, při pravené v hale, a protože automobil byl v opravě, musel na stanici doběhnout. Utírala jsem prach v salóně

a viděla jsem ho utíkat kolem. Tváře měl bílé a rudou skvrnu na každé. A jak byl rozvztekaný!“

Léonie si své vyprávění užívala.

„Proč se pohádali?“

„Ach – to nevím.“ přiznala služebná. „Pravda, křičeli, jenže tak nahlas, tak vysokým hlasem a ke všemu mluvili tak rychle, že jim mohl rozumět jen ten, kdo umí dobře anglicky. Monsieur se po celý den tvářil jako mračno. Nic mu nevyhovovalo.“

Zvuk nahoře zavíraných dveří přetrhl Léonin proud řeči.

„Čeká na mě Françoise!“ zvolala, když si opožděně vzpomněla na své povinnosti. „Ta stará bába mě pořád hubuje.“

„Ještě okamžik, slečno. Kde je soudce?“

„Šli do garáže prohlédnout si automobil. Pana komisaře napadlo, jestli ho někdo nepoužil v noc vraždy.“

„Co je to za nápad!“ ulevil si Poirot, když děvče odešlo.

„Půjdete za nimi?“

„Ne. Počkám na ně v salóně. V takhle horkém ránu tam bude chládek.“

Klid, s jakým přítel okolnosti přijímal, se mi zrovna nelíbil.

„Pokud nic nenamítneš,“ začal jsem váhavě.

„Ani v nejmenším. Chceš vyšetřovat na vlastní pěst, vid’?“

„Rád bych se totiž podíval po Giraudovi, abych zjistil, co má za lubem.“

„Slídící pes v lidské podobě,“ zamumlal Poirot. Opřel se v pohodlném křesle a zavřel oči. „Klidně si poslužte, příteli. Na shledanou.“

Odloudal jsem se domovními dveřmi ven. Bylo skutečně horko. Vykročil jsem pěšinou, po níž jsme šli včera, s

úmyslem prohlédnout si místo, kde k zločinu došlo. Nezamířil jsem tam přímo, nýbrž odbočkou křovím, abych na golfovém hřišti dospěl o nějakých sto yardů více vpravo. Keře tu rostly mnohem hustěji a já se jimi musel doslova prodírat. Proto jsem se nakonec na hřišti ocitl tak prudce a nečekaně, že jsem vši silou vrazil do mladé ženy, stojící k porostu zády. Pochopitelně tiše vyjekla, leč i mně unikl překvapený výkřik, neboť to byla moje přítelkyně z vlaku – Popelka!

„Jste to vy?“ zvolali jsme oba najednou.

Vzpamatovala se dříve, než já.

„Ty má jediná tetičko!“ ulevila si. „Co tu děláte?“

„A co tu děláte vy?“ opáčil jsem.

„Když jsem vás viděla naposledy předevcírem, uháněl jste jako dobře vychovaný chlapeček domů do Anglie.“

„Když jsem naposledy viděl já vás, hledala jste jako spořádaná holčička svou sestru. Mimochodem jak se jí daří?“

Odměnil mě záblesk bílých zubů.

„Jste hodný, že se ptáte. Má se dobře, díky za optání.“

„Je tu s vámi?“

„Zůstala ve městě,“ odvětila důstojně.

„Nevěřím, že máte sestru,“ zasmál jsem se.

„Pamatujete si mé jméno?“

„Popelka. Snad mi ale řeknete to pravé.“

S rozpustilým výrazem zavrtěla hlavou.

„Nedozvím se ani důvod, proč jste tady?“

„O tohle vám jde? Copak jste neslyšel, že lidé mého povolání občas nepracují?“

„Tedy odpočíváte v drahých francouzských lázních?“

„Žijete tu za babku, pokud víte, kam se obrátit.“

Vážně jsem se na ni zadíval.

„Při našem setkání před dvěma dny jste ještě nevěděla, že sem pojedete.“

„Každý se někdy zklame,“ odvětila přemoudře. „Poslyšte, řekla jsem vám už právě tolik, kolik si zasloužíte. Malí chlapci nemají být zvědaví. Vy jste mi také nevysvětlil co tu děláte.“

„Vzpomínáte si na má slova, že mám přítele slavného detektiva?“

„Ano.“

„Možná jste slyšela o té vraždě – ve vile Geneviéve –“ Vyvalila na mne oči a zhluboka se nadechla.

„Snad nechcete tvrdit – že s ním.“ Přikývl jsem. Zřejmě jsem silně zabodoval. Její pohled až příliš prozrazoval, jaký dojem v ní mé sdělení vyvolalo. Ně kolik vteřin mlčela a zírala na mě, pak prudce potřásla hlavou.

„Tak tohle jsem nečekala! Pěkně mě tu provedete. Chci poznat místo hrůzy.“

„Jak prosím?“

„Mluvím jasně. Copak jsem vám neřekla, že zločin – to je moje? Potuluju se tu už hodiny. Mám opravdu štěstí, že jsem na vás narazila. Pojd'te, ukažte mi, co se dá.“

„Poslyšte – počkejte chvíli! Provést vás nemohu. Nikdo dál nesmí. Zákaz berou hrozně přísně.“

„Copak vy a váš přítel tu nejste největší ryby?“

Nehodlal jsem se vzdát své zdánlivé důležitosti.

„Proč jste tak neodbytná?“ zmohl jsem se na chabou otázku. „A co vůbec chcete vidět?“

„No všechno! Místo činu, zbraň – i mrtvolu a otisky prstů a další zajímavosti. Nikdy předtím se mi nepodařilo zažít vraždu takhle zblízka. To mi vydrží na celý život.“

Odvrátil jsem se znechucen. Kam dnešní ženy spějí? Příšerné vzrušení dívky se mi hnusilo.

„Nenaparujte se a nepředstírejte, že jste něco víc,“ pravila mi ta mladá dáma. „Když vás k té práci zavolali, zvedl jste snad nos do výšky a řekl, že s tak špinavou záležitostí nechcete mít nic společného?“

„Ne, ale –“

„Kdybyste tu byl na dovolené, nečenichal byste kolem stejně jako já? Určitě ano.“

„Jsem muž. Vy jste žena.“

„Vaši představu ženy ztělesňuje stvoření, které vyleze na židli a ječí, sotva spatří myš? To jsou předpotopní názory. Ale provedete mě, vidíte? Pochopte – může to pro mě hodně znamenat.“

„V jakém smyslu?“

„Žádný reportér sem nesmí. Mohla bych některým novinám dodat prima sólokapra. Nemáte tušení, kolik se platí za zasvěcené zprávy.“ Opravdu dovedla žadonit.

Váhal jsem. Vsunula měkkou ručku do mé dlaně.

„Prosím – buďte tak hodný.“

Vzdal jsem se. Vskrytu duše mi však bylo jasné, že si roli průvodce docela užiji.

Nejdříve jsme zamířili k místu, kde se tělo našlo. Stál tam policista, s nímž jsem se od vidění znal. Uctivě zasalutoval a proti přítomnosti mé společnice nic nenamítal. Pravděpodobně usoudil, že za ni ručím. Vysvětlil jsem Popelce, jak došlo k odhalení mrtvoly. Pozorně naslouchala a tu a tam mi položila vtipnou otázku. Pak jsme vykročili k vile. Abych pravdu řekl, počínal jsem si dost opatrně, poněvadž jsem v nejmenším nestál o to někoho potkat. Vedl jsem dívku křovinami za domem ke kůlně, k níž klíč včera večer pan Bex odevzdal místnímu strážníkovi Marchaudovi „pro případ, že by monsieur Giraud jej v naší nepřítomnosti

potřeboval.“ Považoval jsem skoro za jisté, že pařížský detektiv klíč policistovi před svým odchodem opět spořádaně vrátil. Zanechal jsem tedy Popelku schovanou v křoví a v domě jsem vyhledal Marchauda. Stál na stráži před dveřmi do salónu, odkud zaznívala změř hlasů.

„Monsieur hledá pana Hauteta? Je uvnitř. Znovu vyslýchá Françoise.“

„Nepotřebuji ho,“ ujistil jsem rychle policistu, „ale chtěl bych klíč od kůlny, pokud se má žádost nevymyká předpisům.“

„Beze všeho, pane.“ Strážník klíč vytáhl z kapsy. „Tady je. Pan Hautet přikázal, abychom vám ve všem vyhověli. Jen mi ho rače vrátit, až uvnitř skončíte.“

„Ovšem.“

Pocit, že aspoň v Marchaudových očích znamenám tolik jako Poirot, mi přinesl velké uspokojení. Když čekající dívka spatřila v mé ruce klíč, radostně vykřikla.

„Tak jste ho dostal?“

„Samozřejmě,“ přisvědčil jsem chladně, „nicméně si uvědomte, že se dopouštím něčeho nedovoleného.“

„Jste skutečný drahoušek, nezapomenu vám to. Pojd'me. Nemohou nás vidět z domu?“

„Počkejte chvíli,“ zbrzdil jsem její dychtivost.

„Nebudu vám bránit, pokud opravdu chcete vstoupit dovnitř. Viděla jste jámu i hřiště a vyslechla jste všechny podrobnosti, týkající se případu. Nestačí vám to? Naskytne se vám krutý a nepěkný pohled.“

Okamžik mne pozorovala s výrazem, jemuž jsem nerozuměl, a pak se zasmála.

„Libuju si v hrůzách,“ řekla. „Pojd'me!“

Ke dveřím kůlny jsme dorazili mlčky. Otevřel jsem a vešli jsme dovnitř. Přikročil jsem k tělu a lehce nadzvedl prostěradlo, jako to včera odpoledne udělal Bex. Dívka lapla po dechu a já se k ní otočil. V její tváři se teď zračila hrůza a nadobro z ní zmizela veškerá veselost. Odmítla mě poslechnout a nyní za to pykala. Rozhodl jsem se být k ní krutý. Ať si užije všechno! Opatrně jsem mrtvolu nadzvedl.

„Byl bodnut do zad, vidíte?“ řekl jsem.

„Čím?“ zeptala se tak tiše, že ji málem nebylo slyšet. Kývl jsem směrem ke sklenici.

„Tamtou dýkou.“

Znenadání dívka zavrávala a bezvládně se zhroutila. Přiskočil jsem k ní.

„Je vám mdlo? Pojdme odtud. Je toho na vás trochu moc.“

„Vodu!“ zašeptala. „Rychle, dejte mi napít!“

Odběhl jsem do domu. Naštěstí se neobjevil nikdo ze služebnictva a mně se podařilo nepozorovaně opatřit sklenici s vodou a kápnout do ní maličko whisky ze své kapesní lahvičky. Ihned jsem se vrátil. Dívka ležela tak, jak jsem ji opustil a po několika doušcích vody s alkoholem se obdivuhodně vzpamatovala.

„Odveďte mě ven, rychle, honem!“ zvolala a otrásla se. Podepřel jsem ji a vyvedl na vzduch. Sama přitáhla dveře za sebou a zhluboka se nadechla.

„Už je mi líp. To bylo hrozné! Proč vůbec jste mě dovnitř pouštěl?“

Nad otázkou tak čistě ženskou jsem se neubráníl úsměvu. Vskrytu mě její mdloba spíš uklidnila. Dokázala mi, že Popelka není tak otrlá, jak se zdála.

Koneckonců byla skoro ještě dítě a projevila pouze spontánní zvědavost.

„Ze všech sil jsem se snažil nepustit vás dovnitř,“ upozornil jsem ji mírně.

„Asi ano. Tak sbohem!“

„Přece nemůžete odejít jen tak sama, slyšíte? Nejste ještě dost silná. Musím vás do Merlinville doprovodit.“

„Nesmysl. Jsem docela v pořádku.“

„Co když znovu omdlíte? Ne, půjdu s vámi.“

Nabídku velice energicky odmítla, nicméně se mi podařilo získat její svolení, abych ji dovedl aspoň na okraj města. Vraceli jsme se toutéž cestou, jako jsme sem přišli. Minuli jsme jámu a oklikou jsme dorazili na silnici. Sotva se tu a tam začaly objevovat první krámky, dívka se zastavila a natáhla ruku.

„Sbohem – a díky za doprovod.“

„Opravdu je vám už dobře?“

„Docela, děkuji. Snad se za svou ochotu všechno mi ukázat nedostanete do maléru?“

Její obavu jsem ledabyly vyvrátil.

„Tak sbohem,“ opakovala.

„Nashledanou,“ opravil jsem ji. „Pokud tu zůstanete, jistě se ještě sejdem.“

Věnovala mi zářivý úsměv.

„Určitě. Na shledanou tedy.“

„Počkejte vteřinku. Neprozradila jste mi svou adresu.“

„Ach. Bydlím v hotelu *Maják*. Maličký, ale docela slušný. Navštivte mě zítra.“

„Přijdu,“ přikývl jsem snad až zbytečně nadšeně.

Díval jsem se na ní, dokud mi nezmizela z dohledu, pak jsem zamířil zpět k vile s provinilým pocitem, že dveře kůlny zůstaly nezamčené. Naštěstí si tohoto nedopatření

nikdo nevšiml a tak jsem otočil klíčem a vrátil jej strážníkovi. A přitom mne znenadání napadlo, že mi Popelka sice sdělila, kde bydlí, ale své jméno mi už neřekla.

9. KAPITOLA

V salóne policejní soudce pilně vyslýchal starého zahradníka Augusta. Přítomní Poirot a komisař mne přivítali úsměvem a kývnutím. Tiše jsem vklouzl do křesla. Svědomitý a nadmíru systematický postup pana Hauteta však nepřinesl nic důležitého.

Zahradnické rukavice August prohlásil za své, nosil je při práci s určitým druhem primule, které některým lidem vyvolávají vyrážku. Vůbec je nepostrádal. Kam je ukládá? Pokaždé jinam. Neví, kdy je měl naposledy. Rýč obvykle dává do malého přístřešku na náradí. Zamyká jej? Samozřejmě. Kam věší klíč? *Parbleu*, nechává ho ve dveřích. Uvnitř není nic, co by stálo za ukradení. Kdo by předpokládal, že přijde parta zlodějů nebo vrahů? Za časů paní vikomtesy k ničemu podobnému nedocházelo. Když soudce dal najevo, že výslech skončil, staroch odešel, ale něco si mumlal pro sebe. Zatímco vypovídal, bedlivě jsem ho sledoval, neboť mi vytanulo, jak Poirot nepochopitelně zdůrazňoval důležitost šlápot v záhonech. August buď se zločinem neměl nic společného, nebo byl skvělý herec. Ve chvíli, kdy vycházel ze dveří, něco mne napadlo.

„Dovolíte mi, pane Hautete, položit zahradníkovi pár otázek?“ zvolal jsem.

„Ovšemže, monsieur.“

Takto povzbuzen, oslovil jsem Augusta:

„Kde míváte své boty?“

„Na nohou,“ zavrčel staroch. „Kde jinde.“

„A v noci, když spíte?“

„Pod postelí.“

„Kdo je čistí?“

„Nikdo. Proč by se měly čistit? Copak se v nich procházím před domem jako nějaký švihák? V neděli nosím sváteční boty a jinak –“ Pokrčil rameny.

Vzal mi chuť k dalším otázkám.

„Mnoho jsme tedy nepokročili,“ podotkl soudce, „a nejspíš se nedostaneme dál, dokud nepřijde odpověď na náš telegram do Santiaga. Viděl někdo z vás Girauda? Způsoby zrovna nemá. Mám skoro chuť poslat pro něj a –“

„Nemusel byste posílat daleko,“ zarazil ho tichý hlas. Giraud stál venku před otevřeným oknem a hleděl na nás. Pružně skočil do pokoje a přistoupil ke stolu.

„Tak jsem tady – k vašim službám. Omlouvám se, že jsem nepřišel dřív.“

„Nic se nestalo – naprosto nic!“ soudce zakoktal v rozpacích.

„Jsem jen detektiv, neumím vyslýchat,“ pokračoval Giraud, „ovšem pokud bych to někdy musel dělat, tedy raději při zavřeném okně. Každý, kdo stojí venku, může snadno vyslechnout, co se zde děje. Asi o nic nejde.“

Hautet hněvem zrudl. Policejní soudce a detektiv, pověřený vyšetřováním, se zřejmě příliš nemilovali. Od samého začátku si nerozuměli. Giraud považoval všechny policejní soudce za hlupáky a domýšlivého pana Hauteta uráželo nedbalé chování pařížského detektiva.

„*Eh bien*, pane Giraude,“ oslovil jej soudce dosti ostře, „svůj čas jste jistě plně využil. Určitě nám nesete jména vrahů, nemýlím-li se, spolu s označením místa, kde se právě teď zdržují.“

„Vím aspoň, odkud jsou,“ odpověděl detektiv, nedotčen Hautetovou ironií.

Vytáhl z kapsy dva maličké předměty a položil je na stůl. Přikročili jsme blíže. Byl to nedopalek cigarety a nezapálená sirka. Giraud se otočil na Poirota.

„Co tu vidíte?“ zeptal se skoro hrubě.

Jeho tón mi vehnal krev do tváří, kdežto Poirot zůstal klidný. Pouze pozvedl ramena.

„Špačka od cigarety a sirku.“

„Co vám ty věci říkají?“

Poirot rozpráhl ruce.

„Vůbec nic.“

„Ach!“ vydechl Giraud spokojeně. „Neprohlédl jste si je. To není obyčejná zápalka – aspoň ve Francii není běžná, zato je hojně používaná v Jižní Americe. Naštěstí s ní nebylo škrtnuto, jinak bych ji nepoznal. Podle všeho jeden z mužů zahodil oharek cigarety a zapálil si novou, přičemž z krabičky jednu sirku vyhodil.“

„A co druhá sirka?“ zeptal se Poirot.

„Která?“

„Co si s ní cigaretu zapálil. Tu jste našel také?“

„Ne.“

„Asi jste nehledal dost pečlivě.“

„Nehledal dost pečlivě?“ Na okamžik se zdálo, že detektiv zlostně vybuchne, ale vší silou se ovládl. „Jak vidím, rád žertujete, pane Poirote. Ale v každém případě – sirka sem sirka tam – oharek cigarety nám postačí. Jde o jihoamerickou cigaretu s náustkem z lékořicového papírku.“

Poirot se uklonil a do rozhovoru zasáhl komisař: „Nedopalek i zápalka mohly patřit panu Renauldovi. Nezapomeňte, že se z Jižní Ameriky vrátil teprve před dvěma roky.“

„Nepatřily mu,“ opáčil Giraud sebevědomě. „Prohledal jsem věci mrtvého. Kouřil jiné cigarety a používal docela jiné zápalky.“

„Nepřipadá vám divné,“ připomněl Poirot, „že oba cizinci přišli beze zbraně, bez rukavic, bez rýče a všechny tyto věci jen tak náhodou našli?“

Giraud se povýšeně usmál.

„Ovšemže je to divné a bez mé teorie dokonce nemožné.“

„Aha!“ zvolal pan Hautet. „Spoluviník v domě!“

„Nebo mimo dům,“ opravil jej Giraud se záhadným úsměvem.

„Někdo je ale musel vpustit. Nemůžeme přece předstírat, že by nějakou nepředstavitelnou náhodou našli i otevřené dveře, jimiž by prostě vešli.“

„Skutečně jim někdo otevřel, a třeba i zvenčí, pokud měl klíč.“

„A kdo tedy tu klíč má?“

Giraud pokrčil rameny.

„Teď se nikdo nepřizná, ačkoliv jej může mít více lidí. Kupříkladu syn, pan Jack Renauld. Je sice právě na cestě do Jižní Ameriky, nicméně klíč se dá ztratit, nebo ho někdo ukradne. Dále zahradník – slouží v domě mnoho let. Kdoví jestli některá z mladších služek nemá milence. Není problém pořídit si otisk a podle něj dát klíč zhotovit. Možností je spousta. Podezřívám, že s největší pravděpodobností ještě jedna osoba jej má.“

„Kdo?“

„Madame Daubreuilová.“

„No, no!“ ušklíbl se soudce. „Tak vy jste už o té záležitosti rovněž slyšel?“

„Já slyším leccos,“ opáčil Giraud chladně.

„Ochotně bych přísahal, že něco jste přece jen neslyšel,“ pravil pan Hautet potěšen, že může dokázat větší znalosti, a bez okolků začal vyprávět o návštěvě z předešlé noci. Zmínil se rovněž o šeku, vystaveném na jméno Duveen, a nakonec Giraudovi podal dopis, podepsaný 'Bella'.

„Je to všechno hrozně zajímavé, ale mou teorií jste neotřásl.“

„A jak zní vaše teorie?“

„Zatím o ní raději pomlčím. Nezapomínejte, že teprve s vyšetřováním začínám.“

„Jednu věc mi vysvětlete, pane Giraude,“ ozval se Poirot znenadání. „Vaše teorie připouští otevřené dveře, zato už neobjasňuje, proč byly otevřené. Nebylo by přirozené, kdyby pachatelé při odchodu za sebou zavřeli? Vždy městský strážník na obchůzce si mohl otevřených dveří všimnout a tím zločince skoro vzápětí odhalit a dopadnout.“

„Ph! Na dveře zapomněli. Jen nedopatřením nezavřeli, za to vám ručím!“

K mému překvapení pak Poirot vyřkl téměř totéž, čím počastoval včera večer Bexe:

„Nesouhlasím s vámi! Dveře zůstaly otevřené buď úmyslně nebo z nutnosti a každá teorie, která tento fakt neuznává, se ukáže být nesprávná.“

Na malého detektiva jsme se všichni zadívali s notnou dávkou údivu. Myslel jsem, že jej pokořilo, když nepoznal zahraniční sirku, a on zatím sebevědomě a neochvějně jako vždy Girauda poučuje.

Francouz si kroutil kníry a mého přítele si prohlížel trochu posměšně:

„Tak vy se mnou nesouhlasíte! Jak tedy vám se případ jeví? Vyložte nám svůj názor.“

„Jedno považuji za důležité. Není vám tento zločin povědomý, pane Giraude? Nepřipomíná vám něco?“

„Povědomý? Jestli mi něco nepřipomíná? Jen tak z patra to říct nemohu... Ne, myslím, že nic.“

„Tedy se mýlíte!“ pravil Poirot klidně. „Ke skoro stejné vraždě už došlo.“

„Kdy? A kde?“

„To si bohužel v dané chvíli nemohu vybavit, ale vzpomenu si. Doufal jsem, že mi pomůžete.“

Giraud si pohrdlivě odfrkl.

„Případů s maskovanými muži znám mnoho a nemohu si u každého pamatovat podrobnosti. Více méně se jeden podobal druhému.“

Všechny mají však své charakteristické rysy.“ Poirot nasadil tón přednášejícího a oslovil nás společně. „Hovořím teď o psychologii zločinu. Pan Giraud ví velmi dobře, že každý zločinec má svůj vlastní postup, a policie, přivolaná řekněme k vloupání, pachatele často bystře uhádne už jen podle použité metody. (Japp by vám řekl totéž, Hastingsi.) Člověk není originální tvor, ať už se pohybuje v mezích zákona nebo zákon překračuje. Pokud se dopustí zločinu, budou se všechny jeho další zločiny podobat tomu prvnímu. Typickým dokladem toho je onen Angličan, který se zbavoval svých žen tím, že jednu po druhé topil ve vaně. Kdyby pokaždé zvolil jiný způsob vraždy, mohl dodnes unikat spravedlnosti. Poslouchal však příkazů lidské povahy ve víře, že co se povedlo jednou, podaří se znovu, a na svůj nedostatek originality nakonec doplatil.“

„A co je pointou vašeho vyprávění?“ zavrčel Giraud.

„Že dva zločiny přesně stejné co do plánu i provedení vymyslel tentýž mozek. A právě onen mozek teď hledám, pane Giraude, a najdu jej. Máme jednu spolehlivou stopu, z hlediska psychologie spolehlivou. Vy zřejmě rozumíte cigaretám a vyhozeným sirkám, pane Giraude, kdežto já, Hercule Poirot, se vyznám v lidské duši.“

Giraud k jeho slovům kupodivu nic neřekl a Poirot sebevědomě a rychle pokračoval:

„Jako vodičko doporučuji povšimnout si hodinek paní Renauldové – pro případ, že by náhodou unikly vaší pozornosti. Den po vraždě šly o dvě hodiny napřed.“

Giraud ustrnul.

„Asi se zrychlují.“

„To už tady bylo řečeno.“

„Tak oč běží?“

„Dvě hodiny denně je přece hodně,“ připomněl Poirot mírně. „Dále máme ještě ty šlépěje v záhoně.“

Trhl hlavou směrem k otevřenému oknu. Giraud k němu dvěma kroky přistoupil a vyhlédl ven.

„Já ale žádné nevidím.“

„Vždy tam také žádné nejsou,“ podotkl Poirot a urovnal hromádku knih na stole.

Na Giraudově tváři se objevil výraz div ne vražedného vzteku. Udělal dva kroky ke svému trýzniteli, když vtom se otevřely dveře a Marchaud ohlásil:

„Právě se z Anglie vrátil pan tajemník Stonor. Smí vstoupit?“

10. KAPITOLA

Do pokoje vkročil nápadný, urostlý muž, který svou atletickou postavou a do bronzova opálenou tváří i šíjí na nás přítomné zapůsobil příznivým dojmem. I Giraud vedle něj vypadal jako chudokrevný. Když jsem Gabriela Stonora časem lépe poznal, uvědomil jsem si, že je opravdu mimořádnou osobností. Tento rodilý Angličan procestoval celý svět. V Africe lovil divokou zvěř, pobýval v Koreji, pěstoval dobytek v Kalifornii a obchodoval na ostrovech v Jihomoří.

Jistým pohledem si vybral pana Hauteta.

„Jste asi pověřen vyšetřováním případu. Těší mě, že vás poznávám, pane soudce. Hrozná záležitost! Jak se daří paní Renauldové? Je v pořádku? Musela to být pro ni strašlivá rána.“

„Strašná, strašná,“ přisvědčil Hautet. „Dovolte mi představit vám našeho policejního komisaře pana Bexe a pana Girauda z pařížské policie. Toto je monsieur Hercule Poirot, pro kterého si pan Renauld poslal. Bohužel přijel příliš pozdě, aby mohl zabránit tragédii. A zde je přítel pana Poirota, kapitán Hastings.“

Stonor si Poirota se zájmem prohlédl.

„Poslal pro vás? Opravdu?“

„Copak vy nevíte, že se pan Renauld zabýval myšlenkou pozvat si detektiva?“ vložil se do hovoru Bex.

„Nikoliv. A v nejmenším mě to nepřekvapuje.“

„Proč?“

„Poněvadž starý pán se bál. Nevím čeho, nesvěřil se mi. Nebyli jsme v tak důvěrném vztahu. Ale vyděšený byl – a hodně.“

„Hm!“ zabručel pan Hautet. „O příčině tedy nevíte nic?“
„Jak jsem už řekl, pane.“
„Nehněvejte se, musíme začít několika formalitami. Vaše plné jméno?“
„Gabriel Stonor.“
„Kdy jste se stal tajemníkem pana Renaulda?“
„Asi před dvěma roky, po jeho prvním návratu z Jižní Ameriky. Seznámil nás společný přítel a pan Renauld mi nabídl zaměstnání. A byl nesmírně hodný šéf.“
„Mluvil s vámi často o svém pobytu v Jižní Americe?“
„Ano, dost často.“
„Víte, jestli navštívil Santiago?“
„Myslím, že několikrát.“
„Nikdy se nezmínil o nějaké zvláštní příhodě, k níž tam došlo, o něčem, co mohlo vyvolat *vendettu* proti němu?“
„Nikdy.“
„Nemluvil o jakémsi tajemství z doby, kdy v Santiagu žil?“
„Nevzpomínám si. Nicméně něco tajil. Neslyšel jsem ho třeba vyprávět o svém dětství nebo o jakékoliv události k níž mohlo dojít před jeho příchodem do Jižní Ameriky. Byl Francouz, narozený v Kanadě, avšak o životě v Kanadě se mnou nikdy nehovořil. Když chtěl, dovedl se uzavřít jako škeble. Nedokázal se svěřit.“
„Takže pokud víte, nepřátele neměl, a nemůžete nás uvést na stopu žádného tajemství, kvůli němuž mohl být zavražděn?“
„Přesně jste to vystihl.“
„Pane Stonore, zaslechl jste někdy v souvislosti s panem Renauldem jméno Duveen nebo Duveenová?“
„Duveen. Duveen.“ Jméno si zamyšleně přeříkával.
„Nezdá se mi – a přesto mi připadá povědomé.“

„Znáte dámu, přítelkyni pana Renaulda, jejíž křestní jméno znělo Bella?“

Stonor opět zavrtěl hlavou.

„Plným jménem se tedy jmenovala Bella Duveenová? Kupodivu něco mi to připomíná, ale nepamatuji se, v jaké souvislosti.“

Soudce zakašlal.

„Chápejte, pane Stonore, nesmíme nikoho chránit. Ani z oddanosti k madame Renauldové, kterou jistě chováte v úctě a lásce, byste neměl – opravdu – “ pan Hautet se do věty poněkud zamotal, „naprosto nikoho krýt.“

Zatímco Stonor na soudce zíral, zablesklo mu v očích porozumění.

„Dobře vám nerozumím,“ řekl mírně. „Jak sem patří paní Renauldová? K té dámě skutečně cítím nesmírnou úctu a vážnost, je to skvělá a neobyčejná žena, ovšem nevím, v čem bych jí mohl svou mlčenlivostí prospět.“

„Třeba kdyby se ukázalo, že Bella Duveenová byla jejím manželovi něčím víc, než jen přítelkyní.“

„Ach, teď už chápu!“ povzdychl si Stonor. „Ale vsadím svůj poslední dolar, že se mýlíte. Šéf se kolem spodniček nikdy netočil. Zbožňoval svou ženu. Tvořili ten nejzamilovanější pár, který znám.“

Soudce lehce potřásl hlavou.

„Máme nezvratný důkaz, pane Stonore, milostný dopis této Belly panu Renauldovi, obsahující obvinění, že se jí už nabažil. Navíc existuje další důkaz, že v době své smrti udržoval poměr s Francouzskou, jakousi madame Daubreuilovou, nájemkyní sousední vily.“

Tajemník přimhouřil oči a chvíli mlčel.

„Počkejte, pane. Štěkáte na špatný strom. Paula Renaulda jsem znal. Tvrdíte čirý nesmysl. Zasvětím vás

do situace. Co vás vede k názoru, že šlo o milostný vztah?“

„Madame Daubreuilová jej chodívala večer navštěvovat a rovněž od doby, kdy se monsieur Renauld nastěhoval do vily Geneviève, ukládala zmíněná dáma značné sumy do banky. Dnes její konto v anglické měně představuje asi čtyři tisíce liber.“

„Odhadujete správně,“ přisvědčil Stonor klidně. „Sám jsem mu na jeho žádost tyto částky převáděl. Ovšem o milostný poměr nešlo.“

„Co jiného to mohlo být?“

„Vydírání!“ vyhrklo ze Stonora. Dlaní přitom bouchl o stůl. „Nic jiného!“

„Ach!“ vydechl soudce, přece jen zviklaný.

„Vydírala ho,“ pokračoval Stonor. „Šéfovi pouštěla pořádně žilou. Čtyři tisíce liber za pár měsíců. Starý pán něco tajil a madame Daubreuilová věděla dost, aby mohla přitahovat šroub.“

„Možné to je!“ vykřikl komisař rozčileně. „Vypadá to tak.“

„Vypadá?“ zasmál se Stonor. „Jisté to je. Poslyšte, předložili jste paní Renauldové ten váš nesmysl o milostné aféře?“

„Nikoliv. Nechtěli jsme jí zbytečně působit bolest.“

„Bolest? Vysmála by se vám do obličeje. Říkám vám oni dva byli pár jaký je pouze jeden ze sta.“

„Tím jste mi připomněl jinou věc,“ vložil se do hovoru soudce. „Svěřil se vám pan Renauld s obsahem své poslední vůle?“

„O té vím vše – sám jsem ji předával jeho právním zástupcům. Mohu vám sdělit jména advokátů, budete-li si chtít závěť přečíst. Leží u nich. Je naprosto styčná.“

Polovina majetku připadá doživotně manželce, druhá synovi. Je tam navíc několik odkazů – myslím, že i mně zanechal tisícovku.“

„Kdy byla závěť napsána?“

„Asi před půl druhým rokem.“

„Překvapí vás hodně sdělení, pane Stonore, že váš pán sepsal ani ne před dvěma týdny nové poslední pořízení?“

„To jsem netušil.“ Tajemníka zpráva zřejmě velmi překvapila. „Jak zní?“

„Celé obrovské jmění ponechává bez omezení manželce. O synovi v závěti není ani zmínka.“

Tajemník dlouze hvízdal.

„To považuji za kruté vůči tomu chlapci. Matka ho samozřejmě zbožňuje, ale pro okolní svět to bude vypadat jako nedostatek důvěry ze strany otce. Otcovo rozhodnutí značně podryje synovo sebevědomí. Nicméně i toto potvrzuje má slova, že vztah manželů Renauldových byl ten nejlepší.“

„Správně, správně,“ přitakal pan Hautet. „Nejspíš budeme muset opravit některé své názory. Telegrafovali jsme do Santiaga a každou chvíli čekáme odpověď, která nám snad leccos vyjasní a potvrdí. Na druhé straně je-li vaše sdělení o vyděračce pravdivé, bude nám paní Daubreuilová muset určité body vysvětlit.“

Jejich rozmluvu přerušil Poirot otázkou:

„Jak dlouho sloužil u pana Renaulda jeho anglický šofér Masters?“

„Přes rok.“

„Nevíte, jestli i on byl v Jižní Americe?“

„Jsem přesvědčen, že nebyl. Než nastoupil u pana Renaulda, pracoval řadu let v Gloucestershiru u rodiny, kterou dobře znám.“

„Můžete se za něj tedy zaručit?“

„Naprosto,“ prohlásil Stonor a Poirot se zatvářil trochu zklamaně.

Soudce si mezitím zavolal Marchauda a přikázal mu: „Vyřídte paní Renauldové moje poručení a prosbu, že bych si s ní rád pohovořil. Nechci ji obtěžovat, přijdu za ní nahoru.“

Marchaud zasalutoval a odešel.

Čekali jsme několik minut a potom se k našemu překvapení otevřely dveře a jako smrt bleďá paní Renauldová v hlubokém smutku vstoupila do místnosti.

Monsieur Hautet jí přinesl židli a vyslovil politování, že se obtěžovala, což s úsměvem odmítla. Stonor jí s výmluvnou sympatií stiskl ruku, zřejmě se mu nedostávalo slov.

„Prý se mě potřebujete na něco zeptat,“ obrátila se žena k soudci.

„Když dovolíte, madame. Vyrozuměl jsem, že váš manžel byl Francouz, narozený v Kanadě. Můžete mi něco povědět o jeho mládí a výchově?“

Zavrtěla hlavou.

„Můj muž o sobě velmi nerad hovořil. Pocházel ze severozápadu, to vím. Spíš jen tuším, že měl nešťastné dětství, poněvadž o tomto období vůbec nechtěl mluvit. Spolu jsme žili jen přítomností a budoucností.“

„Nevíte o něčem, co by ze své minulosti tajil?“

Nepatrně se usmála a udělala zamítavé gesto. „Jistě nešlo o nic romantického.“

Pan Hautet se rovněž usmál.

„Máte pravdu, proč něco dramatizovat? Ještě jednu věc –“ Zaváhal.

Stonor vzrušeně zasáhl:

„Vzali si do hlavy zvláštní nápad. Vážně věří, že pan Renauld měl poměr s paní Daubreuilovou, která myslím s vámi sousedí.“

Tváře paní Renauldové ztmavly ruměncem. Vztyčila hlavu, pak si skousla ret a líce jí zacukaly. Stonor zůstal nad ní zaraženě stát, zato pan Bex se předklonil a jemně řekl:

„Mrzí nás, že vám působíme bolest, madame, ale máte důvod k domněnce, že zmíněná žena byla milenkou vašeho manžela?“

Paní Renauldová úzkostlivě vzlykla, skryla obličej ve dlaních a ramena se jí křečovitě zachvěla. Nakonec se napřímila a trhaně řekla:

„Mohla být.“

Nikdy v životě jsem neviděl takové překvapení, jaké by se podobalo nepopsatelnému údivu, zračícímu se ve Stonorově tváři. Byl doslova ohromen.

11. KAPITOLA

Nevím, jak by byl rozhovor dál probíhal, neboť v té chvíli se rozlétly dveře a do pokoje vstoupil urostlý mladý muž.

V prvním okamžiku se mě zmocnil nepříjemný pocit, že mrtvý znovu ožil. Potom jsem si ale uvědomil, že tato tmavá hlava není postříkána stříbrem a že ten, kdo mezi nás bez okolků vtrhl, je ještě vlastně chlapec. Bez ohledů na naši přítomnost přistoupil rovnou k paní Renauldové.

„Maminko!“

S výkřikem: „Jacku!“ jej sevřela do náruče. „Můj nejdražší! Kde se tady bereš? Před dvěma dny jsi měl na *Anzoře* vyplout ze Cherbourgu.“ Pak si náhle uvědomila, že není v místnosti sama, a důstojně se na nás obrátila: „Můj syn, pánové.“

„Tak vy jste neodplul na *Anzoře*?“ prohodil pan Hautet, sotva kývnutím opětoval mladíkovu poklonu.

„Ne, monsieur. Právě jsem se chystal vysvětlit, že *Anzoru* na dva dny zdržela porucha motoru. Měl jsem tedy vyplout včera večer, ovšem tím, že jsem si koupil večerník, dověděl jsem se o té – hrozná tragédii, která nás potkala – “ Hlas mu selhal a do očí mu vhrkly slzy. „Chudák tatínek – můj ubohý, ubohý otec.“

Paní Renauldová na něj zírala jako ve snu a opakovala:

„Tak ty jsi neodplul na *Anzoře*?“ Načež s gestem, vyjadřujícím nekonečnou únavu, zašeptala jako sama pro sebe: „Ostatně – teď už na tom nezáleží.“

„Posaďte se, prosím, pane Renaulde.“ Hautet pokynul k židli. „Hluboce s vámi cítím. Zpráva vámi musela skutečně otřást, naproti tomu vás naštěstí zadržela a

neodjel jste. Doufám totiž, že nám budete moci poskytnout informace, potřebné k objasnění tohoto případu.“

„Jsem vám k službám, monsieur. Ptejte se na cokoliv.“

„Začnu s cestou. Vyrozuměl jsem, že jste ji měl podniknout na otcovo přání.“

„Přesně tak, pane. Poslal mi telegram s příkazem, bez odkladu se vypravit do Buenos Aires a odtud přes Andy do Valparaísa a Santiaga. Chtěl jsem poslechnout.“

„Aha! A proč jste tam měl jet?“

„Nemám tušení.“

„Cože?“

„Nevím. Prohlédněte si telegram sám.“

Soudce vzal do ruky blanket a text přečetl nahlas:

„'Odjed' ihned do Cherbourgu, nastup na *Anzoru*, dnes večer vyplouvá do Buenos Aires. Cíl cesty Santiago. Další instrukce dostaneš v Buenos Aires. Nezkłamej mě, záležitost je mimořádně důležitá. – Otec.' Žádná korespondence tomuto telegramu nepředcházela?“

Jack zavrtěl hlavou.

„Tohle je první zmínka o cestě. Pochopitelně jsem věděl, že táta má v Jižní Americe různé obchodní zájmy, nicméně ani jednou nenaznačil, že mě tam hodlá poslat.“

„Pobýval jste přece v Jižní Americe často, pane Renaulde.“

„V dětství, ale vychován jsem byl v Anglii, kde jsem trávil i prázdniny, tedy o Jižní Americe vím mnohem méně, než by se dalo předpokládat. Chápejte, válka vypukla, když mi bylo sedmnáct.“

„Sloužil jste u anglického letectva, vidíte?“

„Ano, pane.“

Soudce přikývl a pokračoval s výsledkem ve směru nám už známém. Jack popřel jakoukoliv možnost nějakého nepřátelství, ať už v Santiagu nebo jinde na jihoamerickém kontinentě, uvedl, že si nevšiml změny v otcově chování během poslední doby a že od něj nikdy neslyšel zmínku o tajemství. Svou cestu do Santiaga považoval za čistě obchodní.

Sotva se soudce nakrátko odmlčel, ozval se tiše Giraud.

„Rád bych se sám na něco zeptal, pane soudce.“

„Beze všeho, pane Giraude, poslužte si,“ pravil Hautet chladně.

Giraud si přisunul židli trochu blíže ke stolu.

„Vycházel jste dobře se svým otcem, pane Renaulde?“

„Jak jinak?“ odpověděl mladík povýšeně.

„Tvrdíte to s jistotou?“

„Ano.“

„Žádná nedorozumění nebyla? V žádném ohledu?“

„Každý může mít tu a tam jiný názor,“ pokrčil mladík rameny.

„Jistě, jistě. Pokud by tedy někdo prohlašoval, že jste se v předvečer vašeho odjezdu do Paříže s otcem prudce pohádal, pak tato osoba lže?“

Musel jsem obdivovat Giraudovu vynalézavost. Jeho vychloubání, že všechno ví, nebylo jen prázdné žvanění. Jacka otázka přivedla jasně do rozpaků.

„My – o něco jsme se opravdu přeli,“ připustil chlapec.

„Ach, přeli jste se. A vyslovil jste během tohoto sporu větu: 'Po tvé smrti si budu smět dělat co se mi zachce'?“

„Snad jsem ji vyslovil. Nevím.“

„Otec vám na ní odpověděl: 'Ještě jsem ale naživu.' Vy jste k tomu dodal: 'Kéž bys už nebyl!'“

Mladík seděl mlčky, jen si nervózně pohrával s věcmi, ležícími na stole před ním.

„Trvám na vaší odpovědi, pane Renaulde,“ vyštěkl detektiv. Se zlostným výkřikem shodil Jack na zem těžký nůž na papír.

„Proč byste to nemohli vědět, co na tom? Ano, pohádal jsem se s otcem. Dokonce všechny ty věty jsem mu řekl a nevím, co ještě. Měl jsem takový vztek, že si vůbec nevzpomínám, co jsem povídal. V té chvíli jsem ho div nezabil! Tak, teď víte všechno a využijte toho proti mně!“ Zrudlý vzdorem se opřel v židli.

Giraud se usmál a než promluvil, své křeslo poněkud odsunul.

„Já víc nepotřebuji. Bezpochyby bude pokračovat pan Hautet.“

„Ano, ovšem,“ přisvědčil soudce. „Proč jste se pohádali?“

„Odmítám odpovědět.“

Hautet se v židli napřímil.

„Se zákonem není dovoleno si pohrávat, pane Renaulde!“ zahromoval. „Chci znát důvod té hádky.“

Mladý Renauld mlčel. V jeho zamračené chlapecké tváři se objevila zatrpkllost. Ozval se však jiný hlas, rozvážný.

„Přejete-li si, pane, ten důvod vám prozradím.“

„Vy jej znáte?“

„Zajisté. Příčinou nedorozumění byla slečna Marta Daubreuilová.“

Jack poděšeně vyskočil. Soudce se naklonil vpřed.

„Má pan Poirot pravdu?“ otázal se.

Mladý Renauld sklonil hlavu.

„Má. Miluji slečnu Daubreuilovou a chci se s ní oženit. Jakmile jsem svůj plán předložil otci, hrozně se rozčilil.

Přirozeně jsem nesnesl, aby mou milovanou urážel, a tak i mně došla trpělivost.“

Pan Hautet se otočil na paní Renauldovou. „Věděla jste o této – náklonnosti, madame?“

„Obávala jsem se jí,“ odpověděla prostě.

„Maminko – i ty?“ vykřikl chlapec. „Marta je tak hodná, jako je hezká. Co proti ní můžeš namítat?“

„Proti slečně Daubreuilové nemám naprosto nic. Raději bych však viděla, aby ses oženil s Angličankou. Musí-li to být Francouzka, pak nesmí mít matku pochybné pověsti.“

V jejích slovech jasně zazněla nenávist vůči starší Daubreuilové a já pochopil, jak hluboce ji muselo ranit, když se u jejího jediného syna začaly projevovat příznaky lásky k dceři sokyně.

„Měla jsem snad promluvit o té záležitosti s manželem,“ pokračovala madame Renauldová, obrácená k soudci. „Doufala jsem však, že jde jen o flirtování mezi dvěma mladými lidmi, které přejde tím rychleji, čím menší pozornost se mu bude věnovat. Teď si své mlčení vyčítám, ovšem, jak jsem vám už řekla, byl tak ustaraný a unavený, tak změněný proti svému normálu, že mou hlavní starostí bylo nepřidávat mu další problémy.“

Hautet přikývl a obrátil se znovu na Jacka.

„Projevil otec překvapení, když jste mu ohlásil své úmysly se slečnou Daubreuilovou?“

„Byl doslova vyveden z rovnováhy a pak mi pánovitě rozkázal, abych podobné úvahy pustil z hlavy, poněvadž s takovým sňatkem nikdy souhlasit nebude. Dopálil mě a tak jsem se zeptal, co proti slečně Daubreuilové má. Nepodal mi uspokojivou odpověď, jen urážlivými výrazy hovořil o pověstech, které se kolem matky i dcery

šíří. Připomněl jsem mu, že se ožením s Martou a ne s její rodinou, ale okřikl mě, že se o této záležitosti už nehodlá bavit. Prý se dívky musím vzdát. Nespravedlnost a panovačnost v jeho postupu mě doháněly k šílenství – tím spíš, že on sám se skoro překonával v pozornostech vůči Daubreuilovým a stále navrhoval, aby je matka k nám zvala. Připravil mě o rozum a docela vážně jsme se pohádali. Připomněl mi, že jsem na něm zcela závislý a při této příležitosti jsem zřejmě vyslovil onu větu, že si po jeho smrti udělám, co se mi zachce.“

Poirot do jeho výpovědi zasáhl nečekanou otázkou: „Tedy jste znal obsah závěti svého otce?“

„Věděl jsem, že mi odkazuje polovinu jmění a že druhou, doživotně svěřenou mé matce, mám dostat po její smrti,“ odpověděl mladík.

„Pokračujte ve vyprávění,“ vybídl jej soudce.

„Potom jsme na sebe vztekale křičeli, až jsem si najednou uvědomil, že mi může ujet vlak do Paříže. A ještě rozpálený vztekem do běla jsem musel na nádraží běžet. Mimo domov jsem se však uklidnil. Napsal jsem Martě a všechno jí vylíčil. Její odpověď mě doslova uchlácholila. Zdůrazňovala, že budeme-li trvat na svém, otcův odpor se nakonec zlomí. Naše láska prý tím projde zkouškou a až moji rodiče poznají, že z mé strany nejde jen o chvilkové pobláznění, slitují se. Jí jsem pochopitelně nepřiznal otcův hlavní důvod proti našemu sňatku.“

„Přejdeme k dalšímu bodu. Říká vám něco jméno Duveen nebo Duveenová, pane Renaulde?“

„Duveen? Duveen?“ opakoval Jack. Zvolna se sklonil a ze země zvedl nůž na papír, který předtím shodil ze

stolu. Když se napřímil, střetl se s pozorným pohledem Giraudových očí. „Duveen? Ne, nic mi neříká.“

„Přečtete si, prosím, tento dopis a povězte mi, jestli netušíte, kdo jej mohl panu Renauldovi napsat.“

Jack list vzal, a sotva jej přelétl, zrudl.

„Tohle bylo adresováno otci?“ V hlase mu jasně zaznělo překvapení a pohoršení.

„Ano. List jsme našli v kapse jeho kabátu.“

„Ví – “ zarazil se a stranou se podíval na matku. Soudce porozuměl.

„Zatím ne. Víte něco o pisateli?“

„Vůbec nic.“

„Řešíme opravdu záhadný případ,“ povzdychl si pan Hautet. „Ostatně myslím, že tento dopis můžeme klidně přejít. Počkejme – kde jsme přestali? Promluvme si o zbrani. Obávám se, že další jednání vám nebude příjemné, pane Renaulde. Vyrozuměl jsem, že dýku jste matce daroval, což je smutné – a trapné.“

Jack se předklonil. Tvář, která mu během čtení dopisu zrudla, měl teď bledou jako stěna.

„Chcete mi naznačit, že otce zabil – nůž, vyrobený ze součástky letadla? To není možné! Taková malá věcička!“

„Bohužel, pane Renaulde, je to až příliš jisté. Malá věcička, ale ideální vražený nástroj. Ostrý a příhodný do ruky.“

„Kde je? Mohu nůž vidět? Nebo dosud vězí – v otcově těle?“

„Ach ne, už jsme jej vytáhli. Chcete ho vidět? Přesvědčit se? Snad to bude i dobře, přestože madame už zbraň označila za svůj majetek. Pane Bexi, smím vás obtěžovat?“

„Zajisté. Přinesu vám ji.“

„Nepovažujete za vhodnější odvést pana Renaulda do kůlny?“ navrhl Giraud úlisně. „Předpokládám, že by chtěl vidět i mrtvého otce.“

Mladík se otřásl, čímž návrh odmítl, a soudce, připravený Giraudovi kdykoliv odporovat, odvětil:

„Zatím ne. Pan Bex nám dýku laskavě přinese.“

Když komisař odešel z místnosti, Stonor přistoupil k Jackovi a stiskl mu ruku. Poirot vstal a šel narovnat dva svícný stojící lehce nakřivo, což uráželo jeho pořádkumilovné oko. Soudce si znovu pročetl záhadný milostný dopis a zoufale se upínal ke své první teorii o bodnutí do zad ze žárlivosti.

Dveře se náhle rozletěly a do pokoje vpadl komisař.

„Pane soudce, pane soudce!“

„No copak?“

„Dýka – zmizela! Znenadání!“

„Cože? Zmizela?“

„Je pryč. Ztratila se. Sklenice, kam jsme ji uložili, je prázdná!“

„To není možné!“ vykřikl jsem. „Ještě ráno jsem ji viděl – “ Slova mi odumřela na jazyku, nicméně pozornost všech přítomných se už na mě upřela.

„Co říkáte?“ zvolal komisař. „Ráno jste ji viděl?“

„Dnes ráno,“ přitakal jsem zvolna. „Přesně řečeno asi před hodinou a půl.“

„Šel jste tedy do kůlny? Jak jste se dostal ke klíči?“

„Požádal jsem o něj seržanta,“

„Co jste vevnitř pohledával?“

Po krátkém zaváhání jsem usoudil, že mi zbývá jediné jít s pravdou ven.

„Musím vás požádat, abyste mi odpustil můj velký poklesek, pane Hautete,“ řekl jsem.

„Pokračujte, prosím.“

„Stalo se toto,“ spustil jsem se zbožným přáním být všude jinde, než jsem se právě nacházel. „Potkal jsem jednu mladou dámu, svou známou. Projevila touhu prohlédnout si všechno, co se dalo a tak – nu, krátce a dobře – vypůjčil jsem si klíček a ukázal jí mrtvolu.“

„Ach!“ vykřikl soudce pohoršeně. „To je ale vážný přestupek, kapitáne Hastingsi. Zachoval jste se velice nevhodně. Takovou nerozvážnost jste si neměl dovolit.“

„Vím,“ přiznal jsem krotce. „Ať mě pokáráte jakkoliv, nebude to dost přísné, pane.“

„Vy jste sem tu dámu pozval?“

„Kdepak! Potkali jsme se náhodou. Je Angličanka, přijela do Merlinville na dovolenou, což jsem ovšem nevěděl, dokud jsem ji tu nečekaně nespatřil.“

„No – jednal jste nesprávně,“ pokračoval soudce už mírněji, „ale ta dáma je bezpochyby mladá a krásná. A co by nedokázalo mládí!“

„Snad jste při odchodu zavřel dveře a zamkl je?“ položil další věcnou otázku méně romantický a spíše praktický komisař.

„Právě tohle si hrozně vyčítám,“ přiznal jsem neochotně.

„Mou známou pohled nesmírně rozčílil, málem omdlela. Běžel jsem pro trochu brandy a vodu a pak jsem nedovolil, aby se do města vrátila sama. Ve svém rozrušení jsem zapomněl dveře zamknout. Opomenutí jsem napravil teprve po návratu do vily.“

„Tedy alespoň dvacet minut – „ odhadl Hautet pomalu a odmlčel se.

„Asi tak,“ připustil jsem.

„Dvacet minut – “ přemýšlel komisař nahlas.
„Opravdu politováníhodné,“ povzdychl si soudce opět už přísně. „Neznám nic podobného!“
Znenadání se ozval pan Giraud:
„Vy to považujete za politováníhodné? Mně naopak nedbalost kapitána Hastingse přichází velmi vhod!“
Toto nečekané spojení doslova zmátlo nejen mne, ale i pana Hauteta.
„Vám přichází vhod, pane Giraude?“ Soudce si detektiva poodíkl.
„Ovšem.“
„A proč?“
Teď totiž víme, že vrah nebo jeho pomocník se ještě před hodinou pohyboval v okolí vily. Bylo by divné, kdybychom se ho po tomto zjištění v nejkratší době nezmocnili, řekl tónem, v němž zazněla hrozba.
„Riskoval hodně, aby se dýky zmocnil. Třeba chtěl odstranit otisky prstů.“
„Tvrdil jste, že na ní žádné nebyly,“ oslovil detektiva Poirot.
„Vrah si tím nemusel být jist,“ nedal se odradit Giraud.
„Mýlíte se, pane Giraude,“ obrátil se belgický detektiv na francouzského. „Vrah si byl jist – pracoval v rukavicích.“
„Neříkám, že sem zašel sám vrah. Do kůlny mohl zaskočit jeho pomocník, který o rukavicích nevěděl.“
Soudní zapisovatel už začal sbírat listiny na stole a soudce prohlásil:
„Naše práce tady skončila, jen ještě prosím pana Renaulda, aby vyslechl zápis své výpovědi, kterou mu přečteme. Celé jednání jsem záměrně vedl co možná neformálně, což je postup, považovaný za originální.“

Případ drží nyní v rukou obratný a věhlasný detektiv pan Giraud, který se jistě i tentokrát vyznamená. Vlastně se divím, že vrahy dosud neodhalil! Vám, madame, ještě jednou vyslovuji svou upřímnou soustrast a všem pánům přeji dobrý den.“

A v doprovodu zapisovatele a komisaře odešel.

Poirot vytáhl své velké cibule a podíval se kolik je hodin. „Vraťme se do hotelu k obědu, příteli,“ poradil. „Cestou mi můžete vylíčit celou tu svou nerozvážnost, které jste se ráno dopustil. Nemusíme se loučit, nikdo si nás nevšímá.“

Rychle jsme vyšli z pokoje.

Policejní soudce právě odjížděl ve svém automobilu a já už sestupoval ze schodů, když mě Poirotův hlas zarazil:

„Počkejte okamžik, příteli.“ Obratně vytáhl z kapsy skládací metr a slavnostně, od límce až k lemu, přeměřil plášť, visící v předsíni na věšáku. Předtím jsem jej tam neviděl, proto mě napadlo, že patří buď Stonorovi nebo Jacku Renauldovi. Poté Poirot spokojeně zabručel, vrátil míru zpět do kapsy a sešel za mnou ven.

12. KAPITOLA

„Proč jste měřil ten kabát?“ zeptal jsem se zvědavě, zatímco jsme zvolna kráčeli po bílé, rozpálené silnici.

„*Parbleu!* Asi abych věděl, jak je dlouhý!“ odvětil přítel chladně, čímž se mě dotkl.

Poirotův nevyhlášený zvyk dělat záhadu z každé maličkosti mě totiž zlobil. Opět jsem se tedy odmlčel a zabral se do vlastních myšlenek. Ačkoliv určitá slova paní Renauldové, s nimiž se obrátila na Jacka, na mne v daném okamžiku nezapůsobila, vrátila se mi nyní ve zcela novém významu. „Tak ty jsi neodplul?“ řekla, načež dodala: „Teď už na tom ostatně nezáleží.“

Co tou větou myslela? Byla to výmluvná, záhadná slova. Mohla znát něco, co jsme nepředpokládali, odmítla jakoukoliv vědomost o zvláštním poslání, kterým její muž syna po věřil, nicméně neví ve skutečnosti víc, než předstírá? Dokázala by leccos objasnit, pokud by chtěla? Nepředstavovalo její mlčení součást pečlivě vymyšleného, předem připraveného plánu?

Čím déle jsem o paní Renauldové dumal, tím jasnější mi bylo, že cosi tají. Prozradila se při nenadálém příchodu syna. Byl jsem přesvědčen, že nezná-li vrahy, tuší alespoň důvod k vraždě, leč z nějaké velmi vážné pohnutky mlčí.

„O čem tak hluboce přemýšlíte?“ přerušil Poirot mé úvahy. „Co vás trápí?“

Vysvětlil jsem mu, svůj názor v očekávání, že se mi vysměje. K mému překvapení však vážně přikývl.

„Máte docela pravdu, Hastingsi. Hned od začátku soudím, že cosi skrývá. Nejdřív jsem podezříval, že

pokud ke zločinu nedošlo přímo na její popud, přinejmenším s ním souhlasila.

„Vy jste podezřívá *ji*?“ zvolal jsem.

„No ovšem. Manželovou smrtí nesmírně získává, nebo spíš novou závěť dostává všechno. Proto byla první, na kterou jsem upřel pozornost. Jistě jste si všiml, že jsem si při první příležitosti prohlédl její zápěstí, abych si ověřil, jestli se mohla sama spoutat a dát si i roubík. Ihned jsem ale poznal, že nešlo o podvod. Provazy byly tak utažené, až se jí zařízly do masa, což vyloučilo, že vraždu spáchala sama, ale nikoliv že s ní souhlasila, nebo ji dokonce za účasti spoluviníka naplánovala. Navíc její vyprávění mi bylo nějak povědomé, maskování zločinci, které nepoznala, a jakési tajemství o tom všem jsem kdysi někde slyšel nebo četl. A ještě jedna maličkost potvrdila mé přesvědčení, že nemluví pravdu. Náramkové hodinky, Hastingsi, náramkové hodinky!“

Zase ty hodinky!

„Chápete, příteli? Rozumíte?“ Poirot mě zvědavě pozoroval.

„Ne,“ odpověděl jsem rozmrzele. „Ani nechápu, ani nerozumím. Pořád si vymýšlíte nějaké zatracené záhady a nemá cenu žádat vás o vysvětlení. Baví vás nechávat si až do poslední chvíle něco pod pokličkou.“

„Nerozčilujte se, Hastingsi,“ usmál se. „Chcete-li, všechno vám vyložím. Ale Giraudovi ani slovo, *c'est entendu*? Jedná se mnou jako s bezvýznamným dědkem! Ze slušnosti jsem mu náznakem poradil. Záleží už jen na něm, jestli se bude mým pokynem řídit.“

Ujistil jsem Poirota, že se na mou mlčenlivost může spolehnout.

„Výborně! Zaměstnáme tedy trochu své šedé mozkové buňky. Povězte mi, příteli, kdy podle vás k té tragédii došlo.“

„Přece kolem druhé hodiny,“ odpověděl jsem udiveně. „Copak jste zapomněl na slova paní Renauldové, že v době, kdy zločinci byli v pokoji, slyšela odbíjet hodiny?“

„Naprosto správně. A na základě této výpovědi jste všichni – vy, policejní soudce, Bex – časový údaj bez poznámky přijali. Kdežto já, Hercule Poirot, si řekl, že madame lže. K vraždě došlo aspoň o dvě hodiny dříve.“

„Ale vždyť lékaři –“

„ – po prohlídce těla usoudili, že smrt nastala před sedmi až deseti hodinami. Z nějakého důvodu, *mon ami*, bylo nezbytné, aby se zdálo, že k zločinu došlo později. Snad jste četl, že rozbité hodinky nebo hodiny ukazují, kdy byly poškozeny. Aby tedy určení času nespočívalo pouze na výpovědi paní Renauldové, někdo pohnul ručičkami náramkových hodinek a pak jimi praštil o zem. Avšak jak se často stává, porazil se svou vlastní zbraní. Sklo se rozbilo, nicméně strojek zůstal nepoškozen. To byl velice nešťastný krok, neboť mě rázem upozornil na dvě věci: jednak na nepravdivý údaj paní Renauldové, za druhé na nutnost vyvolat zdání, že k vraždě došlo později.“

„Ale proč?“

„O to právě jde! V tom tkví celá ta záhada, kterou zatím nemohu rozluštit. Nacházím jen jediný důvod.“

„Jaký?“

„Jestliže poslední vlak z Merlinville odjíždí sedmnáct minut po dvanácté, pak předstírání, že zločin byl spáchán o dvě hodiny později, zaručí vrahovi neochvějně alibi!“

„Musíme se tedy přeptat na stanici!“ Vyskočil jsem.
„Dva cizinci, odjíždějící tímto vlakem, přece nemohli uniknout pozornosti. Pojd'me tam hned!“

„Považujete to za správné, Hastingsi?“

„Samozřejmě. Vypravíme se na nádraží.“

Poirot zkrotl mé nadšení lehkým tlakem na mou paži.

„Pro mne za mne si jděte, *mon ami*, ale pokud opravdu půjdete, nevyptávej se na dva cizince.“

Zůstal jsem na něj civět.

„*Lá, lá*, snad nevěříte tomu žvanění o maskovaných zločincích a těm dalším nesmyslům?“ zeptal se přítel dost netrpělivě.

Jeho slova mě tak překvapila, že mně nenapadla vhodná odpověď, proto klidně pokračoval:

„Slyšel jste, jak jsem Giraudovi řekl, že mi podrobnosti tohoto případu připadají povědomé? Vycházím přitom ze dvou předpokladů. Buď tento zločin vymyslel mozek, který už naplánoval něco podobného, nebo vrahovi zůstal v podvědomí kdysi přečtený článek o určité *cause célèbre* a teď se jím bezděčně řídil. S konečnou platností to mohu rozhodnout teprve až – “ Odmlčel se.

Uvažoval jsem o různých detailech.

„A co Renauldův dopis? Jasně se zmiňuje o nějakém tajemství a o Santiagu!“

„V životě pana Renaulda určitě nějaké tajemství existovalo, o tom nemůžeme pochybovat. Zato Santiago je pouze slovo, které nás má zmást. Kdoví, jestli jej nebylo použito stejným způsobem i proti samotnému panu Renauldovi, aby upřel pozornost jiným směrem, Věřte, Hastingsi, že nebezpečí mu nehrozilo ze Santiaga, ale z bezprostřední blízkostí zde ve Francii.“

Hovořil tak vážně a přesvědčivě, že mě musel přesvědčit. Přesto jsem se pokusil ještě o jednu námitku:

„A co sirka a cigaretový špaček u mrtvolý?“

Přítelova tvář se rozzářila nevinnou radostí.

„To byl podvrh, záměrně nalíčený na Girauda nebo někoho z jemu podobných. Chytrák Giraud rozumí své věci – asi tak jako honící pes, který pánovi pyšně přinese sestřelenou kachnu. Hodiny se plazil po břicho a pak se chlubil svými nálezy. Vysmál se mi, když jsem mu řekl, že nic neznamenal a myslel si o mně, že jsem starý hlupák! Však ještě uvidíme, kdo z nás vyhraje...“

Já jsem však v duchu uvažoval o důležitějších věcech.

„Podle vás je celá ta historka o maskovaných mužích – vymyšlená.“

„Co tedy se stalo doopravdy?“

Poirot pokrčil rameny.

„To by nám mohla zodpovědět jen jedna osoba – paní Renauldová. Ovšem ta nic neřekne, nepohnou jí ani prosby ani hrozby. Je to pozoruhodná žena, Hastingsi. Hned na první pohled jsem si uvědomil, že máme co dělat s osobou vynikajícího charakteru. Jak už jsem uvedl, na počátku jsem ji podezříval ze spoluúčasti na zločinu, nicméně nakonec jsem svůj názor změnil.“

„Co vás k tomu přimělo?“

„Její nelíčená a upřímná bolest při pohledu na mrtvého manžela. Ochotně odpřísáhnou, že žal v jejím výkřiku nebyl předstíraný.“

„Ano, ten nemohl nikoho oklamat,“ dodal jsem zamyšleně.

„Promiňte, příteli. Splést se můžeš vždycky. Neunese vás předstíraný smutek velké herečky a nedojme vás svou opravdovostí? Kdepak! Ačkoliv žal paní

Renauldové vypadal velmi přesvědčivě a věrohodně, potřeboval jsem jiný důkaz, který by mě uspokojil. Velký zločinec může být rovněž velkým hercem. Jistotu jsem nabyl až po nepředstírané a nesporné mdlobě paní Renauldové. Zvedl jsem jí víčka a ohmatal puls. Neoklamala nás, omdlela skutečně, čímž mě přesvědčila o opravdovosti svého bolu. Navíc nepotřebovala žal projevovat. Jeden záchvat dostala při zprávě o manželově smrti a při pohledu na jeho mrtvolu tedy nemusela sehrát druhý. Ne, paní Renauldová svého muže nezavraždila. Potom, proč tedy ty lži o hodinkách, o maskovaných útočnících – a ještě o třetí věci. Podejte mi, Hastingsi, své vysvětlení o otevřených dveřích.“

„Nu,“ spustil jsem dost rozpačitě, „považuji je za přehlédnutí. Útočníci zapomněli zavřít.“

Poirot si povzdechl a zavrtěl hlavou.

„To je Giraudova verze, která mně nevyhovuje. Otevřené dveře cosi znamenají, ale dosud nemohu vystihnout jejich pravý smysl: O jednom jsem však přesvědčen: pachatelé neodešli dveřmi, nýbrž oknem.“

„Jakže?“

„Ano.“

„Vždyť v záhoně pod ním nebyly šlápoty.“

„Nebyly – a přitom tam být měly. Teď poslouchejte, Hastingsi. Zahradník Auguste, jak jste sám slyšel, vysázel odpoledne před vraždou oba záhony. V jednom z nich je několik otisků jeho velkých okovaných bot – a v druhém není žádný. Už chápete? Někdo po záhonu přešel, a aby odstranil stopy, hlínu uhrabal.“

„Kde asi vzal hrábě?“

„Tam, kde našel rýč a zahradnické rukavice,“ odbyl mě Poirot netrpělivě. „To je docela snadné.“

„Proč ale si myslíte, že utekli oknem? Je jistě pravděpodobnější, že vlezli oknem dovnitř a odešli dveřmi.“

„Možné to samozřejmě je – a přesto mám vážný dojem, že zmizeli oknem.“

„Řekl bych, že se mýlíte.“

„Kdoví, příteli.“

Poirotův názor mi otevřel nové pole k uvažování. Vzpomněl jsem si, jak mě překvapily jeho záhadné narážky na záhon a náramkové hodinky. V okamžiku, kdy je vyřkl, mi připadaly naprosto bezvýznamné, zato teď jsem si poprvé uvědomil, jak z několika maličkostí uhodl značnou část záhady, která případ halila. Dodatečně jsem příteli vyslovil uznání.

„I když tedy teď víme mnohem víc,“ přiznal jsem, „přece jen jsme nepostoupili k rozluštění záhady, kdo zabil pana Renaulda.“

„Máte pravdu,“ připustil Poirot vesele. „Od cíle jsme se naopak vzdálili.“

Tato skutečnost mu kupodivu působila takovou radost, že jsem se na něj překvapeně zadíval. S úsměvem mi pohlédl do očí – a mně se náhle rozjasnilo.

„Už vám rozumím, Poirote! Paní Renauldová určitě někoho kryje.“

„Ano,“ přisvědčil starostlivě. „Někoho kryje – nebo cosi tají. Jedno z toho.“

Když jsme potom vstoupili do hotelu, pohybem ruky mi naznačil, abych mlčel.

13. KAPITOLA

S velkou chutí jsme poobědvali. Chvíli jsme jedli mlčky a pak Poirot škodolibě prohodil:

„*Eh bien!* Nepovíte mi teď o tom svém nerozvážném kousku.

Cítil jsem, že rudnu.

„Narážíte na tu ranní příhodu?“ Podařilo se mi nasadit naprosto lhostejný tón, jenže na Poirota jsem nestačil. V několika minutách ze mne vytáhl celý příběh a jiskřilo mu přitom v očích.

„Jak romantické! Prozradte mi jméno té okouzlující mladé dámy.“

Musel jsem přiznat, že je neznám.

„Čím dál tím romantičtější! První setkání ve vlaku z Paříže, druhé zde. Z cestování se stávají schůzky milenců, není tomu tak?“

„Nebud'te hlupák, Poirote.“

„Včera to byla slečna Daubreuilová, dneska slečna – Popelka! Máte srdce jako Turek. Měl byste si zařídit harém!“

„Chcete mě jen dopálit. Slečna Daubreuilová je skutečná krasavice a velice ji obdivuji, to nepopírám. Ta druhá taková není – a vůbec nepředpokládám, že ji někdy ještě uvidím.“

„Vy jste jí nenavrhl další schůzku?“

Neunikl mi pátravý pohled, který na mne vrhl. Před očima mi vytanula slova „hotel *Maják*“, jakoby napsaná velkými ohnivými písmeny, a slyšel jsem její hlas: „Přijďte mne navštívit“, i svou odpověď: „Přijdu.“

„Pozvala mne,“ odpověděl jsem bezstarostně, „ale pochopitelně nepůjdu.“

„Proč pochopitelně?“

„Prostě nechci. Nemám nejmenší chuť.“

„Zmínil jste se, že slečna Popelka bydlí v hotelu *Anglie*, vidíte?“

„Ne. V hotelu *Maják*.“

„Máte pravdu. Zapomněl jsem.“

Hlavou mi prolétla nedůvěra. O žádném hotelu jsem se před Poirotem nezmínil. Pohled přes stůl mě však uklidnil. Krájel si chléb na malé, úhledné čtverečky a byl do své činnosti plně zabrán. Nejspíš se domníval, že jsem udal jméno hotelu, kde dívka bydlí.

Kávu jsme pili venku, s vyhlídkou na moře. Poirot si vykouřil jednu ze svých krátkých cigaret a pak vytáhl z kapsy hodinky.

„Vlak do Paříže odjíždí ve dvě dvacet pět,“ podotkl.

„Měl bych vyrazit.“

„Do Paříže?“ zvolal jsem.

„Právě to jsem řekl, *mon ami*.“

„Vy se chystáte do Paříže? Proč?“

„Hledat Renauldova vraha,“ odpověděl nesmírně vážně.

„Podle vás je v Paříži?“

„Vím naprosto určitě, že tam není, nicméně tam po něm musím pátrat. Nerozumíte mi, ale ve vhodné chvíli vám všechno vysvětlím. Věřte, že cesta do Paříže je nezbytná. Nezdržím se tam dlouho, pravděpodobně do zítřka. Nezvu vás s sebou. Zůstaňte tady a hlídejte Girauda. A taky se věnujte mladšímu Renauldovi.“

„Tím jste mi připomněl, že mám pro vás otázku: Jak jste se dověděl, že Jack a Marta se milují?“

„Znám lidskou povahu, příteli. Dejte si dohromady chlapce, jako je mladý Renauld, krasavici, jako je Marta, připočtete k tomu hádku – buď pro peníze nebo ze žárlivosti, vzpomeňte si, co Léonie řekla o Jackově hněvu – já usoudil, že šlo o žárlivost – a nemýlil jsem se.“

„Vy ste tedy tušil, že Marta miluje mladého Renaulda?“
Poirot se usmál.

„Viděl jsem její vyděšené oči. Na slečnu Daubreuilovou vždycky myslím jako na děvče s ustrašenýma očima.“

Mluvil tak vážně, že ve mně vyvolal nepříjemný dojem.

„Co tím chcete naznačit?“

„Myslím, že se nám to oběma brzy ujasní. Musím už jít.“

„Vyprovodím vás.“ Při těch slovech jsem vstal.

„Nic takového neuděláte. Zakazuji vám jít se mnou.“

Řekl to tak důrazně, že jsem na něj v úžasu zůstal civět.

„Svá slova myslím vážně. *Au revoir*.“

Po Poirotově odchodu jsem nevěděl, co mám dělat. Sešel jsem na pobřeží, kde mě bavilo pozorovat koupající se, aniž pohled na ně ve mně vzbudil touhu připojit se k nim. Skoro jsem doufal, že mezi nimi bude skotačit Popelka v nějakých krásných plavkách, ale nebylo po ní ani památky. Bez cíle jsem se loudal podél pláže ke vzdálenějšímu konci města a najednou mě napadlo, že by konec konců bylo pouze slušné, kdybych se na dívku zeptal. Tím by mohla záležitost skončit a víc bych se o ni nemusel starat. Kdybych však za ní nezašel, pravděpodobně by mě ve vile vyhledala sama.

Po tomto rozhodnutí jsem odbočil z pláže směrem do města. Velice skromný hotel *Maják* mi nedalo práci najít, spíš bylo dost trapné, že neznám jméno dámy, kterou hledám. Abych zachránil svou důstojnost, rozhodl

jsem se vstoupit dovnitř bez ptaní a porozhlédnout se. Snad ji najdu v hale, ovšem tam nebyla. Chvíli jsem čekal, až nakonec zvítězila moje netrpělivost. Vzal jsem si vrátného stranou a vtiskl mu do dlaně pět franků.

„Rád bych mluvil se slečnou, která tu bydlí. Je to mladá Angličanka, drobná, tmavovlasá. Její jméno však neznám.“

Muž zavrtěl hlavou. Připadlo mi, že potlačuje úsměv.

„Dáma, odpovídajíc vašemu popisu, tu nebydlí.“

„Dala mi ale vaši adresu.“

„Monsieur se nejspíš spletl – nebo se podle všeho zmýlila ta slečna, poněvadž se tu už na ni vyptával jiný džentlmen.“

„Cože?“ zvolal jsem v údivu.

„Ano. Ten pán ji popsal stejně jako vy.“

„Jak vypadal?“

„Byl malý, elegantní, upravený, bez poskvrny, měl kníry, zelené oči a hlavu zvláštního tvaru.“

Poirot! Proto tedy odmítl můj doprovod na nádraží. Ta drzost! Požádám ho, aby se nepletl do mých záležitostí. Copak potřebuji chůvu na hlídání nebo policejní dozor?

Vrátnému jsem poděkoval a nevěda, co počít, odešel jsem dosud rozhněvaný na všetečného přítele. Kam se ale podělo děvče? Snažil jsem se potlačit vztek a upnout se na vyřešení této otázky. Chybný hotel uvedla zřejmě z nepozornosti. Pak mi bleskla hlavou jiná otázka. Šlo skutečně o nepozornost, nebo mi záměrně zatajila jméno a udala špatnou adresu?

Čím déle jsem o tomto problému přemýšlel, tím věrohodnější mi připadala druhá možnost. Z nějakého důvodu nechtěla, aby náhodná známost přerostla do přátelství. Ačkoliv se ještě před půl hodinou můj názor

na náš vztah ztotožňoval s jejím, teď mi vadilo, že mne převezla. Do vily Geneviève jsem se vrátil rozladěný a nespokojený. Do domu jsem nezašel, ale vydal jsem se pěšinkou k lavičce u kůlny.

Zatímco jsem tam mrzutě seděl, vyrušily mě z myšlenek nedaleké hlasy. V mžiku jsem si uvědomil, že přicházejí ze sousední zahrady, a přibližují se. Dívčí hlas patřil krásné Martě.

„*Chéri*, je to skutečně pravda? Máme teď už všechny starosti za sebou?“ tázala se.

„Vždyť to víš! Nyní nás nic nemůže rozdělit, má milovaná. Poslední překážka je odstraněna. Nic mi tě nevezme!“

„Nic?“ zašeptala. „Ach, Jacku, Jacku – mám strach!“

Rozhodl jsem se odejít, abych bezděčně nenaslouchal. Když jsem vstal, zahlédl jsem je mezerou v živém plotě. Stáli nedaleko mne. Jack ji objímal a hleděl jí do očí. Tvořili krásný pár – tmavý, urostlý hoch a světlavá mladá bohyně. Vypadali jako stvoření jeden pro druhého, šťastni i ve stínu příšerné tragédie, která zasáhla do jejich životů.

Jackovi neušlo, že se dívka tváří ustaraně, proto ji přitiskl pevněji k sobě a zeptal se:

„Z čeho máš strach? Proč se bojíš – ještě teď?“

A pak i já zahlédl onen vyděšený pohled, o němž mluvil Poirot.

„Bojím se – o tebe,“ zašeptala tak tiše, že jsem slova spíš jen uhádl.

Odpověď mladého Renaulda mi unikla, neboť mou pozornost upoutalo cosi podivného dál u plotu, totiž keř s tmavým listím – a to na začátku léta. Vykročil jsem, abych si jej prohlédl, leč hned při mém prvním pohybu

se keř sklonil a odhalil Girauda s prstem na rtech. Když mi takto přikázal mlčet, odvedl mne kolem kůlny z doslechu.

„Co jste tam dělal?“ otázal jsem se.

„Přesně totéž, co vy. Poslouchal jsem.“

„Jenže já kvůli tomu nepřišel.“

„To já zas ano,“ přiznal detektiv.

Jako vždy jsem toho člověka obdivoval i přesto, že mi byl nepříjemný. Pohrdavě a s nelibostí mě přejel zrakem od paty k hlavě.

„Svým příchodem jste mi zrovna neprospěl. Každou chvílí mohli říct něco důležitého. Kam jste odložil tu starou vykopávku?“

„Monsieur Poirot odjel do Paříže,“ oznámil jsem mu chladně.

Pohrdavě luskl prsty.

„Tak on odjel do Paříže. To je dobře. Čím déle tam zůstane, tím lépe. Co tam vůbec doufá najít?“

Připadlo mi, že v otázce zazněl náznak zneklidnění. Napřímil jsem se.

„To nesmím prozradit.“

Div mne nepropíchl pohledem.

„Asi je dost chytrý na to, aby vám nic nesvěřoval,“ prohodil neomaleně. „Dobré odpoledne. Mám moc práce.“ S těmito slovy se otočil na podpatku a zcela neobradně mě opustil.

Ve vile Geneviève jako by se nic nedělo. Giraud zřejmě o mou společnost nestál a z toho, co jsem viděl, by pochopitelně ani Jack Renauld o mě nestál. Vydal jsem se tedy do města a po příjemném zaplávání v moři jsem se vrátil do našeho hotelu. Brzy jsem ulehl zvědav, co zajímavého přinese zítřek.

Nicméně na novinky, které skutečně přinesl, jsem v nejmenším připraven nebyl. Právě jsem snídal v jídelně, když přiběhl rozčilený číšník, podle všeho venku s někým hovořil. Nepatrně zaváhal a pohrával si s ubrouskem, než vyhrkl:

„Promiňte, pane, pracujete přeci na případu ve vile Geneviéve?“

„Ano,“ přisvědčil jsem dychtivě. „Proč?“

„Monsieur neslyšel nejnovější zprávu?“

„Jakou zprávu?“

„V noci tam došlo k další vraždě!“

„Cože?“

Snídani jsem nechal stát, chytil jsem klobouk a utíkal co nejrychleji k vile. Další vražda – a Poirot je pryč! To je směla! Kdo ale byl zavražděn?

Vrazil jsem do brány. Na příjezdové cestě hovořila a živě gestikulovala skupinka sloužících. Chytil jsem Françoise.

„Co se stalo?“

„Ach, monsieur, monsieur! Ještě jedna mrtvola! To je hrůza! Nad domem visí kletba. Ano, ano, kletba! Měli by poslat pro pana faráře se svěcenou vodou. Pod touhle střechou už spát nebudu. Kdoví, jestli teď nepřijdu na řadu já!“ Pokřičovala se.

„No dobře,“ vykřikl jsem. „Ale kdo je mrtvý?“

„Copak vím? Nějaký muž – někdo cizí. Našli ho v kůlně, necelých sto yardů od místa, kde ležel chudák náš pán. A to není všechno! Je bodnut – do srdce – stejnou dýkou!“

14. KAPITOLA

Aniž bych čekal na víc, obrátil jsem se a pádil vzhůru ke kůlně. Dva muži, stojící tam na stráži, mi ustoupili z cesty a já celý rozčilený vrazil do hrubě sbité, špatně osvětlené dřevěné boudy, určené k úschově náradí a starých květináčů. Na prahu jsem však ustrnul doslova fascinován pohledem, který se mi naskytl.

Giraud lezl na všech čtyřech po zemi a s baterkou v ruce prohlížel každou píd' podlahy. Při mém příchodu vzhlédl, zamračil se, ale pak obličej uvolnil do výrazu jakéhosi dobromyslného pohrdání.

„Tamhle je,“ blýskl baterkou do vzdálenějšího koutu. Přistoupil jsem k mrtvému, který ležel rovně na zádech. Byl prostředně velký, opálený a asi padesátiletý. Oblečen byl do elegantního tmavomodrého obleku, pravděpodobně od drahého krejčího, avšak nikoliv nového. Tvář měl křečovitě staženou a na levé straně mu z hrudníku přesně nad srdcem vyčnívala černá, lesklá rukojeť dýky – téže dýky, co jsem včera ráno viděl uloženou ve vysoké sklenici. Poznal jsem ji.

„Každou chvíli čekám doktora,“ podotkl Giraud, „ačkoliv ho vůbec nepotřebujeme. O příčině mužovy smrti nelze pochybovat. Po bodnutí do srdce musel konec nastat téměř okamžitě.“

„Kdy k vraždě došlo? V noci?“

Detektiv zavrtěl hlavou.

„Sotva. Bez pitvy nemohu nic tvrdit, ale je mrtvý hodně přes dvanáct hodin. Kdy že jste viděl dýku naposledy?“

„Kolem desáté včera dopoledne.“

„Pak soudím, že k vraždě došlo nedlouho poté.“

„Vždyť kolem kůlny neustále chodili lidé!“

Giraud se nepříjemně zasmál.

„Jak skvěle pokračujete! Kdo vám řekl, že byl zabit v kůlně?“

Dohřál mě.

„No, předpokládám to.“

„Jste skvělý detektiv! Podívejte se na něj. Svalí se takhle člověk bodnutý do srdce? S nohama pěkně u sebe a s pažemi podél těla? Ne! Nebo se někdo položí pěkně na záda a dovolí druhému, aby ho zapíchl, aniž na svou obranu zvedne ruku? Bylo by to trochu divné, nemyslíte? A všimněte si stop – tady – a tady – “ Svítil baterkou po zemi na podivné rýhy v prachu. „Dvě osoby ho sem už mrtvého zpola přitáhly, zpola přinesly. Jejich šlépěje nejsou na tvrdé půdě venku patrné a tady je někdo pečlivě zametl. Jedna z těch osob byla žena, můj milý, mladý příteli.“

„Žena?“

„Ovšem.“

„Jak to víte, pokud je tu zameteno?“

„Otisky ženských střevíců v měkké půdě kůlny poznáte, i když jsou metením rozmazané. A navíc tu máme tohle.“ Předklonil se a z rukojeti dýky zvedl cosi a podržel mi to před očima. Viděl jsem dlouhý, černý ženský vlas, podobný tomu, jaký Poirot sebral z opěradla lenošky v knihovně. S lehce ironickým úsměvem jej potom znovu ovinul kolem rukojeti.

„Necháme věci pokud možno na místě,“ vysvětlil mi. „Policejního soudce určitě potěší. Všiml jste si ještě něčeho?“

Musel jsem zavrtět hlavou.

„Prohlédněte si jeho ruce.“

Uposlechl jsem. Měly ulámané a špinavé nehty a mozolnaté dlaně, ovšem očekával jsem, že mi řeknou víc. Vzhlédl jsem k Giraudovi.

„Nejsou to ruce džentlmena,“ odpověděl na můj tázavý pohled, „zatímco oblečen je jako zámožný člověk. Nezdá se vám to divné?“

„Velmi divné,“ souhlasil jsem.

„Navíc na žádné části jeho oděvu nenajdete monogram nebo jakoukoliv značku. Co nám z toho plyne? Ten muž se za někoho vydával. K čemu ta maškaráda? Něčeho se obával? Snažil se převlekem uniknout něčí pozornosti? Zatím to nevíme, nicméně něco přece jen víme: snažil se zakrýt svou totožnost stejně usilovně, jako se my po ní pídíme.“

Pohlédl znovu na mrtvolu.

„Ani teď nejsou na rukojeti otisky prstů. Vrah měl i tentokrát rukavice.“

„Myslíte, že obě vraždy spáchala tatáž osoba?“ zeptal jsem se dychtivě.

Giraud se zatvářil nevyzpytatelně.

„Na mém názoru nezáleží. Uvidíme. Marchaude!“ Ve dveřích se objevil strážník.

„Proč tu není madame Renauldová? Poslal jsem pro ni už před čtvrthodinou.“

„Právě přichází po pěšině, pane. Syn ji doprovází.“

„Dobrá, ale chci mluvit s každým zvlášť.“

Marchaud zasalutovala opět zmizel. Za chvíli přivedl paní Renauldovou.

Giraud k ní přistoupil s lehkou úklonou.

„Tudy, prosím.“ Odvedl ji přes kůlnu a pak znenadání ustoupil stranou. „Mrtvý leží zde. Znáte ho?“ Zatímco

mluvil, zabodával ženě oči do tváře jako dva ostré špendlíky.

Snažil se číst jí v mysli, pátral po sebemenší změně v jejím chování.

Paní Renauldová však zůstala naprosto klidná, až příliš klidná, napadlo mě. Na mrtvolu se podívala skoro bez zájmu a zcela určitě, bez jakéhokoliv náznaku rozčilení nebo poznání pravila:

„V životě j sem ho neviděla. Neznám ho.“

„Jste si tím jista?“

„Naprosto.“

„Nepřipomíná vám kupříkladu některého z útočníků?“

„Ne.“ Maličko zaváhala, jako by ji něco napadlo. „Ne, nemyslím. Měli sice vousy – soudce se domnívá, že falešné ale ani tak.“ Teprve pak odpověděla jasně: „Tento muž určitě nebyl žádný z nich.“

„Díky, madame. To je vše.“

Vyšla se vztyčenou hlavou a slunce se zatřípytilo na stříbře v jejích vlasech. Po ní do kůlny vstoupil Jack, rovněž on zcela přirozeně prohlásil, že zavražděného nezná.

Giraud pouze zavrčel a já nemohl rozlišit, zda spokojeně nebo zklamaně.

„Přivedl jste i tu druhou?“ křikl na Marchauda.

„Jistě, pane.“

„Tak ji sem pošlete.“

Tou druhou byla paní Daubreuilová. Vkročila dovnitř rozhořčená a s mnoha námitkami.

„Protestuji, pane! Tohle je urážka! Co já mám s vraždou společného?“

„Nevyšetřuji jednu vraždu, nýbrž dvě, vážená,“ odbyl ji hrubě. „Podle toho, co vím, mohla jste docela klidně spáchat obě.“

„Jak se opovažujete!“ bránila se. „Urážíte mě sprostým nařčením! To je neslýchané!“

„Neslýchané? A co tohle?“ Sklonil se, znovu odmotal vlas a podržel jí ho před očima. „Jen se na něj podívejte, a s vaším svolením zkusím, jak se hodí k těm vašim.“

Zbledla jako křída a s výkřikem ucouvla.

„Není můj, přísahám! O zločinu nic nevím – ani o jednom z nich. Pokud mě někdo obviňuje, lže. Ach, *mon Dieu*, co si počnu?“

„Uklidněte se, madame. Zatím vás nikdo neobvinil,“ odbyl ji Giraud ledově. „Radím vám ale bez dalších cirátů zodpovědět mé otázky.“

„Řeknu všechno, co vím, monsieur.“

„Prohlédněte si mrtvého. Viděla jste ho někdy předtím?“ Když přistoupila blíž a s určitým zájmem a zvědavostí se zadívala dolů na zavražděného, vrátilo se jí do tváří trochu barvy. Potom zavrtěla hlavou.

„Neviděla,“ řekla s takovou samozřejmostí, že se o pravdivosti její odpovědi nedalo pochybovat.

Detektiv ji kývnutím propustil.

„Vy jí dovolíte odejít?“ otázal jsem se tiše. „Jednáte moudře? Ten vlas je určitě její.“

„Nemusíte mě poučovat,“ ušklíbl se Giraud. „Je pod dohledem. Zatím nemám chuť ji zatýkat.“ Potom se zamračeně zadíval na mrtvolu. „Považoval byste ho za Španěla?“ položil mi nečekanou otázku.

Pozorně jsem si nehybnou tvář prohlédl.

„Ne,“ řekl jsem nakonec. „Určitě bych ho označil za Francouze.“

„Já také,“ zabručel detektiv nespokojeně.

Chvíli stál nehnutě, pak mě rozkazovačným gestem přikázal, abych uhnul, a začal znovu na všech čtyřech prohlížet podlahu. Byl v tom obdivuhodný. Nic mu neuniklo. Píď po pídi lezl po zemi, zvedal květináče, vyklepával staré pytle. U dveří objevil hromádku šatstva, ale byl to jen roztrhaný kabát a obnošené kalhoty. Obojí zlostně odhodil. Zaujaly ho pracovní rukavice, avšak i nad těmi zavrtěl hlavou a odložil je stranou. Potom se vrátil ke květináčům, systematicky jeden po druhém převracel, aby nakonec zamyšleně vstal. Připadal mi zmatený a vyvedený z konceptu. Na mne myslím úplně zapomněl.

V té chvíli se zvenčí ozvaly hlasy a rozruch a do kůlny vpadl náš starý známý, policejní soudce, doprovázený zapisovatelem a panem Bexem. Za nimi nesmírně důležitě kráčel doktor.

„To je zvláštní, pane Giraude,“ zvolal Hautet. „Další zločin! Nepronikli jsme ještě k jádru toho případu. Obklopuje ho nějaká záhada. Kdo se tentokrát stal obětí?“

„To právě nikdo neví. Nezjistili jsme jeho totožnost.“

„Kde je tělo?“ zeptal se lékař.

Giraud trochu ustoupil.

„Tamhle v rohu. Byl bodnut do srdce, jak sám vidíte. A dýkou, kterou včera ráno někdo ukradl. Odhaduji, že k vraždě došlo krátce po odcizení zbraně. Klidně ji můžete vzít do ruky – otisky na ní nejsou.“

Doktor poklekl u mrtvého a Giraud oslovil policejního soudce:

„Pěkný problémek, vidíte? Ale já ho rozluštím.“

„Nikdo tedy mrtvého nemůže identifikovat?“ uvažoval nahlas soudce. „Co když je to třeba jeden z vrahů? Mohli si vjet do vlasů.“

Giraud zavrtěl hlavou.

„Oběť je Francouz – mám chuť to odpřísáhnout – “

„Tvrdíte, že byl zabit včera ráno?“ přerušil detektiva lékař sedící teď s udiveným výrazem na bobku.

„Dobu smrti jsem odhadl podle krádeže dýky,“ vysvětlil Giraud.

„K vraždě mohlo ovšem dojít i později během dne.“

„Později? Nesmysl! Ten člověk je mrtvý aspoň osmačtyřicet hodin, a pravděpodobně déle.“

V čirém úžasu jsme zírali jeden na druhého.

15. KAPITOLA

Doktorova překvapivá slova nám na okamžik vzala dech. Ležel před námi muž, probodený dýkou, o níž jsme věděli, že byla ukradena před dvaceti čtyřmi hodinami, a přesto doktor Durand s určitostí prohlásil, že neznámý zemřel před osmačtyřiceti hodinami! Byl to holý nesmysl!

Dosud jsme se nevzpamatovali z překvapení, které nám lékař připravil svým prohlášením, když mi poslíček z hotelu přinesl do vily telegram. Roztrhl jsem jej. Poirot mi v něm oznamoval, že se vrátí vlakem, který do Merlinville přijede ve dvanáct dvacet osm.

Pohledem na hodinky jsem zjistil, že mám právě čas dojít pohodlně na nádraží. Považoval jsem totiž za nesmírně důležité, aby se přítel co nejrychleji dozvěděl o novém a nečekaném zvratu ve vývoji případu.

Poirot zřejmě v Paříži bez obtíží zjistil, co tam hledal. Stačilo mu pár hodin a rychlý návrat potvrzoval, že byl úspěšný. Jak asi přijme novinku, kterou jsem mu chtěl sdělit?

Poněvadž vlak měl několikaminutové zpoždění, bez cíle jsem se potuloval po nástupišti, až mě napadlo, že bych mohl využít času a přeptat se, kdo odjížděl z Merlinville ten večer, kdy došlo k tragédii.

Oslovil jsem inteligentně vyhlízejícího vrátného a nedalo mi mnoho práce zapříst jej do rozhovoru na dané téma. Považoval za ostudu policie, že se takoví lumpové a vrazi pohybují beztrestně mezi námi. Mou domněnku, že třeba odjeli půlnočním vlakem, rázně odmítl. Dvou

cizích osob by si přece všiml. Odjíždělo nejvýše dvacet lidí, nemohl by je tedy přehlédnout.

Nevím, co mi vnuкло následující nenadálou otázku – snad úzkost skrytá v hlase Marty Daubreuilové:

„Neodjížděl tím spojem také mladý pan Renauld?“

„Kdepak, monsieur. Přijet a během půl hodiny opět odjet by asi nikoho nebavilo.“

Nechápavě jsem na muže civěl a význam jeho slov mi málem unikl. Teprve po chvíli se mi rozbřesкло.

„Chcete říct, že Jack Renauld přijel večer do Merlinville?“

Při otázce mi poněkud poskočil tep.

„Ovšem, monsieur. Vlakem z opačné strany v jedenáct čtyřicet.“

Můj mozek horečně pracoval. Proto tedy měla Marta takovou úzkost. V noci, kdy došlo k vraždě, Jack Renauld v Merlinville byl. Proč to ale neřekl a naopak nás udržoval v domněnii, že zůstal v Cherbourgu? Jeho otevřené chlapecké vystupování mi nedovolovalo uvěřit, že má se zločinem něco společného. Proč tedy mlčel v záležitosti pro něj tak životně důležité? Jedno bylo jisté: Marta něco ví, proto je tak vyděšená, proto se tak dychtivě vyptávala Poirota, jestli někoho podezřívá.

Mé úvahy přerušil příjezd vlaku a vzápětí jsem už přítele vítal. Ten človíček zářil, usmíval se, halasil a bez ohledu na moji anglickou zdrženlivost mě na nástupišti vřele objal.

„*Mon cher ami*, měl jsem úspěch – dokonce skvělý úspěch!“

„Opravdu? To mě těší. Slyšel jste už poslední novinku?“

„Jak se mi mohlo něco donést? Copak se tu asi událo? Statečný Giraud někoho zatkl? Nebo je zatčených

dokonce víc? Však já ho zesměšním! Ale kam mě to vedete, příteli? Nepůjdeme do hotelu? Potřebuji si navoskovat knír, v horku ve vlaku mi žalostně zplihl. Taky mám jistě zaprášený plášť a vázanku si musím převázat.“

Jeho námitky jsem zkrátka odbyl.

„Drahý Poirote, tohle jsou všechno zbytečnosti. Musíme okamžitě do vily. Došlo tam k další vraždě!“

Až dosud jsem neviděl někoho tak překvapeného. Poklesla mu brada a z celého jeho chování se vytratila bodrost. Zíral na mne s otevřenými ústy.

„Co to povídáte? Další vražda? Pak se tedy nesmírně mýlím. Prohrál jsem. Giraud teď zesměšní mě! A právem!“

„Vy jste tedy nic podobného nečekal?“

„Já? Ani ve snu. Ničí to mou teorii, všechno se mi zhroutilo. A přesto ne!“ Zůstal stát a udeřil se do prsou.

„To není možné! Já se mýlit nemohu! Systematicky a ve správném pořadí sestavená fakta připouštějí pouze jediné vysvětlení. Já musím mít pravdu – a taky ji mám!“

„Pak ale –“

„Počkejte, příteli,“ přerušil mě. „Určitě mám pravdu a tím nová vražda postrádá významu – leda – leda – ach, buďte zticha, prosím vás. Nic teď neříkejte.“

Chvilí mlčel, načež se začal chovat normálně a spustil klidným vyrovnaným hlasem:

„Obětí je muž středního věku. Mrtvola byla nalezena v zamčené kůlně nedaleko místa prvního zločinu a k druhé vraždě došlo přinejmenším asi před osmačtyřiceti hodinami. Pravděpodobně skončil podobným způsobem jako pan Renault, i když nemusel být bodnut do zad.“

Ted' jsem já zůstal civět. Za celou dobu našeho přátelství Poirot se nikdy takto podivuhodně nevyjádřil, což ve mně pochopitelně skoro vzápětí vzbudilo pochybnost.

„Taháte mě za nos, Poirote!“ zvolal jsem. „Někde jste o tom slyšel.“

Upřel na mě vyčítavý a vážný pohled.

„Pročpak bych něco takového dělal? Opravdu jsem nic neslyšel. Vy jste si nevšiml, jak mnou vaše zpráva otřásla?“

„Kde ale proboha jste to všechno zjistil?“

„Mám tedy pravdu? Prostě to vím. Sdělily mi to mé šedé buňky, přáteli, šedé buňky! K druhé vraždě jednoduše muselo dojít. Ted' mi povězte, co víte. Dáme-li se doleva zkratkou přes golfové hřiště, dostaneme se k zadnímu vchodu vily Geneviève mnohem rychleji.“

Zatímco jsme kráčeli tak, jak doporučil, já vyprávěl a on pozorně poslouchal.

„Dýka tedy vězela v ráně? To je zvláštní! Víte určitě, že to byla tatáž?“

„Naprosto. A něco takového přece není možné.“

„Všchno je možné. Třeba jde o dýky dvě.“

Vytáhl jsem obočí.

„A to by právě byla náhoda nanejvýš nepravděpodobná.“

„Mluvíte jako vždy bez uvažování, Hastingsi. V jiných případech by dvě totožné zbraně mohly vypadat nepravděpodobně, avšak v tomto ne. Tuto dýku Jack Renauld dal vyrobit pro matku jako upomínku na válku. Pokud se nad tím zamyslíte, nepřipadá vám zvláštní, že by si byl objednal pouze jednu? Určitě chtěl mít také takovou.“

„Jenže o něčem takovém se nikdo nezmnínil,“ namítl jsem.

Do přítelova hlasu se vloudil vyčítavý tón.

„Při vyšetřování případu snad nebereme v úvahu jenom údaje, o nichž nám někdo něco řekl. Často není důvod mluvit o mnoha důležitých věcech a naopak leckdo může mít skvělý důvod je neuvést. Račiz si vybrat.“

Poirotova slova na mne bezděčně zapůsobila, proto jsem mlčel. Po několika minutách jsme dorazili ke známé kůlně, kde už stáli všichni naši kolegové. Po výměně zdvořilostí se Poirot pustil do svého úkolu. Poněvadž jsem předtím sledoval Girauda při práci, zajímalo mne, jak bude postupovat belgický detektiv. Poirot však prostředí věnoval pouze zběžný pohled a pozornost zaměřil jedine k ošuntělému kabátu a kalhotám, povalujícím se u dveří. Giraudovy rty zvlhl pohrdlivý úsměv, kterého si Poirot nejspíš všiml, poněvadž hromádku šatstva opět hodil na zem.

„Pracovní oblečení zahradníka?“ otázal se.

„Ano,“ přisvědčil Giraud.

Poirot poklekl k mrtvole a hbitými prsty ji metodicky prohledal. Přesvědčil se, že na šatech není žádné označení, a mimořádné péči podrobil boty i špinavé a ulámané nehty oběti, nad nimiž na Girauda vystřelil otázku:

„Všiml jste si jich?“

„Ovšem,“ odpověděl tázaný s nevyzpytatelným výrazem. Znenadání Poirot ztuhl.

„Doktore Durande!“

„Prosím.“

„Mrtvý má na rtech pěnu. Postřehl jste ji?“

„Musím přiznat, že nikoliv.“

„Teď ji ale vidíte.“

„Ano, samozřejmě.“

Poirot vyslal další otázku k Giraudovi.

„Vám jistě neunikla.“

Giraud neodpověděl a Poirot pokračoval s prohlídkou. Dýka, už z rány vytažená, teď odpočívala ve sklenici vedle těla. Poirot prostudoval nejprve ji a poté ránu. A když pak celý rozčilený vzhlédl, oči mu svítily zelenavým leskem, který jsem tak dobře znal.

„Je to divná rána – vůbec nekrvácela. Na látce není skvrna. Pouze čepel dýky je lehce od krve. Co si o tom myslíte, pane doktore?“

„Jenom tolik, že to je opravdu neobvyklé.“

„Ani trochu to není neobvyklé. Naopak, vysvětlení je zcela prosté. Muž byl bodnut už mrtvý.“ Zvednutím ruky Poirot utišil změt' hlasů, jež se po jeho slovech ozvala, obrátil se na Girauda a dodal: „Pan Giraud se mnou jistě souhlasí, nebo snad ne?“

Ať byl skutečný názor francouzského detektiva jakýkoliv, přizpůsobil se nové situaci a odpověděl:

„Ovšemže s vámi souhlasím.“

Znovu se zvedla vlna překvapení a zvědavosti.

„Co je to za nápad!“ zvolal pan Hautet. „Probodnout mrtvého! Jak nelidské! Neslýchané! Šlo snad o neukojitelnou nenávist?“

„Nemyslím,“ pravil Poirot. „Soudím, že pachatel jednal naprosto chladnokrevně – chtěl vyvolat určitý dojem.“

„Jaký dojem?“

„Přesně ten, co málem vzbudil,“ odpověděl Poirot záhadně.

„Jak tedy byl ten muž zavražděn?“ zeptal se pan Bex po chvílce přemýšlení.

„Vůbec nebyl zavražděn. Zemřel přirozenou smrtí, pokud se příliš nemýlím, tak při epileptickém záchvatu.“

I tímto prohlášením rozvířil Poirot značný rozruch. Doktor Durand znovu poklekl a ještě jednou mrtvolu prohlédl.

„Přikláním se k vašemu názoru, pane Poirote. Dýka v zádech mrtvého mi jako nesporný fakt zabránila sledovat jiné ukazatele.“

Poirot se stal hrdinou okamžiku. Policejní soudce se rozplýval v lichotkách. Poirot se zdvořile bránil a pak se vymluvil, že on ani já jsme dosud neobědvali a že by se rád po cestě upravil. Když jsme z kůlny málem vycházeli, přistoupil k nám Giraud.

„Ještě něco, pane Poirote,“ řekl úlisným, posměšným tónem. „Kolem rukojeti dýky jsme našli ovinuté tohle. Ženský vlas.“

„Ach, ženský vlas?“ zvolal Poirot. „Zajímalo by mě, které ženy.“

„To by mě zajímalo také,“ přikývl Giraud a s úklonou odešel.

„Proč to ten dobrák Giraud tak zdůraznil?“ uvažoval Poirot nahlas, zatímco jsme kráčeli k hotelu. „Rád bych věděl, kterým směrem mě hodlá zavést. Ženský vlas – hm!“

S chutí jsme poobědvali, nicméně přítel se mi zdál roztržitý a nepozorný. Po jídle jsme se odebrali nahoru do našeho salóнку, kde jsem ho poprosil, aby mi prozradil něco o své záhadné cestě do Paříže.

„Beze všeho, příteli. Zajel jsem do Paříže pro toto.“

Z kapsy vytáhl nevelký, vybledlý novinový výstřížek – reprodukci fotografie ženy – a podal mi jej. Překvapením jsem vykřikl.

„Poznal jsi ji, Hastingsi?“

Přikývl jsem. Mýlka byla vyloučená i přesto, že snímek byl braný před mnoha lety a dotyčná se tehdy česala docela jinak.

„Madame Daubreuilová!“ zvolal jsem.

„Trochu se mýlíš, příteli. Tenkrát se totiž tak nejmenovala. Držíš v ruce podobenku pověstně známé paní Beroldyové!“

Paní Beroldyová! Jako bleskem se mi vybavil celý případ, vyšetřování vraždy, která vyvolala zájem široké veřejnosti. Případ Beroldyové.

16. KAPITOLA

Přibližně dvacet let před nynějšími událostmi přijel do Paříže pan Arnold Beroldy, rodák z Lyonu a mladší společník firmy, obchodující vínem, v doprovodu krásné manželky a maličké dcerušky. Zavalitý muž středního věku miloval sice přepych a svou okouzující manželku, nicméně byl v každém směru bezvýznamný. Ačkoliv podnik, jehož byl spolumajitelem, dobře vzkvétal, mladší partner z něj nepobíral velký výnos a tak Beroldyovi zpočátku žili velice skromně a bydleli v malém bytě.

Zatímco pan Beroldy byl nezajímavý, z jeho ženy vyzařovalo pravé románské kouzlo. Mladá, hezká a nadaná mimořádným půvabem okamžitě vzrušila celou čtvrt', obzvlášť když se začalo šeptat, že její původ halí jakési podivné tajemství. Jedni ji považovali za nemanželskou dceru ruského velkoknížete, jiní za dítě rakouského arcivévody z manželství zákonitě uzavřeného, leč morganatického, avšak všichni se shodovali v názoru, že Jeanne Beroldyovou obklopuje nějaká neproniknutelná záhada.

K přátelům a známým Beroldyových patřil také mladý právník George Conneau a záhy se ukázalo, že okouzující Jeanne dokonale ovládla jeho srdce. V mladém muži nenápadně vzbuzovala naději, přičemž ale neopomíjela dokazovat svou oddanost stárnoucímu manželovi, a tak mnoho zlomyslných lidí neváhalo tvrdit, že mladý Conneau je jejím milencem – a nikoliv jediným!

Když Beroldyovi žili v Paříži asi tři měsíce, objevila se na scéně další osobnost, jakýsi nesmírně bohatý pan Hiram P. Trapp původem ze Spojených států. Sotva byl představen půvabné a tajemné paní Beroldyové, okamžitě propadl jejímu kouzlu. Dával jí najevo svůj obdiv, byť ve vši slušnosti.

V té době se už paní Beroldyová stávala sdílnější. Několika přátelům svěřila, jaké má s manželem starosti: prý je zatažen do různých politických intrik a zmínila se rovněž o důvěrných listinách dalekosáhlé důležitosti pro celou Evropu, které mu byly svěřeny do úschovy proto, aby zmátly pronásledovatele. Ovšem paní Beroldyovou zneklidnilo, že v Paříži objevila několik důležitých členů revolučního kroužku.

Dvacátého osmého listopadu došlo k nejhoršímu. Posluhovačka, denně k Beroldyovým docházející uklízet a vařit, našla ke svému překvapení dveře bytu dokořán. Protože z ložnice slyšela sténání, vešla dovnitř a jejímu zraku se naskytl strašlivý pohled. Paní Beroldyová ležela spoutaná na zemi a tiše naříkala, neboť se jí podařilo zbavit roubíku. Pan Beroldy odpočíval na lůžku v kaluži krve a se srdcem probodeným dýkou.

Příběh, který vypověděla paní Beroldyová, byl docela stručný. Znenadání se probudila ze spánku a nad sebou viděla dva maskované muže. Roubíkem umlčeli její křik, svázali ji na rukou i na nohou a pak požadovali, aby jim pan Beroldy prozradil ono důležité tajemství.

Neohrožený obchodník vínem však rázně odmítl splnit jejich požadavek a tak ho jeden z útočníků, rozhněvaný Beroldyovou neposlušností, surově bodl do srdce. Klíči mrtvého pak otevřeli sejf v rohu a odnesli odtud spoustu listin. Oba pachatelé měli plnovous a na tvářích masky,

ale paní Beroldyová s určitostí prohlásila, že to byli Rusové.

Přepadení rozvířilo velkou senzaci, ovšem čas ubíhal a záhadní vousáči dopadeni nebyli. Až najednou, když už zájem veřejnosti o případ začal opadat, došlo k nečekanému obratu: paní Beroldyová byla zatčena a obviněna z vraždy manžela.

Soudní přelíčení vyvolalo nesmírný ohlas, mládí a krása obžalované i její záhadná minulost stačily vytvořit z případu *cause célèbre*. Nade vši pochybnost se podařilo dokázat, že rodiče Jeanne Beroldyové byli velice slušní, prostí lidé, obchodníci ovocem z předměstí Lyonu. Ruský velkokníže, dvorské intriky a politické pletky – to vše se ukázalo být vymyšleno jí samou. Po nemilosrdném rozpitvání jejího života vyplynulo, že důvodem k vraždě byl pan Hiram P. Trapp, ač se bránil ze všech sil, po neúprosném křížovém výslechu musel přiznat, že onu dámu miloval, a být volná, požádal by ji o ruku. Skutečnost, že vztah mezi nimi zůstal prokazatelně platonický, obžalované přitížila. Protože čestný a přímý Trapp odmítl stát se jejím milencem, vymyslela Jeanne Beroldyová hrozný plán, jak se zbavit obstarožního a bezvýznamného manžela a stát se ženou bohatého Američana.

Během celého procesu čelila paní Beroldyová žalobcům sebevědomě a chladnokrevně. Ve své výpovědi se nikdy nespletla. Neustále tvrdila, že je z královského rodu a že v útlém věku byla podstrčena zelináři místo jeho dcery. I přes neopodstatněnost a absurditu těchto tvrzení, mnoho lidí jim bezvýhradně uvěřilo.

Přesto neúprosný soud označil maskované „Rusy“ za výmysl a z vraždy obvinil madame Beroldyovou a jejího

milence George Conneaua, na něhož vydal zatykač, když podezřelý včas moudře uprchl. Svědecké důkazy prokázaly, že paní Beroldyová byla svázána tak volně, že se mohla sama lehce vyprostit.

A pak při závěru soudního řízení dostal státní návladní z Paříže dopis od George Conneaua. Aniž v něm udal místo svého pobytu, plně se doznával ze spáchání zločinu, nicméně s tím, že smrtelnou ránu zasadil na popud paní Beroldyové. Vraždu prý promysleli společně a on s provedením souhlasil, poněvadž věřil, že manžel s Jeanne špatně zachází, a že když osvobodí vášnivě milovanou ženu z nenáviděného svazku, oplatí mu ona jeho čin láskou. Tehdy poprvé uslyšel o Hiramůvi P. Trappovi a uvědomil si, že ho jeho drahá zradila: po svobodě netoužila kvůli němu, ale kvůli bohatému Američanovi. Zneužila ho ke svému prospěchu a tak ji nyní ve slepé žárlivosti udává a prohlašuje, že jednal na její přání.

Tehdy paní Beroldyová dokázala, že je skutečně tak obdivuhodná, jak předstírala. Bez váhání změnila svou výpověď a přiznala, že si účast „Rusů“ vymyslela a že skutečným vrahem je George Conneau. Zločin prý provedl posedlý vášní a přísahal jí nejstrašnější pomstu, nebude-li mlčet. Souhlasila, poděšena jeho hrozbou a v obavě, že po přiznání pravdy by mohla být obviněna ze spoluviny. Tvrdošíjně však zapírala jakoukoliv účast na manželově vraždě a tvrdila, že Conneau napsal onen dopis jen ze msty, že mu nepomohla. Slavnostně odpřísáhla, že s přípravou zločinu neměla nic společného, a že když se oné osudné noci probudila, stál George Conneau nad ní se zakrváceným nožem v ruce.

Jen tak tak vyvázla u soudu s touto nepravděpodobnou báčorkou. Svou výpověď před porotou sehrála jako mistrnou roli. Slzy jí tekly po tvářích, hovořila o své dcerce, o cti ženy i o své touze udržet si s ohledem na dítě neposkvrněnou pověst. Jako milénka George mohla snad nést morální odpovědnost za zločin, ale pouze před Bohem, jinak ne. Uznala, že se dopustila vážné chyby, když Conneaua neudala, leč zlomeným hlasem dodala, že něco takového by neudělala žádná žena. Vždy jej milovala! Copak ho mohla vlastní rukou poslat pod gilotinu? Lecčím se provinila, ovšem hrozného zločinu, který jí je přičítán se nedopustila.

Její zjev i výmluvnost zvítězily. V sále, který nezažil podobné napětí, byla osvobozena.

George Conneau se i přes největší úsilí policii nepodařilo vypátrat. Ani o paní Beroldyové nikdo víc neslyšel. Odstěhovala se s dítětem z Paříže a začala nový život.

17. KAPITOLA

Celý případ Beroldyových se mi vybavil, třebaš bez podrobností, které jsem pak do svého vyprávění doplnil. Vražda tehdy vyvolala velký zájem a podrobně o ní psaly všechny anglické noviny, takže nedalo mnoho námahy závažné detaily si osvěžit.

Na okamžik se mi v mém rozčilení zdálo, že případ je tímto vyřešený. Přiznávám, že jednám leckdy ukvapeně, a Poirotovi dost vadí mé zbrklé závěry, avšak myslím, že v té chvíli byl můj názor omluvitelný. Rázem jsem si uvědomil důležitost jeho objevu.

„Gratuluji vám, příteli!“ zvolal jsem „Teď už je všechno jasné.“

Poirot si jako obvykle puntičkářsky přesně zapálil jednu ze svých krátkých cigaret a potom ke mně vzhlédl.

„Pokud je vám už všechno jasné, *mon ami*, vysvětlete mi, co vlastně vám je jasné.“

„No – Renaulda přece zavraždila madame Daubreuilová – Beroldyová. Podobnost obou případů to neomylně dokazuje.“

„Podle vás tedy byla paní Beroldyová osvobozena neprávem a ve skutečnosti je spoluvinicí při manželově vraždě?“

Vyvalil jsem na něho oči.

„Pochopitelně! Vám se to tak nejeví?“

Poirot přešel na druhý konec pokoje, duchem nepřítomen narovnal židle a pak zamyšleně řekl:

„Ano, jeví se mi to tak – ale bez toho 'pochopitelně', příteli. Po právní stránce je Beroldyová nevinná.“

„Snad v prvním případě, ovšem ne v tomto.“

Poirot usedl a zadíval se na mne ještě zamyšlenější než předtím.

„Váš konečný názor, Hastingsi, tedy je, že pana Renaulda zavraždila paní Daubreuilová.“

„Ano. Vždy to je nabíledni!“

„Proč?“

Zarazila mě prudkost otázky.

„Proč? Proč?“ zakoktal jsem. „No protože – “ a dál jsem nevěděl.

„Tak vidíte – už jste narazil na překážku. Proč by měla paní Daubreuilová – pro větší srozumitelnost ji tak budu jmenovat dál – vraždit pana Renaulda? Nemáme ani náznak motivu. Jeho smrtí nijak nezískává, naopak jako milenka i vyděračka jen ztrácí. A vražda bez motivu neexistuje. A v prvním případě motiv máme – bohatý nápadník a zneužitý milenec, který čekal na uprázdněné manželovo místo.“

„Peníze nejsou jediným důvodem k vraždě,“ namítl jsem.

„Pravda,“ přikývl můj přítel klidně. „Jsou ještě dva druhy motivů. První je vášeň a druhý – dosti vzácný – je vrahova určitá duševní porucha. Do této kategorie patří vražedná mánie a náboženský fanatismus, ale ty v našem případě můžeme vypustit.“

„Můžete vypustit i vášeň. Kdyby paní Daubreuilová byla Renauldovou milenkou, vycítila ochlazení jeho náklonnosti nebo z jakéhokoliv jiného důvodu začala žárlit, mohla ho v hněvu probodnout.“

Poirot zavrtěl hlavou.

„Kdyby – všimněte si, že opakuji vaše 'kdyby' – paní Daubreuilová skutečně byla Renauldovou milenkou, neměl čas se jí nabažit. Navíc neodhadujete správně její

povahu. Je to žena, která dovede předstírat hluboký cit. Je výborná herečka, nicméně při nezaujatém pohledu zjistíte, že její způsob života neodpovídá tomu, co předstírá. Ve svých motivech i činech je chladnokrevná a vypočítavá. Nehodlala spojit svou budoucnost s mladým milencem, kterého přiměla k vraždě manžela. Příčinou byl bohatý Američan, k němuž pravděpodobně necítila co by se za nehet vešlo. Pokud by se ona dopustila vraždy, tedy jediné pro zisk. Kromě toho mám ještě další námitku. Mluvil jste o podobnosti mezi oběma zločiny. V čem ji vidíte, příteli?“

Zůstal jsem na něj udiveně civět.

„Vždy tu jste zdůraznil vy, Poirote! Báchorka o maskovaných útočnících, tajemství, listiny.“

„Netvařte se tak pohoršeně, prosím.“ Detektiv se pousmál. „Z ničeho se nevyvlékám. Obdoba případů je bezesporu spojuje, nicméně upněte se na něco velmi zajímavého. Tu povídačku nevíme od paní Daubreuilové – v tom případě mohlo být všechno jasné – ale od madame Renauldové. Je snad s tou druhou ve spojení?“

„Tomu nevěřím,“ odpověděl jsem pomalu, „a je-li tomu tak, potom jsem nepoznal lepší herečku.“

„No, no!“ okřikl mě Poirot netrpělivě. „Už zase vás vede cit a ne logika! Musí-li být zločinec dokonalým hercem pak klidně počítejte s tím, že ona hrát umí. Ovšem – má to zapotřebí? Hned z několika důvodů nevěřím, že paní Renauldová je ve spojení s madame Daubreuilovou, a pár jsem vám jich už uvedl. Ostatní jsou nabíledni. Vyloučíme-li tedy tuto možnost, dostáváme se na dosah pravdě, která je – jako vždy nesmírně zajímavá a podivná.“

„Co všechno víte, Poirote?“ zvolal jsem.

„Udělejte si vlastní úsudek, *mon ami*. K faktům máte přístup, zaměstnejte své šedé buňky. Uvažujte – ne jako Giraud, ale jako Hercule Poirot.“

„A vy máte jistotu?“

„V mnoha směrech jsem postupoval jako blázen. Teď konečně vidím jasně.“

„Víte všechno?“

„Zjistil jsem, proč mě pan Renauld pozval.“

„Vraha znáte?“

„Pouze jednoho.“

„Co tím míníte?“

„Hrajeme si trochu na otázky a odpovědi. Nevyšetřujeme jednu vraždu, nýbrž dvě. První jsem rozřešil a s druhou – *eh bien*, přiznám se vám – si zatím nevím rady.“

„Ale Poirote, podle vás muž v kůlně zemřel přirozenou smrtí!“

„No, *no!*“ Poirot použil svůj oblíbený projev netrpělivosti. „Pořád mi, *mon ami*, nerozumíte. Může dojít ke zločinu bez vraha, ovšem ke dvěma zločinům jsou zcela nezbytné dvě mrtvoly.“

Jeho poznámka mi připadla do té míry nejasná, že jsem se na něj podíval trochu poděšeně. Vypadal však docela normálně. Znenadání vstal a odlouдал se k oknu.

„Tady ho máme?“ poznamenal.

„Koho?“

„Pana Jacka Renaulda. Poslal jsem do vily lísteček s prosbou, aby sem přišel.“

Změnilo to směr mých myšlenek. Zeptal jsem se, zdali Poirot ví o Jackově přítomnosti v Merlinville v noci, kdy došlo k vraždě. Doufal jsem, že u svého přítele objevím nějakou mezeru ve znalostech, ale jako obvykle se ukázal být vševědoucí. I on se přeptal na nádraží.

„Bezpochyby jsme neměli tento nápad jenom my, Hastingsi. Pravděpodobně i skvělý Giraud hledal nezbytné informace.“

„Snad nemyslíte – “ začal jsem, avšak vzápětí jsem zmlkl. „Ach ne, to by bylo příliš hrozné!“

Poirot se na mne tázavě podíval, leč já víc neřekl. Napadlo mě totiž, že ačkoliv bylo přímo či nepřímou do případu zapleteno sedm žen – paní Renauldová, madame Daubreuilová s dcerou, záhadná návštěvnice a tři služebné – z mužů pouze jediný, Jack Renauld, neboť starý August přicházel jako pachatel stěží v úvahu. A jámu mohl vykopat jenom muž!

Nezbyl mi čas rozvíjet dál děsivou myšlenku, poněvadž mladý Renauld byl právě uveden do pokoje.

Poirot jej uvítal naprosto věcně.

„Posaďte se, prosím. Velice mě mrzí, že vás obtěžuji a zvu sem, ovšem jistě pochopíte, že atmosféra ve vile mi zrovna nevyhovuje. S panem Giraudem si příliš nerozumíme a ke mně právě zdvořilý není, a tak jistě uznáte, že nemám chuť pomáhat mu svými drobnými objevy.“

Souhlasím s vámi, pane Poirote,“ přikývl mladík. „Ten chlap je nevychovaný hulvát a mne by jen potěšilo, kdyby ho někdo převezl.“

„Mohu vás tedy požádat o malou laskavost?“

„Samozřejmě.“

„Poprosím vás, abyste zašel na nádraží a zajel do nejbližší stanice, Abbalacu, a tam se zeptal, jestli v noci vraždy dva cizinci neuložili do místní šatny zavazadlo. V tak malé zastávce si jistě takové příhody všimli. Uděláte to?“

„Ovšem,“ přikývl mladík. Ač jej Poirotův požadavek poněkud překvapil, byl ochoten pomoci.

„Abyste rozuměl – já a můj přítel máme teď jinou práci,“ vysvětlil Poirot. „Za čtvrt hodiny vám vlak odjíždí. Ještě něco: nevracejte se už do vily, nerad bych, aby Giraud vytušil, kam se chystáte.“

„Dobrá, půjdu přímo na stanici.“

Vstal, ale Poirotův hlas jej zadržel.

„Okamžik, pane Renaulde. Vrtá mi hlavou jedna otázka: Proč jste se ráno panu Hautetovi nezmínil o své přítomnosti v Merlinville během noci, kdy došlo k vraždě?“

Jack Renauld zrudl v tváři, avšak ovládl se.

„Mýlíte se. Byl jsem v Cherbourgu, jak jsem ráno policejnímu soudci uvedl.“

Poirot se na něj podíval očima přimhouřenýma jako kočka a objevil se mu v nich zelenavý záblesk.

„Pak tedy jsem se dopustil omylu, který kupodivu se mnou sdílí veškerý staniční personál. Podle nich jste přijel v jedenáct čtyřicet.“

Mladík nepatrně zaváhal a potom se vzepřel.

„A jestli ano? Snad mě nechcete obvinít ze spoluúčasti na zavraždění otce?“ zeptal se zвыsoka s hlavou vztyčenou.

„Mohl bych slyšet, co vás přivedlo zpět?“

„Důvod je docela prostý. Navštívil jsem svou snoubenku, slečnu Daubreuilovou. Před dlouhou cestou, o níž jsem nevěděl, kdy skončí, jsem ji hodlal ujistit svou nezměněnou láskou.“

„Mluvil jste s ní?“ Poirotovy oči Jackovu tvář dosud neopustily.

„Ano,“ odpověděl mladík teprve po dlouhém mlčení.

„A potom?“

„Zjistil jsem, že mi ujel poslední spoj. Vydal jsem se tedy pěšky do St. Beauvais, kde jsem vzbudil majitele garáží a dal se odvézt nazpět do Cherbourgu.“

„St. Beauvais? Tam je patnáct kilometrů! Dlouhá procházka, pane Renaulde.“

„Já – rád chodím.“

Poirot kývl hlavou na znamení, že vysvětlení přijal. Jack sebral klobouk a hůl a odešel. V mžiku můj přítel vyskočil.

„Rychle, Hastingsi. Půjdeme za ním.“

V diskrétní vzdálenosti jsme ho sledovali ulicemi městečka až k zatáčce na nádraží, kde se Poirot zastavil.

„Všechno je v pořádku. Spolkl návnadu. Odjede do Abbalacu, kde se bude vyptávat po vymyšleném zavazadle, uloženém tam vymyšlenými cizinci. Ano, *mon ami*, pyšním se svým nápadem!“

„Chtěl jste ho odklidit!“ zvolal jsem.

„Překvapujete mě svou bystrostí, Hastingsi! A teď vás vyzvu k návštěvě vily Geneviève.“

18. KAPITOLA

Po příchodu k vile mě Poirot odvedl ke kůlně, v níž byla objevena druhá mrtvola. Nevešel ale dovnitř, pouze se zastavil u lavičky, o níž jsem uvedl, že stála od boudy vzdálená několik yardů. Chvíli ji pozoroval, pak od ní pomalu zamířil k živému plotu, který odděloval vilu Geneviève od vily Marguerity, načež se vrátil a pokýval hlavou. Poté znovu vykročil k oplocení a jeho keře rozhrnul.

„Budeme-li mít štěstí,“ pravil přes rameno, „můžeme slečnu Martu zastihnout v zahradě. Rád bych si s ní popovídal, ale nemám chuť navštívit ji formálně ve vile Margueritě. Výborně! Je tady. Pst, mademoiselle! Pst! *Un moment, s'il vous plait.*“

Připojil jsem se k němu právě ve chvíli, kdy poněkud udivená Marta Daubreuilová přiběhla na jeho zavolání k živému plotu.

„Jen slovíčko, slečno. Smím?“

I přes vyjádřený souhlas měla v očích strach a úzkost. „Vzpomínáte si, slečno, jak jste za mnou utíkala po silnici v den, kdy jsme přišli k vám do domu s panem soudcem? Ptala jste se, jestli někoho podezíráme ze zločinu.“

„Odpověděl jste, že dva Chilany.“ Mluvila, jako by se jí špatně dýchalo a levou ruku nenápadně přitiskla k srdci.

„Nezeptáte se mne dnes znovu?“

„Co tím míníte?“

„Pokud byste mi teď položila stejnou otázku, uslyšela byste jinou odpověď. Máme určité podezření, ale netýká se Chilanů.“

„Koho tedy?“ Slova jí tiše unikla z pootevřených rtů.
„Pana Jacka Renaulda.“
„Cože?“ vykřikla. „Jacka? To je nesmysl. Kdo se opovažuje ho podezřívát?“
„Giraud.“
„Giraud?“ Dívčina tvář zpopelavěla. „Z toho muže mám strach. Je krutý. Ten – ten...“ Nedomluvila. Podle výrazu ve tváři sbírala odvahu a odhodlání. Já si v tom okamžiku uvědomil, že dovede bojovat, a Poirot ji nespouštěl z očí.
„Určitě víte, že v noc, kdy došlo k vraždě, pobýval v Merlinville.“
„Vím,“ přikývla bezděčně. „Prozradil mi to.“
„Nebylo rozumné snažit se lhát,“ prohodil Poirot.
„Ano, ano,“ přisvědčila netrpělivě, „ale litováním zbytečně ztrácíme čas. Musíme hledat cestu k jeho záchraně. Je pochopitelně nevinný, ovšem to mu nepomůže proti takovému Giraudovi, který musí myslet na svou pověst. Potřebuje někoho zatknout a ten 'někdo' bude Jack.“
„Uvědomujete si, že okolnosti mluví proti němu?“
Pohlédla Poirotovi do očí.
„Nejsem dítě, monsieur. Dokážu být statečná a čelit faktům. Jack nic neprovedl. Musíme ho zachránit.“
Z jejích slov zaznívalo zoufalé odhodlání. Pak zmlkla a v zamyšlení stáhla obočí.
„Netajíte nám něco, o čem bychom měli vědět?“ zeptal se Poirot a upřeně ji pozoroval.
„Ano,“ překvapivě přisvědčila, „i když nevím, jestli mi uvěříte. Celé to zní naprosto nepravděpodobně.“
„V každém případě vyprávějte.“

„Tedy pan Giraud si pro mne dodatečně poslal a vyzvídal, jestli bych nemohla určit totožnost onoho muže.“ Pokynula hlavou ke kůlně. „Nepoznala jsem ho – aspoň v té chvíli. Když jsem pak ale o něm přemýšlela –“

„Mluvte dál.“

„Zní to divně, ovšem teď už jsem skoro jistá. Všechno vám povím. Toho rána, kdy byl zavražděn pan Renault, jsem se procházela zahradou a zaslechla jsem hádající se mužské hlasy. Rozhrnula jsem křoví a podívala se mezi větvemi. Pan Renault se hádal s jakýmsi pobudou, hrozným chlapem ve špinavých hadrech, který střídavě prosil a střídavě vyhrožoval. Soudím, že škemral o peníze. Bohužel vtom mě z domu zavolala máti a já musela odejít. To je vše – jen ještě něco: jsem skoro přesvědčená, že ten vandrák a mrtvý v kůlně jsou jedna a tatáž osoba.“

„Proč jen jste to neuvedla dřív, mademoiselle?“ vykřikl Poirot.

„Poněvadž mi jeho tvář připadla jen trochu povědomá. Mrtvý byl jinak oblečený a zřejmě patřil k vyšší vrstvě.“ Z domu někdo zavolal.

„*Maman*,“ zašeptala Marta. „Musím jít,“ dodala a ztratila se mezi stromy.

„Pojďte.“ Poirot mě vzal za ruku a vykročil směrem k vile.

„Co si o ní vážně myslíte?“ zeptal jsem se zvědavě.

„Mluvila pravdu nebo si tu povídačku vybásnila, aby odvrátila pozornost od svého milého?“

„Je to zvláštní příběh, nicméně jí stoprocentně věřím. Slečna Marta nám ale nevědomky prozradila ještě jinou pravdu, při níž bezděčně usvědčila Jacka Renaulda ze

lži. Všiml jste si jak zaváhal při mé otázce, jestli mluvil s Martou Daubreuilovou v oné noci, kdy došlo k vraždě? Odmlčel se a potom řekl 'Ano'. Podezřívám jsem ho z nepravdy a potřeboval jsem si s dívkou promluvit dřív, než ji bude moci varovat. Potřebnou informaci mi poskytla třemi slůvky. Na můj dotaz, zdali ví, že Jack v noc vraždy pobýval v Merlinville, odpověděla: 'Prozradil mi to.' Koho tedy mladý Renault navštívil v kritickou noc, pokud to nebyla Marta, a co tu dělal?“

„Snad, Poirote, nevěříte, že by chlapec jako Jack zavraždil vlastního otce?“ vykřikl jsem pohoršeně.

„*Mon ami*,“ pokáral mě Poirot, „jste pořád neuvěřitelně sentimentální. Viděl jsem matky, které zavraždily vlastní děťátka jen kvůli pojistce. Po takovém zážitku už věříte všemu.“

„A motiv?“

„Samozřejmě peníze. Nezapomeňte, že Jack počítal s polovinou dědictví po otci.“

„A jak do hry zapadá ten vandrák?“

Poirot pokrčil rameny.

„Giraud by ho prohlásil za spolupachatele – za lupiče, který Jackovi pomáhal vraždit a příležitostně musel být odstraněn.“

„A co vlas, ovinutý kolem rukojeti dýky? Ženský vlas!“

„Ach!“ Poirot se široce usmál. „To je právě pointa Giraudova žertíku. Podle něho nejde vůbec o ženský vlas. Uvědomte si, že dnešní mladíci nosí vlasy sčesané od čela dozadu a napomádované, aby jim přilehly k hlavě. V důsledku toho někteří mají vlasy hodně dlouhé.“

„A vy máte tentýž názor?“

„Nikoliv,“ prohlásil Poirot s ironickým úsměvem. „Já totiž vím, že to je ženský vlas – a dokonce, které ženě patřil!“

„Paní Daubreuilové,“ dodal jsem s jistotou.

„Kdoví?“ Přítel se na mne potutelně zadíval, ale já se nedal vyvést z míry.

„Co teď plánujete?“ zeptal jsem se ho, když jsme vstoupili do haly vily Geneviève.

„Rád bych prohledal věci pana Jacka. Proto jsem ho na pár hodin poslal z domova.“

Opatrně a soustavně Poirot otevřel každou zásuvku, prozkoumal jejich obsah a všechny věci vrátil přesně na místo. Byla to práce mimořádně nudná a zdlouhavá, neboť probíral límce, pyžama i ponožky. Vrčení motoru venku mne přilákalo k oknu a rázem mě probudilo k životu.

„Přijelo auto s Giraudem, Jackem a dvěma četníky!“ zvolal jsem.

„*Sacré tonnerre!*“ zavrčel Poirot. „To ten pitomec Giraud nemohl chvilku počkat? Ted' už mi nezbude čas věci z poslední zásuvky pořádně uložit. Pospěšme si!“

Bez okolků vysypal věci na zem – většinou vázanky a kapesníky – a najednou s triumfálním výkřikem se vrhl na ne velký obdélníček z lepenky, zřejmě fotografii. Zasunul si ji do kapsy, bez ladu a skladu všechno naházел zpět do zásuvky, popadl mě za paži a vlekl z pokoje dolů do haly, kde stál Giraud a pozoroval svého vězně.

„Dobrý den, pane Giraude,“ pozdravil Poirot. „Copak to tu máme?“

Detektiv trhl hlavou směrem k Jackovi.

„Pokusil se o útěk, jenže na mě si nepřijde. Je zatčen pro podezření z vraždy svého otce, pana Paula Renaulda.“
Poirot se obrátil k mladíkovi s popelavě bledou tváří, schlíple opřenému o dveře.
„Co tomu říkáte, mladý muži?“
Jack Renauld se na něj tvrdě podíval.
„Nic,“ odsekl.

19. KAPITOLA

Byl jsem jako omráčený. Do posledního okamžiku jsem se bránil uvěřit v Jackovu vinu. Po Poirotově oslovení jsem od něho spíš očekával bouřlivé prohlášení o své nevině, avšak jak teď stál bledý a bezmocný a ze rtů mu splynulo zdrcující přiznání, nedalo se už pochybovat.

Přesto se Poirot otočil na Girauda.

„Co vás přimělo k jeho zatčení?“

„Mám se vám zpovídat?“

„Kdoví – aspoň ze zdvořilosti.“

Giraud si kolegu nejistě prohlédl, nevěda, má-li hrubě odmítnout nebo si vychutnat triumf nad svým protivníkem.

„Myslíte, že to je omyl?“ zavrčel.

„Nedivil bych se,“ odvětil Poirot maličko škodolibě.

Giraudovy líce o odstín zrudly.

„No dobrá, pojďte dovnitř.“ otevřel dveře do salónu a my vešli za ním. Jack Renauld zůstal pod dohledem obou četníků. „Posud’te sám.“

Odložil klobouk na stůl a spustil s nejvyšší možnou dávkou sarkasmu:

„Dám vám malou lekci o práci detektiva. Předvedu vám, jak vypadá moderní postup.“

„*Bien!*“ přikývl Poirot a k přednášce se pohodlně usadil.

„Já vám zas ukážu, jak stará garda dovede poslouchat.“

Pak se opřel, zavřel oči, ale za okamžik je zase otevřel a prohodil: „Nebojte se, neusnu. Budu vás sledovat co nejpozorněji.“

„To plácání o dvou Chilanech jsem velice rychle prokoukl,“ začal Giraud. „Dva muži jsou skutečně do

případu zapletení, ale žádní záhadní cizinci! To všechno byl jen výmysl.“

„A velmi důvěryhodný, milý Giraude,“ zamumlal Poirot. „Obzvlášť po tom jejich chytrém triku se sirkou a cigaretovým špačkem.“

Giraud na něj zůstal civět, než pokračoval.

„Jámu musel vykopat muž, ale ten s vraždou nesouvisel, a vlastně by mu ani nepřinesla užitek. Jenom se pouze domníval, že mu jej přinese. Slyšel jsem o Jackově hádce s otcem i o výhrůžkách, které vyslovil, což může postačit jako motiv. Přejdeme teď k provedení. Během kritické noci se Jack Renauld v Merlinville nacházel. Tím, že tento fakt zatajil, podezření proti sobě změnil v jistotu. Poté se našla druhá oběť – probodnutá toutéž dýkou. Víme už, kdy došlo k její krádeži – tady kapitán Hastings nám dobu upřesní. Jediný, kdo mohl zbraň vzít, byl Jack Renauld, vracející se z Cherbourgu. Ostatní členy domácnosti jsem vyslechl a ručím za ně.“

„Mýlíte se,“ přerušil jej Poirot. „Existuje ještě jedna osoba, která dýku mohla vzít.“

„Máte na mysli pana Stonora? Ten předjel autem z Calais přímo k přednímu vchodu. Jen mi věřte, všechno jsem prošetřil. Pan Jack dorazil vlakem. Mezi jeho příjezdem a příchodem do domu uplynula hodina. Bezpochyby zahlédl kapitána Hastingse a jeho společníci vycházet z kůlny. Vklouzl do ní, sebral dýku a probodl svého pomocníka – „„Který už byl mrtvý!“

Giraud pokrčil rameny.

„Toho si nemusel všimnout, mohl se domnívat, že spí. Bezpochyby měli v kůlně schůzku. Ať tak či onak věděl, že druhá vražda případ nesmírně zamotá, což se taky stalo.“

„Ale pana Girauda nezmátla,“ zašeptal Poirot.
„Posmíváte se mi! Předložím vám tedy poslední, nezvratný důkaz. Výpověď paní Renauldové je nepravdivá – vymyšlená od začátku do konce. Věříme, že madame svého manžela milovala – a přesto lhala, aby chránila jeho vraha. Kvůli komu žena lže? Někdy kvůli sobě, obyčejně kvůli milovanému muži, ovšem vždycky kvůli dětem. To je tedy onen poslední, nezvratný důkaz. Ten neobejdete.“

Zrudlý a triumfující Giraud se odmlčel. Poirot na něj upřeně zíral.

„Tak co říkáte rekonstrukci mého případu?“

„Že jste na něco zapomněl.“

„Na co?“

„Jack Renauld pravděpodobně znal rozvržení golfového hřiště. Věděl, že jakmile se začne kopat překážková jáma, bude mrtvola ihned objevena.“

Giraud se nahlas rozesmál.

„Říkáte mi pěknou hloupost! Přece *chtěl*, aby se mrtvola našla. Dokud by se tak nestalo, nemohl by předstírat otcovu smrt a ucházet se o dědictví.“

Neunikl mi zelenavý záblesk v Poirotových očích, zatím co vstával z křesla.

„Proč by ji tedy potom chtěl pohřbívat?“ zeptal se lichotivě. „Uvažujte, Giraude. Pokud by objev mrtvoly sloužil Jackovi ku prospěchu, k čemu vůbec vykopávat hrob?“

Giraud neodpověděl, otázka ho zasáhla nepřipraveného. Pokrčil rameny jako by chtěl naznačit, že ji nepovažuje za důležitou.

Poirot zamířil ke dveřím a já ho následoval.

„Ještě něco jste nezapočítal,“ prohodil jen tak za sebe.

„Copak?“

„Ten kus olověné trubky,“ připomněl mu Poirot na odchodu z místnosti.

Jack Renauld stál dosud v hale s bílou tváří bez výrazu, ale sotva jsme vyšli ze salónu, zvědavě vzhlédl. Současně se na schodech ozvaly kroky. Sestupovala paní Renauldová. Při pohledu na syna, stojícího mezi dvěma ochránci zákona, se zarazila, jako by zkameněla.

„Jacku!“ vydechla. „Co se děje?“

Vážně k ní zvedl oči.

„Zatkli mě, maminko.“

„Cože?“

Pronikavě vykřikla a nežli jsme stačili přiskočit, omdlela. S Poirotem jsme ji zvedli.

„O hranu schodu si ošklivě poranila hlavu. Myslím, že utrpěla i lehký otřes mozku. Na její výpověď si bude muset Giraud počkat. Pravděpodobně zůstane aspoň tak týden v bezvědomí.“

Přiběhly Denisa a Françoise, takže jsme mohli madame svěřit jejich péči a odejít z domu. Poirot kráčel se sklopenou hlavou a v zamyšlení se mračil. Chvíli jsme nepromluvili, ale nakonec jsem se osmělil položit mu otázku:

„Vy tedy i přes zdánlivý opak věříte v Jackovu nevinu?“
Přítel mi hned neodpověděl a teprve po dlouhém mlčení pravil:

„Nevím, Hastingsi. Připouštím, že je nevinný. Giraud se samozřejmě mýlí – od začátku do konce. Je-li Jack Renauld vinný, tedy nikoliv z důvodů, které proti němu vznáší Giraud. O nejvážnějším obvinění vím jenom já.“

„O jaké obvinění jde?“ Poirotova slova mě zaujala.

„Kdybyste zapojil své šedé buňky, jevil by se vám případ stejně jasný, jako mně, a leccos byste pochopil, příteli.“

O Poirotových odpovědích tohoto druhu jsem tvrdil, že jsou k vzteku. Nepočkal, co mu odpovím, a pokračoval:

„Pojďme tudy k moři. Sedneme si tam na ten kopeček nad pláží a případ si probereme. Svěřím vám všechno, co sám vím třebaš bych byl radši, kdybyste odhalil pravdu vlastním uvažováním, ne tím, že vás povedu za ručičku.“ Uvelebili jsme se na travnatém vršíčku s vyhlídkou na moře, na který Poirot ukázal.

„A teď přemýšlejte, *mon ami*,“ povzbudil mě. „Uspořádejte si myšlenky, postupujte metodicky, a berte jedno po druhém. V tom tkví tajemství úspěchu.“

Rozhodl jsem se, že ho poslechnu a v duchu se vrátím ke všem podrobnostem případu. Najednou jsem sebou trhl, když mi mozkiem probleskla kupodivu jasná úvaha. Svou domněnku jsem začal rozechvěle rozvíjet.

„Vidím, že vás něco napadlo, *mon ami*! Skvělé! Postupujeme tedy.“

„Poirote!“ vykřikl jsem. „Připadá mi, že jsme cosi trestuhodně zanedbali. Mluvím o nás obou, ačkoliv správnější by bylo, kdybych to řekl já. Vy platíte za svou umíněnou uzavřenost, proto vinu neseme spolu. Na někoho jsme zapomněli.“

„A to je kdo?“ zeptal se přítel a přimhouřil oči.

„George Conneau!“

20. KAPITOLA

Vzápětí mě Poirot vřele políbil na tvář.

„Konečně! A přišel jste na to docela sám! Výborně! Pokračujte v uvažování. Máte pravdu. Opomenutí pana Conneaua bylo skutečně vážným omylem.“

Pochvala mého malého přítele mi tak polichotila, že jsem stěží dokázal přemýšlet, ale nakonec se mi přece jen podařilo soustředit se.

„Georges Conneau zmizel před dvaceti lety, ale nemáme důvod věřit, že je mrtvý.“

„*Aucunement*,“ přisvědčil Poirot. „Pokračujte.“

„Předpokládejme tedy, že žije.“

„Správně.“

„Nebo že žil donedávna.“

„Čím dál, tím lépe.“

„Dejme tomu, že sešel ze správné cesty, stal se z něj zločinec, lupič, pobuda – cokoliv si vybereš. Odváží se přijet do Merlinville za ženou, kterou nikdy nepřestal milovat.“

„Ach, ach! Ta tvá sentimentalita,“ napomenul mě Poirot.

„Kdo nenávidí, zároveň miluje,“ citoval jsem přísloví, maličko upravené. „Ať tak či onak, najde ji zde pod jiným jménem, a s novou láskou – Angličanem Renauldem. V Georgi Conneauovi se ozvou staré křivdy a tak se s Renauldem pohádá. Číhá na něj, až půjde navštívit svou milenku, a bodne jej do zad. Potom zděšen svým činem začne kopat hrob. Představuji si, že madame Daubreuilová vyšla svému milenci naproti, potká Conneaua a dojde ke strašlivé scéně. Conneau ji vtáhne do kůlny, kde je stížen epileptickým záchvatem.“

V té chvíli se objeví Jack Renauld. Paní Daubreuilová se mu svěří, zdůrazní hrozný následek, jímž by utrpěla její dcera, pokud by se znovu uvedl na přetřes skandál z minulosti. Vrah jeho otce je mrtvý – tedy všechno ututlejme. Jack souhlasí. Odchází do domu pohovořit si s matkou a získat ji pro společný záměr. Ovlivněna vyprávěním, které Jackovi poradila paní Daubreuilová, madame Renauldová dovolí, aby ji syn svázal a dal do úst roubík. Co tomu říkáte, Poirote?“ Zaklonil jsem se s tvářemi zrudlými pýchou nad úspěšnou rekonstrukcí.

Poirot si mě zamyšleně prohlížel.

„Měl byste psát filmové scénáře, *mon ami*,“ prohlásil nakonec.

„Vy myslíte – “

„Z vašeho vyprávění by se dal udělat dobrý film – zato běžnému životu se ani za mák nepodobá.“

„Pochopitelně jsem neprobral všechny podrobnosti, ale určitě – “

„Zašel jste dál – naprosto jste je přehlédl. Co třeba oblečení obou mužů? Domníváte se, že když Conneau oběť probodl, navlékl jí své šaty a dýku do rány znovu zasadil?“

„Nechápu proč tohle je důležité,“ namítl jsem trochu podrážděně. „Šaty i peníze mohl dostat třeba už dříve po výhrůžkách paní Daubreuilové.“

„Tedy výhrůžkami? Tuhle domněnku mi předkládáte docela vážně?“

„Ovšem. Mohl hrozit, že Renauldoým prozradí její totožnost, což by jistě překazilo veškeré naděje na sňatek její dcery.“

„Kdepak, Hastingsi. Nemohl ji vydírat, protože bič v ruce držela ona. Nezapomeňte, že George Conneau je

dosud hledán pro vraždu. Jediné její slůvko by ho přivedlo pod gilotinu.“

Byť i neochotně jsem musel přiznat, že má pravdu.

„Vaše teorie je bezpochyby správná do všech detailů,“ prohodil jsem kysele.

„Neuvádím teorii, nýbrž pravdu,“ odpověděl Poirot mírně. „A pravda je vždycky správná. Vy jste se ve své teorii dopustil základního omylu. Ve své fantazii jste se nechal unést půlnoční návštěvou a vášnivými milostnými výjevy. Při vyšetřování zločinu se však musíme řídit rozumem. Mám vám vysvětlit svůj postup?“

„Prosím vás o to.“

Poirot se napřímil a ukazovákem začal zdůrazňovat jednotlivé body.

„Začnu stejně jako vy základními fakty o panu Conneauovi. Výpověď paní Beroldyové před soudem o 'Rusech' byla jasně lživá. Pokud nenapomáhala při zločinu přímo, je určitě autorkou historky. Nicméně byla-li opravdu spolupachatelkou, mohli tu báčorku vymyslet oba společně. A teď se v případě, který právě řešíme, setkáváme s toutéž povídačkou. Jak jsem vám už předvedl, fakta nenasvědčují tomu, že by ji vymyslela paní Daubreuilová, proto se přikláním k domněnce, že příběh vznikl v mozku George Conneaua. Tedy on byl inspirátorem, kdežto ona stojí ve světle reflektorů jakožto jeho pomocnice. Za ní však tušíme stín, jehož totožnost dosud neznáme. Nyní si opatrně projdeme Renauldův případ pěkně od začátku a v chronologickém sledu si poznamenáme všechny důležité body. Máte tužku a blok? Výborně. Co tedy si zapíšeme jako první?“

„Renauldův dopis vám?“

To není vlastní začátek případu, i když v něm jsme se o Renauldovi vůbec dověděli. Za významný úvod považuji změnu, která se s panem Renauldem udála po příjezdu do Merlinville, potvrzenou větším počtem svědků. Dále musíme vzít v úvahu jeho přátelství s paní Daubreuilovou a vysoké částky, jí vyplácené. Teprve nyní můžeme přistoupit k datu 23. května.

Poirot se odmlčel, odkašlal si a pokynem mi přikázal, abych psal:

„23. května. Hádka pana Renaulda se synem, který se chce oženit s Martou Daubreuilovou. Syn odjíždí do Paříže.

24. května. Pan Renauld mění závěť a správu veškerého svého jmění svěřuje do manželčiných rukou.

7. června. Výstup s pobudou v zahradě – svědkem je slečna Daubreuilová. – Dopis Herculovi Poirotovi se žádostí o pomoc. – Telegram Jackovi Renauldovi s výzvou, aby odjel na *Anzoře* do Buenos Aires. – Šofér Masters poslán na dovolenou. – Večer návštěva dámy. Když ji vyprovázel, vyřkl Renauld slova: ' Ano – ano – jen už proboha jděte...'“

Poirot se odmlčel.

„Teď, Hastingsi, promyslete každý z těchto faktů nejen jednotlivě, ale i ve vzájemné závislosti, a řekněte, co vás napadlo.“

Poctivě jsem se snažil mu vyhovět a po chvíli mi trochu nejistě uniklo:

„V prvních dvou bodech jde o to, jestli se přikloníme k teorii vydírání nebo k milostnému vzplanutí Renaulda k oné ženě.“

„Pochopitelně šlo o vydírání. Vždyť jste slyšel, co Stonor uvedl o jeho povaze a zvycích.“

„Ovšem paní Renauldová jeho názor nepotvrdila,“ namítl jsem.

„Už jsme se přesvědčili, že o svědectví madame Renauldové se v žádném směru nemůžeme opřít. V tomto ohledu musíme důvěřovat Stonorovi.“

„Přesto měl-li Renauld milostný poměr s jakousi Bellou, nevidím důvod, proč by nemohl mít pletky s madame Daubreuilovou.“

„Určitě je neměl, Hastingsi.“

„A co dopis, Poirote? Zapomněl jste na dopis.“

„Nezapomněl – ale co vás vede k názoru, že adresátem toho listu byl monsieur Renauld?“

„Vždyť ho měl v kapse!“

„A toť vše! Ani z jediného náznaku nelze určit, komu psaní patřilo. Usoudili jsme, že mrtvému, poněvadž bylo nalezeno v kapse jeho pláště, a přitom víte, *mon ami*, že mi něco na tom kabátě připadlo zvláštní. Přeměřil jsem si jej a podivil se, že mrtvý nosil příliš dlouhý svrchník. Nad touto poznámkou jste se měl zamyslet.“

„Připadlo mi, že jste to řekl jen tak,“ přiznal jsem.

„*Quelle idée!* Potom jste mě přece viděl měřit plášť mladého Renaulda. Jeho kabát byl naopak zase příliš krátký. Spojte tato fakta s třetím, že totiž pan Jack vyletěl z domu, aby stihl vlak do Paříže, a povězte mi, co z toho odvozujete.“

„Už rozumím,“ přikývl jsem zvolna, neboť se mi ujasnilo, kam Poirot míří. „Dopis byl poslán Jackovi, nikoliv jeho otcí. Ve spěchu a rozčilení popadl nesprávný svrchník.“

„*Précisément!*“ přisvědčil Poirot. „K tomuto budu se můžeme vrátit později. Pro tuto chvíli nám stačí zjištění,

že psaníčko se Renaulda otce netýkalo, a můžeme přejít k dalšímu časovému údaji.“

„23. květen,“ přečetl jsem. „Otec se pohádal se synem kvůli jeho přání oženit se s Martou Daubreuilovou. Jack pak odjel do Paříže.“

„Nevím co bych k tomu měl podotknout. Změna poslední vůle, provedená druhého dne, mi připadá jako samozřejmý důsledek roztržky.“

„Alespoň v tomto bodě se tedy shodujeme, ovšem co pana Renaulda k takovému kroku skutečně dohnalo?“

V překvapení jsem vyvalil oči.

„Přece zlost na syna.“

„A přesto mu do Paříže posílal láskyplné dopisy?“

„To tvrdí Jack, nicméně předložit je nemůže.“

„Dobrá. Tohle necháme.“

„Přejdeme tedy k osudnému dni. Události jste časově uspořádal. Máte k tomu nějaký důvod?“

„Zjistil jsem, že dopis mně byl odeslán současně s telegramem a krátce na to dostal Masters dovolenou. Podle mého názoru k hádce s pobudou došlo před těmito událostmi.“

„Nechápu, jak to dokážete tvrdit tak určitě, pokud si svou domněnku neověříte u slečny Daubreuilové.“

„Nepotřebuji. Jsem si tím jist – a jestli to neuznáte sám, pak jste hlupák, Hastingsi!“

Chvíli jsem na něj upíral zrak, než jsem zvolal:

„Ovšem! Opravdu jsem idiot! Za předpokladu, že onen vandrák byl George Conneau, pan Renauld právem vycítil hrozící nebezpečí. Dal volno šoférovi Mastersovi, o němž se domníval, že je Conneauem podplacen, telegrafoval synovi a požádal tě o pomoc.“

Přes Poirotovy rty přeletěl prchavý úsměv.

„Nepřipadá vám divné, že ve svém dopise uváděl totéž, co později paní Renauldová ve svém vyprávění? Byla-li zmínka o Santiagu pouhá léčka, proč by o ni měl Renauld mluvit, a navíc ještě tam posílat syna?“

„Je to opravdu divné, uznávám, ale snad časem najdeme nějaké vysvětlení. Ted' se zaměříme na večer s onou záhadnou návštěvnicí. Nevím si s ní rady, pokud to skutečně nebyla madame Daubreuilová, jak pořád tvrdí Françoise.“

Poirot zavrtěl hlavou.

„Příteli, příteli! Kam jste dal rozum? Vzpomeňte si na útržek šeku a na fakt, že jméno Bella Duveenová bylo Stonorovi povědomé. Myslím, že ji můžeme považovat s určitostí za pisatelku dopisu Jackovi, a že to právě ona přišla ten večer do vily Geneviève. Nemůžeme upřesnit, jestli měla v úmyslu navštívit Jacka nebo se obrátit na otce, což bych docela předpokládal. Pravděpodobně zdůraznila svůj nárok na Jacka, předložila nějaké dopisy od něho a starý pán se pokusil uplatit ji šekem, který pohoršeně roztrhala. Sloh dopisu napovídá, že jej psala upřímně milující žena, jakou by nabídka peněz hluboce urazila. Pan Renauld se jí nakonec zbavil slovy, jež v této souvislosti dávají smysl.“

„Ano – ano – jen už proboha jděte,“ zopakoval jsem.

„Mně ale připadají trochu zbytečně rázná.“

„O to právě jde. Proč se dívky tak zoufale chtěl zbavit? Rozhovor nebyl nepřátelský. Vadilo mu spíš, že ho zdržuje. Z jakého důvodu považoval čas za tak drahocenný?“

„Copak mu na čase nějak záleželo?“ podivil jsem se.

„O to právě jde. Později došlo k nehodě s náramkovými hodinkami, což nám znovu dokazuje, že v tomto zločinu

hraje čas velmi důležitou roli. Ted' se už rychle blížíme k vlastnímu dramatu. Bella Duveenová odchází o půl jedenácté a podle hodinek víme – nebo alespoň je to předstíráno – že k vraždě došlo před půlnocí. Všechny události, které jí předcházely, jsme už probrali – až na jednu. Podle svědectví lékaře byl nalezený pobuda mrtvý přinejmenším čtyřicet

osm hodin, možná ještě o několik hodin déle. Poněvadž se nemohu opřít o jiná fakta, než ta, o nichž jsme hovořili, odhaduji, že tulák zemřel 7. června ráno.“

Zadíval jsem se na něj v údivu.

„Ale proč? Podle čeho to můžete tvrdit?“

„Poněvadž jediné tento sled událostí je logický. Vedl jsem vás krok za krokem, příteli. Ještě nevidíte, co je tak nápadně jasné?“

„Můj drahý Poirote, nic mi tady nepřipadá jasné. Ze začátku se mi zdálo, že případu začínám rozumět, ovšem ted' tápu beznadějně v mlze. Proboha pokračujte a prozrad'te mi, kdo zabil pana Renaulda.“

„To právě zatím určitě nevím.“

„Vždyť jste prohlásil, že to je nápadně jasné!“

„Hrajeme si zatím na otázky a odpovědi, příteli. Nezapomeňte, že vyšetřujeme dva zločiny, k nimž, jak jsem vás už upozornil, máme dvě potřebné mrtvoly. No tak – nerozčilujte se! Všechno vám vysvětlím. Především použijeme psychologie. Víme o třech okolnostech, při nichž došlo k prudké změně v názoru a jednání pana Renaulda. První nastala bezprostředně po jeho příchodu do Merlinville, druhá po hádce se synem a třetí ráno 7. června. Ted' co asi tyto okolnosti způsobilo. První mohlo vyvolat setkání s paní Daubreuilovou. I druhá je s ní nepřímo spojená, neboť se týká sňatku její

dcery s Renauldovým synem. Důvod ke třetí změně však neznáme, ten si musíme odvodit. A teď, mi *mon ami*, dovolte otázku: kdo nový zločin naplánoval?“

„George Conneau,“ řekl jsem nesměle a upřeně jsem Poirota pozoroval.

„Zcela správně. Vždyť Giraud sám prohlásil, že žena lže, aby zachránila buď sebe, milence anebo své dítě. Protože jsme přesvědčeni, že lhát paní Renauldové přikázal George Conneau, a poněvadž ten není jejím synem, je nasnadě, že třetí eventualitu můžeme vypustit. Považujeme-li Conneaua dál za inspirátora zločinu, nemusíme se už zabývat ani eventualitou první. Zbývá nám tedy jen druhá možnost – že paní Renauldová lhala kvůli muži, jehož milovala, jinými slovy kvůli Conneauovi. Souhlasíte se mnou?“

„Ano,“ připustil jsem. „Zdá se to docela logické.“

„*Bien!* George Conneau je milencem paní Renauldové. Kdo tedy je tento George Conneau?“

„Pobuda.“

„Máme nějaký důkaz, že paní Renauldová milovala pobudu?“

„Ne, avšak –“

„Tak dobře. Nedržte se teorií, které se neopírají o fakta. Položte si spíš otázku, koho paní Renauldová opravdu milovala.“

Zmateně jsem zavrtěl hlavou.

„Ale ano, víte to naprosto přesně. Koho madame tak vroucně milovala, že při pohledu na jeho mrtvolu omdlela?“

Zíral jsem na něj ohromený.

„Manžela?“ vydechl jsem.

Poirot přikývl.

„Manžela – nebo George Conneaua, je lhostejné, jak ho pojmenujete.“

„Říkáte nesmysl.“ Už jsem se opět vzpamatoval.

„Jakýpak nesmysl? Neshodli jsme se snad před chvílí, že madame Daubreuilová měla možnost Conneaua vydírat?“

„Jistě, jenže – “

„A nevydírala s úspěchem pana Renaulda?“

„To je zřejmě pravda, ovšem – “

„A víme snad něco o mládí a výchově pana Renaulda kromě toho, že se přesně před dvaadvaceti lety najednou objevil jako kanadský Francouz?“

„Ve všem máte pravdu,“ přisvědčil jsem už sebevědoměji, „ale zdá se mi, že vám uniká jeden důležitý bod.“

„Který, *mon ami*?“

„Přeci jsme připustili, že zločin naplánoval George, což nás tedy přivádí ke směšnému závěru, že naplánoval vlastní vraždu.“

„*Eh bien, mon ami!*“ odvětil Poirot jakoby nic. „Vždy to také udělal!“

21. KAPITOLA

„Připadá vám divné, příteli,“ začal Poirot klidně vyprávět, „že by někdo mohl připravit svou vlastní smrt? Dokonce tak divné, že raději odmítnete pravdu jako příliš fantastickou a přikloníte se k historce, která je ve skutečnosti desetkrát nemožnější? Ano, monsieur Renauld naplánoval svou vlastní smrt – až na jeden malý detail a ten vám pravděpodobně unikl: neměl vůbec v úmyslu zemřít.“

Udiveně jsem zavrtěl hlavou.

„Copak to není docela jednoduché?“ zeptal se Poirot vlídně. „Ke zločinu, který pan Renauld vymyslel, nepotřeboval vraha, jenom mrtvolu, jak jsem už řekl. Podívejme se teď na případ z jiného zorného úhlu.“

George Conneau uprchl před spravedlností do Kanady, kde se pod přijatým jménem oženil a nakonec v Jižní Americe nabyt velké jmění. Stále se mu však stýská po vlasti, i když uběhlo dvacet let. Návrat domů považuje za bezpečný, neboť se vzhledem hodně změnil, navíc není pravděpodobné, že by někdo tak významného muže spojoval s bývalým zločincem. Usadí se v Anglii, ovšem s úmyslem trávit letní období ve Francii. Smůla, nebo nepřející spravedlnost, která zasahuje do osudů lidí a nehodlá jim dopřát únik před důsledky jejich činů, ho zavede právě do Merlinville. Tam žije z celé Francie jediná osoba, schopná ho poznat. Conneau se pro madame Daubreuilovou stává zlatým dolem, z něhož ona neváhá vydatně těžit. Je proti ní naprosto bezmocný a Daubreuilová mu těžce pouští žilou.

Pak dojde k nevyhnutelné zápletce. Jack se zamiluje do mladé krasavice, kterou takřka denně vídá, a chce se s ní oženit. Tím podráždí otce, odhodlaného za každou cenu zabránit synovi ve sňatku s dcerou tak ničemné ženy. Jack Renauld nezná otcovu minulost, zatímco paní Renauldová, statečná a milující manželka, ví všechno. Po vzájemné poradě nachází Renauld jedinou cestu k záchraně: smrt. Musí zdánlivě zemřít, ale ve skutečnosti uprchne někam do ciziny, kde začne nový život pod jiným jménem, a paní Renauldová po určité době předstíraného vdovství ho tam pak může následovat. Ted' tedy je důležité, aby měla k dispozici veškerý majetek, proto Renauld mění závěť. Nevím, jak si původně chtěli obstarat mrtvolu, nicméně než jejich plán dozrál, pomohla jim určitá událost. Do zahrady vnikl hrubý, horkokrevný násilník. Renauldův pokus vyhodit ho vyústí ve rvačku, při níž se tulák znenadání v záchvatu padoucnice zhrouť mrtvý k zemi. Renauld přivolá manželku a společně pobudu odtáhnou do kůlny, před níž k události došlo. Oba si uvědomují, jaká šťastná náhoda je potkala: muž se sice Renauldovi vůbec nepodobá, ale je středního věku a francouzský typ. Víc nepotřebují. Docela si dovedu představit, jak sedí nahoře na lavičce, kde plán mimo doslech domlouvají. Totožnost mrtvého musí potvrdit jediné paní Renauldová, proto Jacka i šoféra bylo nutno odstranit co nejdál. U francouzských služek nepředpokládali, že ty by se k mrtvole vůbec přiblížily. Renauld zřejmě o mně slyšel jako o obstarožním, soukromém detektivovi a požádal mě o pomoc s vědomím, že až po příjezdu předložím jeho dopis, vzbudí v policejním soudci potřebnou věrohodnost – což se opravdu stalo.

Mrtvolu vandráka oblékli do Renauldových šatů a jeho staré hadry nechali za dveřmi v kůlně, neboť se báli odnést je do domu. Aby dodali věrohodnosti báchorce, s níž měla přijít paní Renauldová, probodli mu srdce dýkou, vyrobenou z aeroplánové součástky. V noci Renauld hodlá nejdříve svázat svou ženu a dát jí roubík do úst a potom vykopat jámu právě v místě, kde má být vyhloubena golfová překážka. Tělo totiž musí být nalezeno – paní Daubreuilová nesmí pojmout podezření. Naproti tomu lehký časový odstup značně ztíží určení totožnosti. Renauld si pak obleče vandrákovy hadry, přiloudá se na nádraží, odkud nepozorovaně odjede vlakem ve 12:10. Poněvadž se bude předpokládat, že ke zločinu došlo o dvě hodiny později, nehrozí mu nejmenší nebezpečí.

Ted' chápeš, jak ho musela rozladit nepříhodná návštěva Belly. Každé sebemenší zdržení může jeho plán ohrozit. Zbaví se jí tedy co nejrychleji a ihned se dá do práce. Do movní dveře nechá pootevřenou, aby vytvořil dojem, že tudy odešli vrahové. Při svazování své manželky se vyvaruje chyby, již se dopustil před dvaadvaceti lety, kdy volná pouta vyvolala podezření, že byla spolupachatelkou, nicméně jí přikáže vyprávět tutéž báchorku, kterou tehdy vymyslel, čímž bezděčně dokázal nedostatek originality. V chladné noci si přes spodní prádlo natáhne plášť, který hodlá hodit s mrtvolou do jámy. Z domu vystoupí oknem, pečlivě uhrabe záhon a tím proti sobě opatří nejvýmluvnější svědectví. Odejde na opuštěné golfové hřiště, kde začne kopat. A potom – „Ano?“

„A potom jej dostihne spravedlnost, které tak dlouho unikal,“ pokračoval vážně Poirot. „Bodne ho do zad

neznámá ruka... Ted' snad, Hastingsi chápete, co jsem chtěl vyjádřit slovy o dvou zločinech. První z nich, o jehož vyřešení nás ve své nestoudnosti požádal pan Renauld, je objasněn. Za ním se však skrývá větší záhada, jejíž rozluštění bude obtížnější neboť pachatel docela moudře vycházel z plánu, Renauldem vymyšleného.“

„Jste skvělý, Poirote,“ zvolal jsem obdivně. „Jste dokonalý! Krom vás by takto nikdo nedokázal uvažovat.“

Moje chvála ho zdá se potěšila. Poprvé v životě se zatvářil rozpačitě.

„Chudáček Giraud,“ řekl v neúspěšné snaze vypadat skromně. „Bezpochyby u něj nejde pouze o hloupost. Několikrát měl smůlu, přinejmenším ho zavedl onen vlas, navinutý kolem dýky.“

„Přiznám se vám, příteli,“ začal jsem opatrně, „že doted' nevím, čím vlas to byl.“

„Paní Renauldové, pochopitelně. Tady právě zasáhla Giraudova smůla. Madame měla vlasy původně černé, ovšem dnes už jí docela zešedivěly. Být na rukojeti zachycen vlas šedivý, nemohl Giraud při nejlepší vůli sám sebe přesvědčit, že pochází z hlavy Jacka Renaulda. Tak je to ale se vším: fakta je nutno přizpůsobit teorii! Až se madame zotaví, jistě přizná pravdu. Nikdy ji nenapadlo, že by její syn mohl být obviněn z vraždy. Jak také, když předpokládala, že bezpečně pluje na *Anzoře* po moři? Ach, to je statečná žena, Hastingsi. Jak se dovede ovládat! Jen jednou uklouzla, a sice nečekanou poznámkou: 'Ted' už na tom nezáleží.' Nikdo ji nepostřehl, nikdo si nevšiml významu těchto slov. Jakou hroznou roli musela hrát ta ubožačka! Představ si ten

šok, když šla identifikovat mrtvolu a proti veškerému očekávání nachází mrtvého manžela, o němž věřila, že už je mnoho mil daleko. Není divu, že omdlela! A přestal a zoufalství, které ji musely doslova ničit, pokračuje dál v předem určené úloze. Ani slovem nás nesmí uvést na stopu skutečného vraha. Kvůli synovi nemůže prozradit že Paul Renauld byl George Conneau, hledaný zločinec. Nejkrutější ranou pro ni je veřejně přiznat, že paní Daubreuilová byla milenkou jejího manžela, neboť každá zmínka o vydírání by mohla ohrozit její tajemství. Jak obratně odpověděla policejnímu soudci, když se jí vyptával na případné tajemství v životě jejího zemřelého muže!

Prohlásila to shovívavě, s nádechem smutného posměchu a pan Hautet v tu ránu nasadil směšný, melodramatický tón. Opravdu vynikající žena! Třebas milovala kriminálníka, milovala jej bezmezně!“

Poirot se v zamyšlení odmlčel.

„Ještě něco,“ vyrušil jsem jej. „Co ta olovená trubka?“

„Nechápete? Měla k nepoznání znetvořit obličej oběti. Ta mě jako první navedla správným směrem. A ten hlupák Giraud leze po zemi a sbírá ohořelé sirky! Víte přeci, že já považuji velkou stopu za stejně důležitou, jako malou. Teď musíme začít znovu od začátku, Hastingsi. Kdo zabil pana Renaulda? Jedině osoba, která se oné noci nacházela před dvanáctou hodinou v blízkosti vily a měla z jeho smrti užitek. Tento popis se až příliš dobře hodí na Jacka Renaulda. A k tomu ta dýka!“

Trhl jsem sebou. Na dýku jsem nevzpomněl.

„Ovšem. Tedy ta, co s ní byl proboden tulák, patřila paní Renauldové. Existovaly dvě.“

„Zajisté. A protože byly naprosto stejné, soudím, že majitelem té druhé byl Jack, což mě ale ani příliš netrápí. Mám na to už svůj názor. Nejzávažnější obvinění proti němu hledejme opět na poli psychologickém. Hraje tu roli dědičnost, *mon ami*, dědičnost! Jaký otec, takový syn. Otcem Jacka Renaulda je koneckonců George Conneau.“

Mluvil vážně a důrazně, takže mě proti mé vůli přesvědčil. „Jaký je ten váš názor, o kterém jste se právě zmínil?“ zeptal jsem se.

Místo odpovědi se Poirot podíval na své cibule a pak mi položil otázku:

„Kdy odplouvá odpolední loď z Calais?“

„Myslím, že kolem páté.“

„To se nám hodí. Stihneme ji.“

„Chcete jet do Anglie?“

„Ano, přáteli.“

„Proč?“

„Hledat případného svědka.“

„Koho?“

„Slečnu Bellu Duveenovou.“

„Jak ji ale najdete – co o ní víte?“

„Vůbec nic, zato hodně se domýšlím. Můžeme považovat za jisté, že se opravdu jmenuje Bella Duveenová, a protože toto jméno připadlo panu Stonorovi povědomé, byť nikoliv v souvislosti s Renauldovou rodinou, viděl ji pravděpodobně na jevišti. Dvacetiletý Jack se spoustou peněz potkal asi svou první lásku v divadle. Odpovídá to i snaze pana Renaulda odbýt ji šekem. Předpokládám, že ji objevím docela snadno – hlavně s pomocí tohoto.“

A vytáhl fotografii, kterou sebral ze zásuvky Jacka Renaulda. Přes roh měla načmáráno „Z lásky – Bella,“ leč věnování mé oči nepřitáhlo. Podoba nebyla dokonalá, nicméně mýlka nepřicházela v úvahu. Zamrazilo mě, jako při tragické zprávě.

Snímek zachycoval tvář Popelky.

22. KAPITOLA

Chvíli jsem seděl jako ztuhlý s fotografií v ruce, nežli jsem sebral dostatek síly, abych ji s předstíranou lhostejností dokázal vrátit. Současně jsem na Poirota vrhl kradmý pohled: všiml si něčeho? K mé úlevě se však nezdálo, že se o mě zajímá. V mém chování neshledal nic podivného.

Prudce vstal.

„Nesmíme ztrácet čas. Musíme se rychle vypravit. Moře bude našťestí klidné.“

Ve zmatku, spojeném s odplutím, mi k přemýšlení nezbýval čas, ale jakmile jsme už byli na palubě a já se ujistil, že mne Poirot nepozoruje, vzal jsem rozum do hrsti a situaci si v klidu rozebral. Co všechno Poirot ví a proč chce dívku najít? Podezřívá ji, že byla svědkem Jackova zločinu? Nebo se domnívá – ale to by nebylo možné!

Jistě neměla důvod nenávidět staršího Renaulda a přát mu smrt. Proč se vrátila na místo činu? Opatrně jsem probíral události. Z vlaku musela vystoupit v Calais, kde jsem se s ní tehdy rozloučil. Není tedy divu, že jsem ji na lodi nenašel. Jestli povečeřela v Calais a pak nasedla na vlak do Merlinville, mohla do vily Geneviève dorazit asi tak v době, jak tvrdí Françoise. Co dělala po odchodu z domu krátce po desáté? Pravděpodobně buď odešla do hotelu, nebo odjela zpět do Calais. A potom? K vraždě došlo v úterý v noci a ve čtvrtek ráno se v Merlinville objevila znovu. Opustila vůbec Francii? Vážně jsem o tom pochyboval. Co ji tam drželo? Naděje, že uvidí Jacka? Řekl jsem jí, že je na moři a míří do Buenos

Aires, čemuž jsme tehdy věřili. Třebas věděla, že *Anzora* nevyplula, ale k tomu by byla musela mluvit s Jackem. Jestlipak mladý Renault, jenž se vrátil kvůli rozloučení s Martou Daubreuilovou, nepotkal náhodou Bellu Duveenovou, kterou bez milosti odmrštil?

Začínalo mi svítat. Kdyby tomu tak bylo, měl by Jack potřebné alibi. Za těchto okolností jsem si však tím spíš nedovedl jeho mlčení vysvětlit. Proč nechtěl promluvit otevřeně? Obával se, že by se zpráva o jeho dřívějším vztahu dostala k sluchu Marty Daubreuilové? Nespokojeně jsem zavrtěl hlavou. Vždyť ta záležitost byla naprosto nevinná, bláznivá mladá láska a cynicky mě napadlo, že chudé francouzské děvče by přece bez vážnějšího důvodu nenechalo syna milionáře, tím spíš, když jej vášnivě milovalo.

V Doveru se ke mně připojil Poirot čilý a usměvavý a cestou do Londýna se nepříhodilo nic zvláštního. Dorazili jsme tam po deváté hodině a já předpokládal, že se ihned odebereme do svých pokojů a do rána nebudeme nic podnikat.

Jenže Poirot měl jiné plány.

„Nesmíme ztrácet čas, *mon ami*. Zpráva o zatčení se v anglických novinách objeví sice až pozítří, přesto nemáme času nazbyt.“

Nepochopil jsem dobře jeho zdůvodnění, jen jsem se zeptal, jak doufá dívku najít.

„Vzpomínáte na Josefa Aaronse, divadelního agenta? Ne? Pomohl jsem mu jednou s jakýmsi japonským zápasníkem. Byl to docela zajímavý případ, musím vám ho někdy vyličit. Ten nám bezpochyby poradí.“

Dost dlouho trvalo, než jsme vypátrali, kde pan Aarons může být, a teprve po půlnoci jsme ho skutečně objevili.

Poirota pozdravil skutečně vřele a projevil ochotu v každém ohledu nám pomoci.

„Jen málokoho v našem oboru neznám,“ rozzářil se upřímně.

„Dobrá, monsieur Aaronsi, hledám dívku jménem Bella Duveenová.“

„Bella Duveenová. Jméno je mi povědomé, i když zatím nevím, kam je zařadit. Jaký má obor?“

„To právě chci zjistit. Tady máte její fotografii.“

Pan Aarons se na podobenko zadíval a pak rozjasnil líce.

„Už vím!“ Plácl se do stehna. „*Duo Dulcibella* přece!“

„*Duo Dulcibella*?“

„Přesně tak. Jsou to sestry. Akrobatky, tanečnice a zpěvačky. Docela dobré číslo. Myslím, že teď vystupují někde na venkově – pokud nejsou na dovolené. V minulých dvou třech týdnech pracovaly ještě v Paříži.“

„Můžete mi přesně zjistit, kde teď jsou?“

„Nic není snadnějšího. Jděte si lehnout a ráno vám vzkáží.“

Po tomto slibu jsme se rozloučili a Aarons skutečně dostál slovu. Asi v jedenáct hodin nazítří přišla naškrábaná zpráva:

„*Duo Dulcibella* vystupuje v divadle *Palace* v Coventry. Mnoho zdaru!“

Bez okolků jsme vyrazili do Coventry. Poirot se v divadle nevyptával, pouze zakoupil vstupenky na večerní představení, které mi připadalo nevýslovně nudné, což možná ovlivnila moje nálada. Japonské rodiny odvážně balancovaly na provaze, rádoby elegantní šviháci v zelenavých fracích a s pečlivě přilíznutými vlasy vedli společenské dialogy a výborně tančili, tlusté primadony

pěly z plných plic a jeden komik bez velkého úspěchu napodobil George Robeye.

Konečně se objevilo číslo výstupu, na který jsme čekali: *Duo Dulcibella*. Srdce mi bilo jako splašené. Teď přišla – vlastně obě přišly: jedna plavovlasá, druhá černá, stejně velké, oblečené do krátkých, nadýchaných sukének a s obrovskými mašlemi. Vypadaly jako dvojice nesmírně půvabných dětí. Začaly zpívat. Hlasy měly svěží, čisté, sice poněkud slabé a kabaretní, ale líbivé. Jejich výstup přinesl příjemnou změnu. Hezky zatančily a provedly několik obratných akrobatických kousků. Texty jejich písní byly veselé a dobře se pamatovaly. Sotva opona spadla, odměnil je zasloužený potlesk. *Duo Dulcibella* mělo zřejmý úspěch.

Najednou jsem si uvědomil, že v divadle nemohu zůstat déle. Musel jsem na vzduch. Navrhl jsem Poirotovi, abychom odešli.

„Jen si jděte, přáteli. Já se dobře bavím a zůstanu do konce. Sejdeme se později.“

Z divadla do hotelu bylo jen pár kroků. Usedl jsem v salónu, objednal si whisky se sodou, popíjel jsem a zíral do prázdného krbu. Když se otevřely dveře, otočil jsem hlavu v domněnku, že se vrací Poirot. Pak jsem vyskočil. Ve dveřích stála Popelka. Prudce oddechovala a zajíkala se.

„Viděla jsem vás v první řadě – vás i vašeho přítele. Sotva jste vstal, vyběhla jsem ven a šla za vámi. Proč jste tady v Coventry? Co tu děláte? Váš průvodce je – detektiv?“

Plášť, který si přehodila přes divadelní kostým, jí sklouzl z ramen. Neuniklo mi, jak je pod nalíčenými tvářemi bledá, ani že jí z hlasu zaznívá strach. A v té chvíli jsem

pochopil všechno – proč ji Poirot hledá, čeho se ona bojí a konečně jsem porozuměl i svému vlastnímu srdci...

„Ano,“ přisvědčil jsem tiše.

„Nehledá – mne?“ skoro zašeptala.

Když jsem neodpověděl hned, sesula se vedle širokého křesla na zem a hořce se rozplakala.

Poklekl jsem k ní, vzal ji do náruče a odsunul jí vlasy z tváře.

„Neplačte, děťátko, proboha neplačte. U mne jste v bezpečí. Postarám se o vás. Jen neplačte, má drahá. Neplačte! Vím – vím všechno.“

„Nic nevíte!“

„Myslím, že ano.“ A po chvíli, kdy už přestávala vzlykat, jsem se odvážil položit jí otázku: „To vy jste ukradla tu dýku, vidíte?“

„Ano.“

„Proto tedy jste chtěla, abych vás provedl po místě činu? A proto jste předstírala mdlobu?“

Znovu přisvědčila.

„K čemu jste tu zbraň potřebovala?“ zaútočil jsem znenadání.

Odvětila prostě jako dítě:

„Ze strachu, že na ní jsou otisky prstů.“

„Copak si nepamatujete, že jste měla rukavice?“

Zavrtěla hlavou jako ve zmatku a pak se pomalu zeptala:

„Předáte mě – policii?“

„Probůh ne!“

Nadlouho upřela vážný pohled do mých očí a poté tichým hlasem, který jako by se bál sám sebe, pronesla:

„Proč ne?“

Doba i místo mi nepřipadaly vhodné pro vyznání lásky – Bůh ví, že ani v nejpustší fantazii jsem si

nepředstavoval, že se náklonnost může dostavit v takovémto rouše. Přesto jsem přirozeně a prostě odpověděl:

„Poněvadž vás miluji, Popelko.“

„To není možné – to nejde – vždyť vůbec nevíte – “ A náhle, jako by si dodala odvahy, pohlédla mi přímo do obličeje a otázala se: „Co vlastně víte?“

„Že jste v tu noc přišla za panem Renauldem. Nabídl vám šek, který jste pohoršeně roztrhala, potom jste odešla z domu – “ Zaváhal jsem.

„Pokračujte, co bylo dál?“

„Kdoví, jestli jste tušila, že Jack Renauld se v noci vrátí nebo jste pouze vyhledávala příležitost sejít se s ním, ale určitě jste na něj čekala. Snad jste byla jen nešťastná a bez cíle jste bloudila kolem vily, nicméně ať tak či onak před dvanáctou jste tam dosud byla a nedaleko golfového hřiště jste viděla muže – “ Znovu jsem se odmlčel. Pravda mi vysvitla hned v okamžiku, kdy dívka vkročila do pokoje, avšak teď se mi celý obraz vybavil ještě přesvědčivěji. Před očima mi vytanul nápadný vzor na kabátě, který měl oblečený mrtvý pan Renauld, i překvapivá podoba, jež ve mně sotva nás Jack překvapil při naší poradě, na okamžik vzbudila dojem, že se zavražděný probudil.

„Pokračujte,“ opakovala Popelka neodbytně.

„Odhaduji, že i když k vám byl otočen zády, poznala jste ho, nebo aspoň se domnívala, že to je jeho krok i držení těla, znala jste rovněž vzor na jeho kabátě.“ Zaváhal jsem. „V jednom ze svých dopisů jste Jackovi vyhrožovala a teď, jakmile jste ho spatřila, zaskočila vás žárlivost a zlost – a bodla jste. Ani na okamžik nevěřím, že jste ho chtěla zabít. Přesto jste to udělala, Popelko.

Prudkým pohybem si zakryla rukama tvář a přiškrceným hlasem řekla:

„Máte pravdu... plnou pravdu... Při vašich slovech to celé vidím.“ Pak se ke mně málem divoce obrátila. „A to mě milujete? Jak můžete, jestli tohle všechno víte?“

„Nechápu to,“ odpověděl jsem unaveně. „lásky už je asi taková. Nelze se jí ubránit. Pokoušel jsem se o to, přiznávám, hned při našem prvním setkání, ovšem můj cit byl příliš silný.“

A potom znenadání, když jsem to nejméně očekával, znovu se zhroutila a na zemi se žalostně rozvzlykala.

„Ale já nemohu dál!“ zvolala. „Nevím, co dělat, kam se obrátit. Ach smilujte se nade mnou a poradte, co si mám počít!“

Znovu jsem k ní poklekl a utěšoval jsem ji, jak jen se dalo.

„Nebojte se mě, Bello, proboha! Nemějte ze mne strach. Opravdu vás miluji – a oplátkou nic nechci. Jen mi dovolu pomoci vám. Ponechte si svůj cit, nejde-li to jinak, ale mně dopřejte pomáhat vám, když on nemůže.“

Při mých slovech jako by zkameněla. Sňala ruce z obličeje a zadívala se na mě.

„Tohle si myslíte?“ zašeptala. „Že miluji Jacka Renaulda?“ A zpola v pláči, zpola ve smíchu mi vášnivě ovinula paže kolem krku a něžně přitiskla svou tvář k mé.

„Ne tak, jako vás,“ zašeptala. „Jej jsem nikdy nemilovala!“

Rty se dotkla mé líce, pak vyhledala mé rty a líbala mne znovu a znovu, neuvěřitelně sladce a vášnivě. Do smrti na ty polibky nezapomenu – a není divu!

Vyrušilo nás vrznutí dveří. Stál mezi nimi Poirot a díval se na nás.

Bez váhání jsem k němu přiskočil a přitiskl mu paže k bokům.

„Honem!“ zavolal jsem na dívku. „Utečte, jak nejrychleji můžete. Podržíme ho!“

S jediným pohledem na mne vyběhla kolem nás z pokoje. Svíral jsem Poirota jako v železech.

„Ovládáte tuto práci velmi dobře, *mon ami*,“ poznamenal mírně. „Silák drží bezmocné děcko, ale je to dost nepohodlné a trochu směšné. Nechcete si sednout a uklidnit se?“

„Nebudete ji pronásledovat?“

„*Mon Dieu!* Nebudu. Jsem snad Giraud? Pusťte mě, příteli.“

S podezřívavým pohledem, neboť jsem uznával, že v úskočnosti se Poirotovi nemohu rovnat, jsem uvolnil sevření. Klesl do lenošky a něžně si hladil paže.

„V rozčilení máte sílu jako býk, Hastingsi. *Eh bien!* Myslíte si, že jste se zachoval vhodně ke starému příteli? Ukázal jsem vám podobenku té dívky, vy jste ji poznal a neřekl jste ani slovo.“

„Nepotřeboval jsem nic říkat, když jste pochopil, že jsem ji poznal,“ rýpl jsem. Poirot tedy všechno věděl! Ani na okamžik jsem ho neoklamal.

„*No, no!* Nemohl jste tušit, co vím. A sotva jsme dívku s tolika obtížemi vystopovali, pomohl jste jí utéct. Teď jde o to, jestli chcete pracovat se mnou nebo proti mně, Hastingsi!“

Chvilí jsem neodpovídal. Přerušit pevné přátelství by mne velmi bolelo, nicméně musím jít vlastní cestou.

Odpustí mi vůbec? Zatím zůstával podivuhodně klidný, ovšem znal jsem jeho skvělé sebeovládání.

„Odpusťte, Poirote,“ řekl jsem „Přiznávám, že jsem se k vám nezachoval pěkně, ale člověk někdy nemá na vybranou. V budoucnosti se chystám dělat, co sám uznám za správné.“

Poirot několikrát kývl hlavou.

„Chápu.“ Posměšné světélko v očích mu už zhaslo a promluvil tak upřímně a laskavě, až mě to překvapilo.

„Zasáhla vás láska, příteli, že je to tak? Nepřilétla na lehounkých křídlech, ale doklopýtala k vám na zakrvácených nohou. Nu varoval jsem vás, sotva jsem si uvědomil, že dýku musela vzít ona. Snad si ještě vzpomínáte, ale už tehdy přišlo mé varování pozdě. Aspoň mi prozradte, co všechno víte.“

Podíval jsem se mu zpříma do očí.

„Vezměte na vědomí, že mě nepřekvapí nic, co byste mi snad chtěl sdělit. Ovšem v případě, že byste hodlal pokračovat v honbě za slečnou Duveenovou, rád bych vám objasnil jednu věc. Mýlíte se, jestli ji považujete za onu tajemnou návštěvnici, která tehdy v noci přišla za panem Renauldem. Se slečnou Duveenovou jsem toho dne cestoval z Francie domů a večer jsme se rozloučili na nádraží Victoria. Zaručeně tedy nemohla být v Merlinville.“

„Ach!“

Poirot se na mě zamyšleně zadíval.

„Odpřísáhl byste to u soudu?“

„Samořejmě!“

Poirot vstal a uklonil se.

„*Vive l'amour, mon ami!* Láska dokáže dělat divy.
Vymyslel jste si něco obdivuhodného, čím porážíte i samotného Hercula Poirota!“

23. KAPITOLA

Po napětí, které jsem právě popsal, musí se dostavit reakce. Ten večer jsem uléhal s vítězoslavným pocitem, zato ráno jsem se probudil s vědomím, že ještě není vyhráno. V mém tak znenadání předloženém alibi se snad skutečně nedala nalézt trhlina – stačilo, když se svého tvrzení budu držet – ovšem dosud jsem nevěděl, jak přinutím Bellu, aby i ona v tomto smyslu vypovídala. Bylo mi jasné, že musím postupovat velmi opatrně. Porážku můj přítel nepřijme nečinně. Někakým způsobem a v nejméně očekávané chvíli se určitě pokusí mé dočasné vítězství zvrtnout.

Nazítří jsme se u snídane sešli jakoby nic, přesto však se mi zdálo, že jsem v Poirotově neochvějně dobré náladě objevil dosud neznámý náznak odtazičnosti. Po jídle jsem projevil chuť jít na procházku a v přítelových očích zlomyslně blesklo.

„Chcete-li se dovědět, co je nového, nemusíte se obtěžovat. Sám vám poskytnu požadované informace. *Duo Dulcibella* zrušilo smlouvu a odjelo z Coventry neznámo kam.“

„Opravdu, Poirote?“

„Můžete mi věřit, Hastingsi. Už časně zrána jsem šel na výzvedy. Koneckonců – co jiného jste očekával?“

Za daných okolností se skutečně nic jiného nedalo předpokládat. Popelka využila nepatrného náskoku, který jsem jí mohl zajistit, a určitě neztratí ani okamžik ve snaze dostat se z dosahu svého pronásledovatele. Povedlo se tedy to, čeho jsem chtěl docílit, nicméně mi bylo jasné, že jsem se zapletl do sítě nových problémů.

Bella se nezbytně musela dovědět, jaké řešení, jehož se budu ochotně držet, mě pro její záchranu napadlo, jenže nebyla možnost se s ní jakkoliv dorozumět. Samozřejmě by se mohla pokusit nějakým způsobem mi poslat vzkaz, ovšem s tím jsem příliš nepočítal. Vydávala by se v nebezpečí, že zprávu zachytí Poirot, čímž by jej znovu uvedla na svou stopu. Zbývala jí jediná možnost: na čas zmizet.

Zatím jsem Poirota bedlivě sledoval, tvářil se naprosto přirozeně a zamyšleně hleděl do dálky, ale na to, aby mne ukonejšil, byl až příliš klidný a vyrovnaný. Věděl jsem, že čím vypadá mírněji, tím je nebezpečnější. Jeho spokojenost mne rozčilovala. Zřejmě v mém pohledu vyčetl starost, proto se vlídně usmál.

„Divíte se, Hastingsi, proč ji nepronásleduji?“

„Nu – skoro.“

„To byste udělal vy, být na mém místě. Pochopitelně. Já ale nepatřím k těm, koho těší běhat kolem a hledat jehlu v kupě sena, jak říká vaše přísloví. Jen ať si slečna Bella Duveenová jde kam chce. Až nastane čas, určitě si ji najdu. Do té doby ochotně počkám.“

Zadíval jsem se na něj pln obav. Snaží se mne oklamat? Zmocnil se mě znervózňující pocit, že i teď je pánem situace on. Můj pocit vítězoslávy postupně mizel. Pomohl jsem dívce k útěku a vymyslel jsem skvělý plán, jak ji zachránit před důsledky jejího ukvapeného činu, a přesto můj mozek horečně pracoval. Poirotův dokonalý klid ve mně budil tisícero obav.

„Asi se vás nesmím zeptat na vaše plány, vidíte, Poirote?“ začal jsem rozpačitě. „Ztratil jsem právo na takovou otázku.“

„Ale vůbec ne. Nic vám neskrývám. V nejkratší době se vrátíme do Francie.“

„Oba?“

„Zajisté. Oba! Vždyť víte velmi dobře, že teď papá Poirot nemůže zůstat bez dohledu! Nemám pravdu, příteli? Ovšem jestli si přejete, pro mne za mne si zůstaňte v Anglii – “ Zavrtěl jsem hlavou. Uhodl naprosto správně: nemohl jsem si dovolit pustit ho z očí. Ačkoliv teď jsem už nesměl počítat s jeho důvěrou, přece jen se z lecčehos dalo odhadnout, co udělá. Jediné nebezpečí Belle hrozilo z jeho strany. Giraud a francouzská policie se o ni nestarali. Za každou cenu jsem se musel Poirota zuby nehty držet.

Zatímco mě napadaly tyto úvahy, pozorně mě sledoval a nakonec spokojeně přikývl.

„Mám pravdu, vidíte? A poněvadž jste schopen sledovat mě v nějakém směšném převleku – třeba s falešným vousem, který by byl každému nápadný – navrhuji cestovat společně. Velmi by mě mrzelo, kdyby se vám kdekdo měl posmívat.“

„Tak dobře. Přesto považuji za slušné varovat vás – “

„Vím – všechno vím. Jste teď můj protivník. Buďte třeba můj nepřítel, to mi nedělá nejmenší starost.“

„Ani mně to nevadí, budeme-li jednat přímo a poctivě.“

„Jako Angličan nezapřete svůj smysl pro fair play! A když jste teď uklidnil své svědomí, můžeme odjet. Nesmíme ztrácet čas. Pobyli jsme v Anglii krátce, ale stačilo to. Vím, co jsem se chtěl dovědět.“

Mluvil lehkým tónem, leč já v jeho slovech odhalil skrytou hrozbu.

„Přesto – “ začal jsem, ale umlkl jsem.

„Přesto – přesně jak říkáte! Buďte snad spokojen s úlohou, kterou hrajete, a mně dovolte zabývat se Jackem Renauldem.“

Jack Renauld! Trhl jsem sebou při jeho slovech. Na tohoto účastníka případu jsem naprosto zapomněl. Mladý Renauld je ve vězení, ohrožen stínem gilotiny. Svou roli jsem teď viděl v tragičtějším světle. Tím, že zachráním Bellu, riskuji smrt nevinného člověka.

Toto pomyšlení jsem s hrůzou zapudil. Něco takového se přece nestane. Bude osvobozen. Určitě bude osvobozen, ale co když ne? Znovu mě přepadl ledový strach. Co potom? Mohl bych ho mít na svědomí. Jaká strašlivá představa! Může se uskutečnit? Musím se rozhodnout: Bella nebo Jack. Srdce mi přikazovalo zachránit svou milovanou za každou cenu, ovšem je-li tou cenou život někoho jiného? To značně mění situaci.

Jak by rozhodla sama dívka? Uvědomil jsem si, že jí zmínka o Jackově zatčení vůbec nepřešla přes rty. Zatím asi netušila, že její bývalý milý je ve vězení, obviněn z hrozného zločinu, jehož se nedopustil. Jak by reagovala, kdyby se to dověděla? Dovolila by, aby její vlastní život byl zachráněn ztrátou života druhého? V žádném případě nelze jednat ukvapeně. Jack Renauld by mohl být – a pravděpodobně bude – zproštěn obvinění i bez jakéhokoliv zásahu z její strany. Ale co když nebude? Na takovou strašnou otázku se těžko hledá odpověď. Usoudil jsem, že jí by nehrozil nejvyšší trest, u ní hrály roli jiné okolnosti. Mohla se hájit žárlivostí, krajním rozčilením a její mládí a krása by jistě vykonaly své. Fakt, že tragickým omylem zaplatil za zradu otec Renauld a ne jeho syn, na motivu zločinu nic nezmění.

Ale i kdyby výrok soudu zněl velmi příznivě, přece jen by znamenal dlouholetý žalář.

Ne, Bellu musíme zachránit. A zároveň je nutno zachránit Jacka. Neviděl jsem však způsob, jak toho docílit. Upnul jsem veškerou naději na Poirota. Ať se stane cokoliv, on bude vědět, koho a pod jakým zdůvodněním má zachránit. Půjde to asi těžko, ale Poirot všechno zařídí. Pokud nepadne na Bellu podezření a Jacka soud osvobodí, případ skončí uspokojivě.

Takto jsem se bezustání utěšoval, přestože mě v hloubi srdce stále svíral ledový strach.

24. KAPITOLA

Z Anglie jsme se přeplavili večerní lodí a zítřejší ráno nás již uvítalo v St. Omeru, kam byl Jack Renauld dopraven. Poirot ihned navštívil pana Hauteta, a protože dle všeho nic proti mé společnosti nenamítal, přítele jsem doprovázel.

Po různých formalitách a předběžných jednáních jsme byli uvedeni do kanceláře policejního soudce. Srdečně nás pozdravil.

„Bylo mi řečeno, že jste se vrátil do Anglie, pane Poirote. Těší mě, že tomu tak není.“

„Opravdu jsem tam odjel, monsieur, nicméně jenom na skok. Šlo pouze o vedlejší záležitost, ale doufal jsem, že výsledek se nám vyplatí.“

„A jak věc dopadla?“

Poirot jen pokrčil rameny. Pan Hautet přikývl a vzdychl.

„Obávám se, že se musíme vzdát naděje. Giraud má příšerné chování, ovšem je nesporně chytrý. Máme malou naději, že on se dopustí omylu.“

„Myslíte?“

Tentokrát pokrčil rameny policejní soudce.

„Upřímně řečeno – mezi námi, samozřejmě – máte jiný názor?“

„Budu mluvit otevřeně. Některé body nejsou dosud jasné.“

„Kupříkladu?“

Poirot se však nedal přimět ke sdílnosti.

„Ještě jsem je podrobně nerozebral,“ poznamenal.

„Postupuji čistě podle všeobecné úvahy. Ten mladík se

mi líbí a nerad bych ho podezříval z tak hrozného zločinu. Mimochodem – co říká na svou obhajobu?“

Soudce se zamračil.

„Nerozumím mu. Jako by nedokázal uvést cokoliv ve svůj prospěch. Jen stěží se nám podařilo přimět ho odpovídat na otázky. Pouze všechno zapírá a kromě toho se halí do málem paličatého mlčení. Zítra ho znovu vyslechnu. Nemáte chuť se zúčastnit?“

Pozvání jsme rádi přijali.

„Je to smutný případ,“ povzdechl si soudce. „Paní Renauldovou hluboce lituji.“

„Jak se jí daří?“

„Dosud nenabyla vědomí. V určitém smyslu je to pro tu ubohou ženu milosrdné, mnohého je ušetřena. Podle názoru lékařů nebezpečí jí nehrozí, ale až přijde k sobě, musí zůstat podle možnosti v klidu. Nynější stav vyvolal nejen pád, nýbrž i šok. Bylo by hrozné, kdyby se pomátla na rozumu. Já bych se ale vůbec nedivil, ani trochu.“

Pan Hautet se opřel, potřásl hlavou a ponurou vyhlídku si vychutnával skoro s morbidním uspokojením.

Konečně se probral a znenadání prohodil:

„Vzpomněl jsem si, že tu mám pro vás psaní, pane Poirote. Počkejte, kam jsem je dal?“

Začal prohrabávat své papíry, až konečně hledaný dopis našel a podal jej s úklonou Poirotovi.

„Byl mi poslán ve zvláštní obálce s prosbou o doručení vám. Neměl jsem však vaši adresu,“ dodal omluvně, „tedy jsem nemohl žádosti vyhovět.“

Poirot si obálku, nadepsanou protáhlým, nakloněným, zřejmě ženským rukopisem zvědavě prohlédl. Neotevřel ji, zastrčil do kapsy a vstal.

„Tedy nashledanou zítra. Díky za vaši přátelskou laskavost.“

„Není vůbec za co! Jsem vám vždy k službám.“

Při odchodu z budovy jsme se střetli tváří v tvář s Giraudem, byl daleko naparáděnější než jindy a sám se sebou na výsost spokojen.

„Ach, monsieur Poirot,“ zvolal vesele. „Tak už jste se vrátil z Anglie?“

„Jak vidíte,“ odvětil Poirot.

„Případ se už tedy blíží ke konci.“

„Zřejmě ano, pane Giraude,“ řekl můj přítel tiše. Jeho pokorné chování francouzského detektiva podle všeho potěšilo.

„Ti nedokrevní zločinci nemají ponětí, jak se hájit. Není vám to taky divné?“

„Je – až si myslím, že situace stojí za zamyšlení, nezdá se vám?“ opáčil Poirot mírně.

Giraud však už neposlouchal, jen dobře naložen točil holí.

„Tak sbohem, pane Poirote. Jsem rád, že nakonec uznáváte vinu Jacka Renaulda.“

„*Pardon!* Jack Renauld je nevinen.

Giraud na Poirota chvíli civěl, potom propukl v hlasitý smích a se stručným: „Jste praštěný?“ si významně zatřásl na čelo.

Poirot se napřímil a v očích mu nebezpečně zaplálo.

„Pane Giraude, během celého vyšetřování jste mě záměrně urážel. Zasloužíte si lekci. Vsadím se o pět set franků, že najdu vraha pana Renaulda dříve než vy. Platí?“

Giraud na něj dál bezradně hleděl a za chvíli znovu zašeptal: „Jste praštěný.“

„No tak,“ naléhal Poirot. „Plácnete si?“
„Nechci vám tahat peníze z kapsy.“
„Bud'te klidný, nevytáhnete mi je! Klidně se vsaďte.“
„Jak je tedy libo! Prý se k vám chovám urážlivě. Vaše jednání zase párkrát otrávil mě.“
„To rád slyším,“ přikývl Poirot. „Sbohem, pane Giraude. Pojd'te, Hastingsi.“
Při chůzi ulicí jsem neřekl ani slovo. Srdce se mi svíralo. Poirot své úmysly vyjádřil až příliš jasně. Teď jsem už více než předtím pochyboval, že zachráním Bellu před důsledky jejího činu. To nešťastné setkání s Giraudem vyprovokovalo mého přítele ukázat, co dovede.
Znenadání se mi položila na rameno ruka, a když jsem se otočil, hleděl jsem do tváře Gabriela Stonora. Zastavili jsme se a pozdravili se s ním. Nabídl nám, že nás doprovodí zpět do hotelu.
„Co tu vůbec děláte, pane Stonore?“ projevil Poirot zájem.
„Člověk přece musí zůstat u svých přátel,“ odpověděl tázaný suše, „obzvlášť jsou-li nespravedlivě obviněni.“
„Vy tedy nevěříte, že vraždu spáchal Jack?“ vpadl jsem dychtivě.
„Ovšemže ne. Znáám toho chlapce. Připouštím, že mě v celé té záležitosti několik věcí značně překvapilo, nicméně i přes jeho podivnou reakci nikdy neuvěřím, že Jack Renault je vrah.“
Svémi slovy potěšil mé srdce, jako by z něj spadl neviditelný kámen.
„Určitě řada lidí smýšlí jako vy,“ zvolal jsem. „Proti němu stojí směšně málo důkazů. Řekl bych, že nelze pochybovat o jeho osvobození – ani v nejmenším.“
Stonorova odpověď mě však naprosto neuspokojila.

„Dal bych nevím co za to, kdybych mu mohl věřit tak jako vy,“ řekl vážně a obrátil se k Poirotovi. „Jaký je váš názor, pane?“

„Podle mě je na tom bledě.“

„Považujete ho za viníka?“ vyštěkl Stonor ostře.

„Nikoliv. Bude pouze těžko svou nevinu dokazovat.“

„Chová se opravdu divně,“ zamumlal tajemník. „Je mi jasné, že v případě je leccos, o čem nevíme ani my, ani Giraud, nicméně ten je naprosto nezasvěcený. Okolnosti jsou nesmírně spleťtí a nejspíš čím méně vyjde najevo, tím menší škoda se udělá. Chce-li paní Renauldová něco utajit, nebudu se do ničeho plést. Je to její věc a já si jí příliš vážím, než abych se do něčeho pletl. Nechápu ovšem Jackovo chování. Každý by si myslel, že chce vypadat jako vrah.“

„No to je nesmysl,“ vybuchl jsem. „Především dýka – “ zarazil jsem se z obavy, že Poirot nebude chtít, abych příliš mnoho prozradil. Pokračoval jsem jen velmi opatrně. „Víme, že ten večer Jack Renauld dýku v ruce neměl, což ví i paní Renauldová.“

„Zajisté,“ připojil se Stonor. „Až se probere, bezpochyby toto nejen potvrdí, ale ještě něco dodá. Teď vás už musím opustit.“

„Počkejte okamžik,“ zadržel jej Poirot. „Mohl byste zařídit, aby mi vzkázali, až paní Renauldová nabude vědomí?“

„Ovšem, to je to nejmenší.“

„O té dýce jsem před Stonorem nechtěl mluvit příliš otevřeně,“ prohlásil jsem, zatímco jsme stoupali po schodech.“

„Správně. Pokusíme se zatajit pravdu co nejdéle. Vaše poznámka však Jackovi sotva pomůže. Vzpomínáte, že

jsem se před odjezdem do Londýna asi na hodinu vzdálil?“

„Ano.“

„Snažil jsem se vypátrat firmu, v níž mu zhotovili válečné upomínky. Hledání mi ani nedalo mnoho práce. Tedy, Hastingsi, jeho objednávka nezněla na dva nože, nýbrž tři.“

„Takže –“

„Takže když jeden dostala matka a druhý Bella Duveenová, třetí s největší pravděpodobností ponechal pro sebe. Obávám se, přáteli, že mlčení o dýce ho před gilotinou nezachrání.“

„K tomu přece nedojde!“ vykřikl jsem podrážděně.

Poirot pochybovačně zavrtěl hlavou.

„Vy ho zachráníte!“ zdůraznil jsem.

„Ironicky se na mne podíval.

„Neznemožnil jste mi to, *mon ami*?“

„Najdete si jiný způsob,“ zavrčel jsem.

„*Sapristi!* Žádáte ode mne zázraky. Už mlčte, víc neříkejte! Podívejme se radši co stojí v tom dopise.“

Z náprsní kapsy vytáhl obálku. Při čtení se zamračil a pak mi list tenkého papíru podal.

„I jiné ženy na světě trpí, Hastingsi.“

Roztřesené písmo dokazovalo, že vzkaz byl napsán ve velkém rozčilení.

*Vážený pane Poirote,
prosím, přijďte ihned po obdržení tohoto dopisu za mnou. Nemám na koho jiného se obrátit a Jack musí být za každou cenu zachráněn. Na kolenou Vás žádám – pomozte nám!*

Marta Daubreuilová

List mě dojal. Vrátil jsem ho Poirotovi.

„Půjdete?“

„Okamžitě. Objednáme si auto.“

V půl hodiny jsme byli před vilou Margueritou. Marta nás čekala u dveří, a když Poirota vedla dovnitř, oběma rukama ho držela za paži.

„Přece jste přišel – jak jste hodný! V zoufalství jsem nevěděla, co si počít. Nedovolují mi ani návštěvu ve vězení. Hrozně trpím, div nezešílím. Prý nepopírá, že se dopustil zločinu, ale to je hloupost! On nemohl vraždit! Neuvěřím tomu ani na minutu.“

„Ani já tomu nevěřím, mademoiselle,“ řekl Poirot jemně.

„Proč se tedy nebrání? Nechápu ho.“

„Možná někoho kryje,“ nadhodil Poirot a při svých slovech ji pozoroval.

„Někoho kryje?“ Marta se zamračila. „Myslíte svou matku? Od začátku ji podezřívám. Kdo zdědí celý ten obrovský majetek? Ona přeci. Není těžké nosit vdovský závoj a předstírat žal. Říkali mi, že když Jacka zatkli, *takhle* se svalila!“ Větu doprovodila výmluvným gestem. Pan Stonor je s ní bezpochyby spolčen. Ti dva si hrají do ruky. Ona je sice starší než on, ale na tom mužským nezáleží, když je žena bohatá.“

V hlase jí zazněla lehká hořkost.

„Stonor byl v Anglii,“ připomněl jsem.

„Tvrdí to, ale kdo ví? Ať to dokáže!“

„Slečno,“ oslovil ji Poirot mírně, „máme-li spolupracovat – vy a já – musíme mít mezi sebou jasno. Nejdřív vám položím otázku.“

„Beze všeho, pane.“

„Znáte pravé jméno své matky?“

Marta na něj chvíli zírala, pak si opřela hlavu na složenou paži a dala se do pláče.

„No tak,“ tišil ji Poirot a poklepal jí na rameno.

„Uklidněte se, *petite*, vidím, že je znáte. A teď druhou otázku: víte, kdo byl monsieur Renault?“

„Monsieur Renault?“ S udiveným pohledem zvedla hlavu.

„Zřejmě nevíte. Teď bedlivě poslouchajte.“

Krůček po krůčku s ní celý případ prošel – stejně jako se mnou v den odplutí do Anglie. Poslouchala jako očarovaná, a když skončil, zhluboka se nadechla.

„Jste skvělý – ohromný! Jste největší detektiv na světě!“ Nečekaně se svezla ze židle a před Poirotem poklekla tak odevzdaně, jak dovede jen Francouzka.

„Zachraňte ho, monsieur!“ vykřikla. „Tolik jej miluji. Ach, zachraňte ho, zachraňte ho – zachraňte ho!“

25. KAPITOLA

Nazítří ráno jsme se zúčastnili výsledku Jacka Renaulda. I za tu krátkou dobu mě poděsila změna, která se s mladým vězněm udála. Měl propadlé tváře, kolem očí tmavé kruhy, vypadal zničený a nedokázal se soustředit, jako by už několik nocí nespal. Náš příchod ho nijak nezneklidnil.

„Renaulde,“ začal policejní soudce, „popíráte, že jste byl v Merlinville v noci, kdy došlo k vraždě?“

Jack odpověděl až za chvíli a žalostně váhavě prohlásil: „Už – už jsem vám řekl, že jsem byl v Cherbourg.“

Soudce se prudce obrátil.

„Přiveďte sem svědka.“

Za okamžik se otevřely dveře a vstoupil zřízenec z nádraží v Merlinville.

„Měl jste službu v noci sedmého června?“

„Ano, pane.“

„Byl jste přítomen příjezdu vlaku v jedenáct čtyřicet?“

„Ovšem, pane.“

„Prohlédněte si zatčeného. Můžete dosvědčit, že vystoupil mezi ostatními cestujícími?“

„Ano, pane.“

„Nemýlíte se třeba?“

„Nikoliv, monsieur. Znám pana Jacka Renaulda dobře.“

„Možná se pletete v datu?“

„Kdepak, pane. Druhý den, totiž osmého, jsme se dověděli o vraždě.“

Shodně vypovídal i další železniční zaměstnanec.

„Oba muži vás s jistotou poznali. Řeknete nám k tomu něco?“

Jack jen pokrčil rameny.

„Nic.“

„Co je tohle, Renaulde?“ Vzal cosi ze stolku vedle sebe a ukázal předmět zatčenému. Zachvěl jsem se, byla to dýka, vyrobená ze součástky z havarovaného letadla.

„Žádám o možnost promluvit si s klientem před tím, než odpoví,“ zvolal Jackův obhájce Grosier.

Mladík však nedbal na rozčileného právníka. Pouze mávl rukou a klidně odpověděl:

„Je to dárek, který jsem dal matce jako upomínku z války.“

„Existuje – pokud víte – duplikát této zbraně?“

Grosier opět vybuchl a Jack jej i tentokrát ignoroval.

„Nevím o něm. Dýka byla vyrobena podle mého návrhu.“

Dokonce samotného soudce zarazila drzost odpovědi, kterou Jack jakoby pečetil svůj osud. Já však chápal, že jedině kvůli Belle zapírá existenci druhé, stejné zbraně. Pokud se policie domnívá, že ve hře je pouze jedna dýka, nemůže padnout podezření na dívku, majitelku dalšího nože na papír. Rytířsky chránil ženu, kterou kdysi miloval, leč za jakou cenu? Uvědomil jsem si, jak těžký úkol jsem naprosto lehkomyšlně přesunul na Poirota. Nebude snadné docílit osvobození zatčeného bez přiznání pravdy.

V dalších slovech pana Hauteta zazněl podivně kousavý tón.

„Madame Renauldová uvedla, že tato dýka ležela v noci, kdy došlo k vraždě, na jejím toaletním stolku. Ovšem paní Renauldová je matka! Nejspíš vás udiví, Renaulde, že já nevěřím slovům paní Renauldové a naopak si

myslím, že jste třeba omylem odvezl dýku s sebou do Paříže. Bezpochyby budete odporovat – “

Neuniklo mi, že se mladíkovy spoutané ruce sevřely v pěst. Na čele mu vyskočily kapičky potu a s nejvyšším sebezapřením soudce chraptivě přerušil:

„Nebudu vám odporovat. Je to možné.“

Po tak omračující odpovědi Grosier vstal.

„Můj klient prodělal značný nervový otřes,“ protestoval.

„Žádám o zaprotokolování, že podle mého názoru není odpovědný za svá slova.“

Soudce ho zlostně usadil, ale vzápětí jakoby i on začal pochybovat. Proč se mladík tak nemožně chová? Předklonil se a pátravě si svého vězně prohlédl.

„Jestlipak chápete, Renaulde, že mi po vašich odpovědích nezbude nic jiného, než vás postavit před soud?“

Jackova bledá tvář ztuhla, nicméně očima neuhnul.

„Přisahám vám, pane Hautete, že jsem otce nezabil.“

Leč soudcovo prchavé zaváhání už pominulo. Krátce, nepříjemně se zasmál.

„Ovšem, ovšem – naši věžňové jsou vždycky neviní! Odsuzujete se vlastními výroky. Nedokážete uvést nic na svou obhajobu, nemáte žádné alibi a zmůžete se jen na tvrzení, že jste vraždu nespáchal. Tím neoklamete ani malé dítě! Otce jste zabil, pane Renaulde, dopustil jste se kruté a zbabělé vraždy pro peníze, o nichž jste věřil, že vám po jeho smrti připadnou. Vaše matka je spolupachatelkou, neboť vás kryje. V jejím případě bude rozsudek mírnější, právě vzhledem k tomu, že jedná jako matka, ovšem vy žádné slitování očekávat nemůžete. A právem! Váš zločin je hrozný, hnusí se Bohu i lidem!“

Ke značnému rozladění pana Hauteta se otevřely dveře a jeho rozhořčený projev přerušil příchod strážníka.

„Pane soudce, přišla nějaká dáma, která tvrdí – která tvrdí – “ koktal.

„Co tvrdí?“ vykřikl patřičně rozehřátý Hautet. „To přece neodpovídá řádu. Nikoho nepřijmu – “

Koktajícího policistu však odstrčila postavička v černém a se závojem přes obličej a vstoupila do místnosti.

Srdce se mi zoufale rozbušilo. Tedy skutečně přišla! Celé mé snažení bylo zbytečné, nicméně jsem musel obdivovat odvalu, s níž se k tomuto kroku tak statečně odhodlala.

Zvedla závoj a já úlevou vydechl. Ač byl rozdíl mezi oběma sestrami pranepatrný, toto nebyla Popelka. Když teď neměla plavou paruku, v níž jsem ji viděl na jevišti, poznal jsem ji jako děvče z fotografie, nalezené v pokoji Jacka Renaulda.

„Račte být policejní soudce pan Hautet?“ otázala se.

„Ano, ale zakazuji vám – “

„Jmenuji se Bella Duveenová. Jdu se přiznat k vraždě pana Renaulda.“

26. KAPITOLA

Příteli,

až dostanete tento dopis, budete už vědět vše. Bella se nedá ničím přemluvit. Rozhodla se vydat zákonu. Nemohu se s ní dál přít.

Ted' už asi víte, že jsem nemluvila pravdu a Vaši důvěru oplácela lží. Nejspíš se Vám to bude zdát neomluvitelné, ale než odejdu navždycky z Vašeho života, ráda bych vysvětlila, jak se všechno seběhlo. Kdybych věděla, že jste mi odpustil, žilo by se mi lépe. Na svou obranu mohu uvést jen tolik, že jsem nic nedělala kvůli sobě.

Začnu dnem, kdy jsme se setkali ve vlaku z Paříže. Bella mi tehdy působila starosti. Tak strašně ho milovala, že by byla ochotně ulehla na zem, aby po ní mohl šlapat, a jakmile se začal měnit a méně často psát, chovala se jako šílená. Nasadila si do hlavy, že má jinou dívku, a jak se samozřejmě časem ukázalo, tušila správně. Umínala si, že odjede do Merlinville vyhledat Jacka ve vile. Věděla, že já s jejím plánem nesouhlasím, proto se mi pokusila utéct. V Calais jsem ji ve vlaku nenašla a bez ní jsem do Anglie nechtěla odjet z obavy, že se beze mne stane něco hrozného.

Počkala jsem na příští vlak z Paříže. Byla v něm, rozhodnutá odjet do Merlinville. Ze všech sil jsem jí domlouvala, ovšem zbytečně. Byla celá rozčilená a rozhodnutá dělat si co chce. Nu, umyla jsem si tedy nad případem ruce. Víc se už dělat nedalo. Připozdívalo se, tak jsem odešla do hotelu a Bella odjela do Merlinville, ovšem já se nemohla zbavit předtuchy z hrozícího neštěstí, jak se říká v knihách.

Rozbřeskl se nový den – jenže bez Belly. Dojednaly jsme si setkání v hotelu, ale schůzku nedodržela, ani vzkaz mi neposlala. Cítila jsem čím dál větší neklid – až večerní noviny přinesly zprávu o vraždě.

Bylo mi hrozně! Nic jistého jsem přirozeně nevěděla, jen jsem měla strašlivou úzkost. Představovala jsem si, že Bella vyhledala otce Renaulda, pověděla mu o Jackovi a o sobě, načež on že ji třeba urazil nebo se stalo něco podobného. Jsme obě velice horkokrevné.

Po zveřejněním vyprávění o maskovaných cizincích se mi trochu ulevilo, nicméně stále mi působilo starost, proč Bella nedodržela naši domluvenou schůzku.

Nazítří ráno jsem byla už tak nervózní, že mi nezbývalo než se sebrat a zjistit, co se dá. Byl jste první na koho jsem narazila. Další už víte... Při pohledu na mrtvého, který se Jackovi tak podobal a měl na sobě jeho plášť, jsem pochopila. Byl tam i onen nůž na papír – ta nebezpečná hračka! – kterou Jack Belle daroval. Usoudila jsem, že deset ku jedné tam budou jejich otisky prstů. Nevěřím, že by se mi podařilo vysvětlit vám, jaký bezmocný strach mě přepadl. Jedno mi bylo jasné. Musím se té dýky zmocnit a zmizet s ní dřív, než někdo zjistí, že se ztratila. Předstírala jsem mdlobu, a zatímco jste pro mě sháněl vodu, zbraň jsem vzala a schovala ji do šatů.

Napovídala jsem vám, že bydlím v hotelu Maják, pochopitelně jsem však nejbližším spojem zamířila do Calais a odtud první lodí do Anglie. Uprostřed Kanálu jsem tu pekelnou věcičku hodila do moře a pak se mi zdálo, že opět mohu dýchat.

Bellu jsem našla v našem londýnském příbytku. Vypadala strašně. Po mém vysvětlení, že je v současné

době docela bezpečná, podívala se na mě a začala se smát. Nepřestávala a mně z toho bylo příšerně. Napadlo mě, že by měla něco dělat, jinak se zblázní, bude-li mít čas k přemýšlení o svém činu. Naštěstí jsme angažmá dostaly ihned.

A pak jsem vás a vašeho přítele viděla večer v divadle. Prožívala jsem hrůzu. Zřejmě nás podezříváte, proč jinak to špehování? Potřebovala jsem se dovědět pravdu, proto jsem Vás v zoufalství vyhledala, jenže než se mi naskytl čas cokoliv Vám vysvětlit, div jsem se neskácela při zjištění, že podezříváte mě a ne Bellu, nebo se aspoň domníváte, že Bella musím být já, když jsem ukradla dýku.

Kéž byste, drahý, mohl nahlédnout do mého srdce v té chvíli. Možná byste mi odpustil. Byla jsem tak poděšená, zmatená a zoufalá... Jistě jsem věděla jen to, že mne byste se pokusil zachránit, ale už mi nebylo jasné, jestli byste totéž udělal pro ni. Pravděpodobně ne, to je přece něco docela jiného! Jenže já nemohla riskovat. Bella je moje dvojče, musím se o ni postarat. Proto jsem lhala dál. Připadala jsem si špatná – a připadám si tak i teď... Toť vše – a čekám, že řeknete 'A stačí to'. Měla jsem Vám důvěřovat. Proč jsem nejednala jinak -.

Sotva se v novinách objevila zpráva o Jackově zatčení, byl konec. Bella nechtěla ani počkat, jak se události budou vyvíjet...

Jsem velice unavená. Nemohu pokračovat.

Začala se podepisovat Popelka, ale přeškrtnla to a napsala „Dulcie Duveenová“.

Tento načmáraný, roztřesený dopis mám schovaný dodnes.

Listy mi vypadly z ruky a já se podíval na Poirota, který seděl proti mně a upřeně mě pozoroval.

„Vy jste celou tu dobu věděl, že jde o sestru, vidíte?“

„Ano, přáteli.“

„Proč jste něco neřekl?“

„Především mi bylo nepochopitelné, že by jste se mohl do pustit takového omylu. Vždyť jste viděl fotografii. Jsou si velmi podobné, ovšem ne zas tolik, abyste je nerozeznal.“

„A co ty světlé vlasy?“

„Přece paruka k docílení ostřejšího kontrastu na jevišti. Copak je myslitelné, že by jedno dvojče bylo černé a druhé světlovlasé?“

„Proč jste mi to neřekl už tehdy večer v hotelu v Coventry?“

„Nedal jste mi příležitost, *mon ami*. Vystupoval jste dost ostře,“ usadil mě Poirot.

„A co potom?“

„Ach, potom! V první řadě mě zranil váš nedostatek důvěry ve mne. A pak jsem chtěl zjistit, jestli vaše city obstojí při zkoušce časem. Prostě potřeboval jsem si ověřit, jde-li u vás o lásku nebo jenom o nějaké krátkodobé vzplanutí. Nebyl bych vás nechal dlouho v nevědomosti.“

Přikývl jsem. Hlas mu zněl tak upřímně, že se mi nepodařilo rozzlobit se. Pohlédl jsem na rozsypané listy dopisu na zemi. Shýbl jsem se pro ně a podal mu je.

„Přečtěte si to, rád bych, abyste poznal obsah.“

Mlčky psaní přelétl a zvedl ke mně oči.

„Co vás trápí, Hastingsi?“

V Poirotově chování zazněl docela nový tón, jako by odložil svůj posměšný způsob. Bez obtíží se mi podařilo vysvětlit mu svůj problém.

„Neříká – neříká – nu, nedává najevo, jestli o mě stojí nebo ne.“

Poirot dopis znovu prolistoval.

„Myslím, že se mýlíte, příteli.“

„Ukažte?“ vykřikl jsem a dychtivě se předklonil.

Poirot se usmál.

„Píše vám to v každé řádce, *mon ami*.“

„Kde ji ale najdu? Neuvedla zpáteční adresu. Jediné vodítko je francouzská známka. Víc v rukou nemáme.“

„Nevzrušujte se! Papá Poirot všechno zařídí. Najdu vám ji, jakmile budu mít volných pět minut.“

27. KAPITOLA

„Blahopřeji, pane Jacku,“ pravil Poirot a upřímně stiskl mladíkovi ruku.

Mladý Renauld za námi přišel ihned po svém propuštění a dříve než se vydal do Merlinville za Martou a její matkou. Doprovázel ho Stonor, velmi srdečný na rozdíl od mladíkova prázdného pohledu. Bylo zřejmé, že Jack je na pokraji nervového zhroucení. Na Poirota se smutně usmál a tiše prohodil:

„Všechno jsem protrpěl, jen abych ji zachránil, a teď je to stejně k ničemu.“

„Stěží jste mohl očekávat, že dívka přijme vaši oběť,“ poznamenal Stonor suše. „Musela přijít, když viděla, jak míříte přímo pod gilotinu.“

„A namouduši, také jste pod ní mířil,“ dodal Poirot a čtverácky zamrkal. „Mohl jste mít na svědomí smrt pana Grosiera ve vzteku.“

„Grosier je dobrácký osel,“ opáčil Jack. „Dost mě rozčiloval. Chápejte, nemohl jsem se mu svěřit. Proboha, co se teď stane s Bellou?“

„Být na vašem místě, neznepokojoval bych se předčasně,“ poradil mu Poirot upřímně. „Francouzské soudy jsou vůči mládí a kráse velmi shovívavé, tím spíš jde-li o zločin z vášně. Chytrý právník jistě najde spoustu polehčujících okolností. Pro vás nemusí být příjemné –“

„O mě nejde. V určitém smyslu cítím vinu za otcovu smrt. Nebýt mne a mého vztahu k této dívce žil by dodneška. A k tomu ještě moje zatracená nedbalost, když

jsem odnesl jeho plášť. Nemohu se zbavit pocitu odpovědnosti, bude mě pronásledovat věčně!“

„Ale ne,“ řekl jsem konejšivě.

„Pomyšlení, že Bella otce zabila, je samozřejmě hrozná,“ pokračoval Jack, „ovšem já se k ní zachoval hanebně. Po seznámení s Martou jsem Belle měl napsat, že jsem si uvědomil, jakého omylu jsem se dopustil, a všechno jí poctivě vysvětlit. Báł jsem se však scény, která se mohla donést Martě. Ta by si byla myslela, že šlo o vážnější záležitost než ve skutečnosti. Nu – zachoval jsem se zbaběle v naději, že náš vztah pomalu vyprchá. Prostě jsem se odmlčel a neuvědomil si, že tomu ubohému dítěti působím bolest. Kdyby mne byla probodla, jak skutečně zamýšlela, patřilo by mi to. A jak teď odvážně vystoupila! Bez ní bych si svůj kalich vypil až do dna.“

Na chvíli se odmlčel a pak spustil na jiné téma:

„Jenom nerozumím, proč tatínek tak pozdě v noci běhal po domě ve spodním prádle a v mém plášti. Představuji si, že se snažil těm neznámým chlapům utéct a matka se snad spletla v časovém údaji. Nebo – nebo záměrně udala, že byly dvě hodiny? Přece si nemohla myslet – že – že já přišel vraždit!“

Poirot ho rychle uklidnil.

„Ne, ne pane Jacku, v tomto směru si nedělejte starosti. Jednou vám všechno vysvětlím, bude vás to zajímat. Ale mohl byste nám teď přesně zopakovat, co se v onen hrozný večer událo?“

„Mnoho vám nepovím. Jak už jsem řekl, přijel jsem z Cherbourgu abych se ještě před odplutím na druhý konec světa sešel s Martou. Vlak měl zpoždění a tak jsem se vydal zkratkou přes golfové hřiště, odkud se dalo snadno

přejít na pozemek vily Marguerity. Už jsem tam málem byl, když – “Odmlčel se a polkl.

„Ano?“

„Zaslechl jsem hrozný výkřik – ne příliš hlasitý, spíš jen zájímání, lapnutí po dechu – nicméně mě poděsil a na okamžik přimrazil k místu. Pak jsem obešel křoví a v měsíčním svitu se objevila vykopaná jáma a postava s dýkou v zádech, ležící tváří k zemi.

A nakonec jsem spatřil ji. Dívala se na mne, jako na zjevení – za takové mě zpočátku jistě považovala, protože hrůzou zkameněla. Potom vykřikla, otočila se a utekla.“

Ve snaze ovládnout rozčilení se zarazil.

„Co dál?“ pobídl jej Poirot mírně.

„Opravdu nevím. Chvíli jsem stál jako ochromený, dokud mě nenapadlo, že bych měl co nejrychleji zmizet, ne proto, že mohu být podezřelý, ale abych nemusel svědčit proti ní. Pěšky jsem zamířil do St. Beavais, jak už ode mne víte, a odtud mě taxík odvezl nazpět do Cherbourgu.“

Ozvalo se zaklepání na dveře a vstoupil sluha s telegramem pro Stonora. Tajemník jej roztrhl a vstal.

„Paní Renauldová se probírala k vědomí,“ oznámil.

„Ach!“ Poirot vyskočil z židle. „Vypravme se tedy ihned do Merlinville!“

V Renauldově voze jsme Poirot, Jack a já vyrazili, leč bez Stonora, který na Jackovu žádost zůstal, aby mohl podniknout vše nezbytné pro Bellu Duveenovou. Jízda trvala něco přes čtyřicet minut. Už skoro před vchodem do vily Marguerity Jack vyslal tázavý pohled na Poirota.

„Což abyste zašel nejdřív k nám – oznámit matce, že jsem na svobodě?“

„Zatímco vy novinku sdělíte slečně Martě osobně, že?“ dodal Poirot s přimhouřeným okem.

„Ale ano, pro mne za mne. Ostatně stejně jsem vám chtěl něco podobného navrhnout.“

Mladík na víc nečekal; sotva vůz zabrzdil, vyskočil z něho a běžel vzhůru po pěšině. My jsme pokračovali k vile Geneviève.

„Pamatujete, Poirote, na náš příjezd sem v první den, kdy padla první zmínka o vraždě pana Renaulda?“

„Ovšem. Není to tak dávno a co všechno se od té doby přihodilo – hlavně vám, *mon ami*!“

„Máte pravdu,“ povzdychl jsem.

„Na mou poznámku pohlížíte ze sentimentálního hlediska, Hastingsi. Tak jsem to nemyslel. Musíme doufat, že soud se vůči slečně Belle projeví jako shovívavý a koneckonců Jack se s oběma děvčaty oženit nemůže! Mluvím čistě jako profesionál. Neřešíme zločin naplánovaný a běžný, s nímž si detektiv rád pohraje. Úvod, navržený panem Conneauem, byl dokonalý, ale ta zápletko! Muž zabítý omylem v dívčím vzteku – je v tom nějaký řád nebo metoda?“

Do mého výbuchu smíchu nad Poirotovým svérázným přístupem otevřela Françoise dveře.

Poirot jí vysvětlil, že musíme okamžitě mluvit s paní Renauldovou, a stará služebná ho ihned odvedla nahoru. Já zůstal v salóně. Trvalo dost dlouho, než se můj přítel vrátil. Tvářil se nezvykle vážně.

„*Sacré tonerre*, Hastingsi! Blíží se bouřka!“

„Co máte na mysli?“ zvolal jsem.

„Sotva bych něco jiného čekal,“ prohodil Poirot zamýšleně. „Ženy jsou strašně nevyzpytatelné.“

„Jack přivádí Martu Daubreuilovou,“ oznámil jsem, neboť jsem je zahlédl oknem.

Poirot se vyřítil z místnosti a mladý pár potkal na schodech před domem.

„Nechod'te dovnitř. Raději ne. Vaše matka je velice rozčilená.“

„Chápu, chápu, hned za ní zajdu,“ trval na svém Jack.

„Poslechněte mne. Uděláte líp, když k ní nepůjdete.“

„Ale Marta a já – “

„Aspoň slečnu nevod'te nahoru. Chcete-li, tak jděte, ovšem z opatrnosti vás doprovodím.“

Všichni jsme sebou trhli, sotva se na schodišti za námi ozvalo:

„Díky za ochotu, pane Poirote, ale řeknu sama, co uznám za vhodné.“

Překvapení jsme přihlíželi, jak paní Renauldová, opřená o Léoniinu paži a dosud s obvazem na hlavě, sestupuje dolů. Francouzská služka plačky svou velitelku vybízela k návratu na lůžko.

„Madame si ublíží. Lékař jí nedovolil vstávat,“ vzlykala Léonie, nicméně žena šla dál.

„Matko!“ vykřikl Jack a přiskočil k ní, avšak odstrčila ho.

„Už nejsem tvou matkou, jako ty nejsi mým synem! Od této chvíle se tě zříkám!“

„Máti!“ zvolal zděšený mladík.

Na okamžik jakoby zaváhala a po úzkosti v jeho hlase zdánlivě změkla. Poirot udělal smířlivé gesto, ale vzápětí se už zase ovládla.

„Krev tvého otce padla na tvou hlavu, morálně odpovídáš za jeho smrt. Kvůli této dívce ses mu vzepřel, odmítl jsi mu poslušnost a bezcitným chováním vůči

jinému děvčeti jsi je dohnal k tomu, že jej zabilo. Opust' můj dům! Zítra hodlám podniknout takové kroky, aby ses nikdy nemohl dotknout ani jedině pence z jeho jmění. S podporou dcery úhlavní nepřítelkyně svého otce se protloukej světem, jak sám dokážeš.“

A pak se pomalu, namáhavě vrátila po schodech nahoru. Nepřipraveni na takový výstup, zůstali jsme všichni ohromeně stát. Jack Renauld, vyčerpaný tím, co prodělal, zavravoral a málem upadl, nebýt Poirota a mne. Rychle jsme ho zachytili.

„Je nervově přetažený,“ zašeptal Poirot Martě. „Kam ho můžeme odvést?“

„Přece domů – do vily Marguerity. Budeme ho s matkou ošetřovat. Můj ubohý Jack!“

Dovedli jsme ho do sousední vily, kde se z posledních sil zhroutil do křesla. Poirot mu sáhl na čelo a na ruce.

„Má horečku. Už se na něm začalo projevovat dlouhé napětí a tahle rána ho dorazila. Uložte jej do postele a my s Hastingsem seženeme lékaře.“

Přišel brzy a pacienta prohlédl. Potvrdil názor, že jde o přepětí nervů, a vyslovil naději, že zůstane-li Jack v klidu, bude nazítří v pořádku. Pokud by se však dále rozčiloval, hrozí mu zánět mozkových blan. Radil proto, aby celou noc u nemocného někdo seděl.

Když jsme zařídili vše, co bylo v naší moci, zanechali jsme mladíka v péči Marty a její matky a vydali se do města. Měli jsme hlad, neboť už dávno minula hodina, kdy večeříváme. V prvním restaurantu, na který jsme narazili, utišila svíravou bolest v našich žaludcích výtečná omeleta a po ní stejně skvělé *entrecôte*.

„A kam teď složíme hlavu?“ zeptal se Poirot, sotva večeri zakončila černá káva. „Opět v našem známém *Hôtel des Bains*?“

Bez dalšího uvažování jsme tam zamířili. Ano, pánové mohou dostat dva hezké pokoje s vyhlídkou na moře. A potom Poirot vyslovil otázku, která mne překvapila:

„Přijela už Angličanka slečna Robinsonová?“

„Ano, monsieur. Je v salónku.“

„Výborně!“

„Poirote!“ zvolal jsem a snažil se udržet s ním krok, zatímco spěchal chodbou. „Kdo je proboha slečna Robinsonová.“

Prátelsky se na mne usmál.

„Chystám vám totiž svatbu, Hastingsi.“

„Odpověz –“

„Myslíte, že hodlám pro Merlinville vykřikovat jméno Duveenová?“ řekl a kamarádsky mě postrčil přes práh do pokoje. A skutečně to byla Popelka. Vstala a přivítala nás. Vzal jsem její ruku do obou svých dlaní a zbytek za mne řekly mé oči.

Poirot si odkašlal.

„*Mes enfants*,“ vyrušil nás. „Teď není čas na city. Musíme se dát do práce. Splnila jste mé přání, mademoiselle?“

Místo odpovědi Popelka vyňala z kabelky předmět, zabalený v papíře a mlčky jej Poirotovi podala. Rozbalil jej a já sebou trhl, neboť to byla dýka, vyrobená ze součástky letadla, o níž nám tvrdila, že ji hodila do moře. Kupodivu, jak jsou ženy neochotné zničit i ty věci nebo listiny, které je nejvíce kompromitují.

„*Trés bien, ma chérie!*“ pochválil dívku Poirot. „Mám z vás radost. Jděte si teď odpočinout. My s Hastingsem potřebujeme ještě něco zařídit. Uvidíte ho ráno.“

„Kam máte namířeno?“ zeptala se dívka zvědavě.

„O všem se dovíte zítra.“

„Ať půjdete kamkoliv, jdu s vámi.“

„Ale slečno – “

„Řekla jsem, že jdu s vámi.“

Poirot si uvědomil, jak je zbytečné se přít. Vzdal se.

„Tak pojďte, ale nic zábavného nečekejte. S největší pravděpodobností se nic nestane.“

Za dvacet minut jsme vyrazili. V té chvíli už bylo docela tma a dusný, horký večer. Poirot zamířil z města směrem k vile Geneviève, ale sotva dospěl k vile Margueritě, zastavil se.

„Rád bych se přesvědčil, že je Jack v pořádku. Pojď se mnou, Hastingsi. Slečna by snad měla počkat venku. Madame Daubreuilová by ji mohla některým svým výrokem zranit.“

Odstrčili jsme závoru na zahradní brance a jak jsme kráčeli po pěšině kolem domu, upozornil jsem Poirota na okno v prvním poschodí: na zácloně se ostře rýsoval profil Marty Daubreuilové.

„V tom pokoji zřejmě najdeme Jacka Renaulda.“ řekl Poirot.

Dveře nám otevřela sama madame Daubreuilová. Vysvětlila, že chlapcův stav se příliš nezměnil, a jestli bychom se nechtěli přesvědčit sami. Odvedla nás nahoru do Jackovy ložnice. Marta seděla u stolu s lampou a vyšívala. Při našem vstupu si položila prst na rty.

Mladík spal neklidně, trhaně, tvář měl rozpálenou a hlavu převracel ze strany na stranu.

„Přijde doktor znovu?“ zeptal se Poirot šeptem.

„Ne, pokud pro něj nepošleme. Hlavně, že spí. *Maman* mu uvařila odvar z bylinek.“

Když jsme odcházeli, usedla opět ke svému vyšívání. Madame Daubreuilová nás vyprovodila dolů po schodech. Poněvadž jsem už znal minulost té ženy, prohlédl jsem si ji s větším zájmem. Jak tam stála se sklopenýma očima a lehkým, záhadným úsměvem, který jsem u ní již viděl, najednou mě poděsila, jako bych se polekal krásného, jedovatého hada.

„Doufám, že jsme vás nevyrušili, madame,“ omluvil se Poirot zdvořile, zatímco otevřela dveře, abychom mohli vyjít.

„Ani v nejmenším, monsieur.“

„Mimochodem,“ prohodil Poirot, jako by ho něco znenadání napadlo, „pan Stonor dnes v Merlinville nebyl?“

Ani zdaleka jsem nechápal, kam Poirot svou zdánlivě bezvýznamnou otázkou míří.

„Nevím o tom,“ odpověděla madame Daubreuilová naprosto klidně.

„Copak nemluvil s paní Renauldovou?“

„Jak bych to mohla vědět?“

„Ovšem,“ přisvědčil. „Jen mě napadlo, jestli jste ho třeba neviděla přicházet nebo odcházet. Dobrou noc, madame.“

„Proč – “ začal jsem.

„Žádné dotazy, Hastingsi. Na ty budeme mít čas později.“

Vyhledali jsme Popelku a rychle jsme zamířili k vile Geneviève. Jednou se Poirot ohlédl přes rameno na

osvětlené okno a profil Marty Daubreuilové, skloněné nad vyšíváním.

„V každém případě jej aspoň střeží,“ zabručel.

Před vilou Geneviéve Poirot vyhledal dobrý úkryt vlevo od příjezdové cesty za keři, které nás dokonale kryly, nicméně dovolovaly nám patřičný rozhled. Dům byl ponořen v naprostou tmou, všichni jeho obyvatelé zřejmě spali. Stáli jsme skoro přímo pod otevřeným oknem ložnice paní Renauldové a mně neuniklo, že právě na ně upíral Poirot oči.

„Co budeme dělat?“ zašeptal jsem.

„Hlídat.“

„Ale –“

„Počítám, že se přinejmenším dvě hodiny nic nestane, ovšem –“ Jeho slova přerušil dlouhý, tlumený výkřik: „Pomóóc!“

V prvním patře v okně napravo od domovních dveří, z něhož hlas vycházel, zablesklo světlo a my na zácloně uviděli stín dvou zápasících osob.

„*Mille tonnes!*“ vykřikl Poirot. „Nejspíš se přestěhovala do jiného pokoje.“

Vyrazil kupředu a divoce zabušil na vrata. Potom s mrštností kočky přeběhl ke stromu rostoucímu v záhoně a vyšplhal na něj. Když skočil do otevřeného okna, vylezl jsem rovněž nahoru a pohled přes rameno mi prozradil, že Dulcie se natahuje po větví za mnou.

„Dejte pozor!“ zvolal jsem.

„Starejte se radši o svou prababičku,“ odsekla neuctivě.

„Tohle je pro mě hračka.“

Poirot mezitím proběhl prázdným pokojem a mlátil do dveří.

„Jsou zamčené a z druhé strany zajištěné závorou,“ vrčel. „Trvalo by věčnost vyrazit je.“

Volání o pomoc nápadně sláblo a v Poirotových očích se objevilo zoufalství. Společně jsme se opřeli ramenem do dveří výplně.

Od okna se ozval klidný, rozvázný hlas:

„Přijďte pozdě. Myslím, že jsem tu jediná, kdo může něco podniknout.“

A než jsem mohl být i jen pohnout rukou, abych ji zadržel, vyskočila oknem. Pospíšil jsem se po ní podívat a ke své hrůze jsem ji spatřil zavěšenou na okraji střechy, po níž ručkovala směrem k osvětlenému oknu.

„Dobrotivé nebe! Zabije se!“ vydechl jsem.

„Zapomínáte, že je profesionální akrobatka, Hastingsi. Řízením boží prozřetelnosti si prosadila, že dnes večer s námi půjde. Modlím se jen, aby přišla včas. Ach!“

Sotva děvče zmizelo v okně, prořízl noční klid výkřik nejvyšší hrůzy a po něm Popelčiným jasným hlasem pronesená slova:

„Tak tohle se vám nepodaří! Mám vás – a ve svém sevření mám sílu oceli.“

Současně Françoise opatrně otevřela dveře našeho vězení. Poirot ji bez okolků odstrčil a proletěl chodbou ke vzdálenějším dveřím, u nichž stálo seskupeno ostatní služebnictvo.

„Je zamčeno zvnitřku, pane.“

Z pokoje se ozval dutý zvuk pádu něčeho těžkého a vzápětí v zámku zaskřípěl otáčený klíč. Dveře se zvolna otevřely a velmi bledá Popelka pokynula, ať vstoupíme dovnitř.

„Je v pořádku?“ vyhrklo z Poirota.

„Ano – přišla jsem v poslední chvíli. Už neměla sílu.“

Paní Renauldová napůl ležela, napůl seděla na posteli a těžce lapala po dechu.

„Málem mě uškrtla,“ zasípala.

Popelka zvedla z podlahy a podala Poirotovi stočený, sice tenký, nicméně velice pevný, hedvábný žebřík.

„Možnost úniku oknem, zatímco my jsme se dovnitř dobývali dveřmi.

„Utekla?“

Dívka poodstoupila stranou a ukázala na ležící postavu, přikrytou tmavým přehozem.

„Je mrtvá?“

Popelka přikývla.

„Nejspíš ano. Zřejmě hlavou narazila na mramorovou obrubu krbu.“

„Ale kdo to je?“ vyhrkl jsem.

„Osoba, která zavraždila Renaulda, Hastingsi, a chystala se zabít i paní Renauldovou.“

Nechápaje kam míří, poklekl jsem a zdvihl přehoz, pod ním se objevila tvář krásné Marty Daubreuilové!

28. KAPITOLA

Na další události oné noci si vzpomínám jen zmateně. Na mé opakované dotazy byl Poirot jako hluchý, za to nepřestával zasypávat Françoise výčtkami, proč mu neprozradila, že se paní Renauldová přestěhovala do jiného pokoje.

Chytil jsem ho za rameno ve snaze přinutit jej vyslechnout mě a věnovat mi pozornost.

„Musel jste to vědět,“ dotíral jsem na něj, „vždy jsi ji odpoledne navštívil.“

Milostivě si mne na kratičký okamžik všiml.

„Přivezli ji na lehátku do prostředního pokoje – do jejího budoáru,“ vysvětlil mi.

„Paní se přece přestěhovala ihned po pánově zavraždění. Vzpomínky ji příliš rozčilovaly.“

„Proč tedy mi nikdo nic neřekl!“ rozkřikl se Poirot a uhodil pěstí do stolu. „Ptám se vás – proč – mi – nikdo – nic neřekl?“ Zuřil čím dál víc. „Jste stará, hloupá ženská! A Léonie s Denisou nejsou ani za mák lepší. Jste trojice pitomců! Vaše blbost málem zabila paní Renauldovou. Nebýt tohoto odvážného dítěte. Odmlčel se a pospíšil přes pokoj k Popelce, ošetřující napadenou ženu, a částečně k mé nelibosti dívku s pravým galským temperamentem objal.

Z rozladění mě probudil přítelův rozkaz, sehnat pro paní Renauldovou okamžitě lékaře a potom přivést policii. A posléze můj vztek dovršil poznámkou:

„Vlastně se sem vůbec nemusíte vracet. Budu příliš zaměstnán, abych vás hlídal, a ze slečny udělám ošetřovatelku.“

Odešel jsem co nejdůstojněji se dalo a po splnění příkazů jsem zamířil do hotelu nevěda vlastně, co se stalo. Noční události mi připadaly neskutečné, až skoro fantastické. Nikdo mi je nechtěl vysvětlit, nikdo neprojevil ochotu zodpovědět mé otázky. Zlostně jsem se vrhl na postel, kde jsem zmaten a naprosto vyčerpán tvrdě usnul.

Když jsem se probudil, svítilo mi otevřeným oknem do pokoje slunce a upravený a usměvavý Poirot seděl u lůžka.

„Konečně jste vzhůru! Takový spáček! Je už málem jedenáct!“

Zabručel jsem a položil si ruku na čelo.

„Víte, co se mi zdálo? Že jsme v ložnici paní Renauldové našli mrtvou Martu Daubreuilovou a vy jste ji označil za vražedkyni pana Renaulda.“

„To se vám nezdálo. Všechno je pravda.“

„Tak Renaulda nezavraždila Bella Duveenová?“

„Kdepak ona, Hastingsi! Sice to opravdu tvrdila, ano, ale jen aby zachránila milovaného muže před gilotinou.“

„Cože?“

„Připomeňte si vyprávění Jacka Renaulda. Oba dorazili na místo v tomtéž okamžiku a navzájem se považovali za pachatele. Dívka se na něj v hrůze zadívala a pak s výkřikem utekla. Jakmile se však doslechla, že upadl do podezření, nesnesla to, a aby jej zachránila před jistou smrtí, vzala vinu na sebe.“

Poirot se opřel v židli a podle svého zvyku položil konečky prstů na sebe.

„Případ mě plně neuspokojoval,“ podotkl rozvážně.

„Stále mě neopouštěl dojem, že řešíme chladnokrevný a promyšlený zločin, spáchaný někým, kdo si obratně přisvojil plány pana Renaulda, čímž svedl policii z cesty.“

Jak už jsem ti jednou vysvětlil, velký zločinec postupuje co nejprostěji.“

Přikývl jsem.

„Abych podepřel svou teorii vycházel jsem z toho, že pachatel plány pana Renaulda velmi dobře znal. Tento názor mě přivedl k paní Renauldové, jenže fakta její vinu neprokazovala. Mohl o nich vědět ještě někdo jiný? Ovšem. Marta Daubreuilová vlastními slovy přiznala, že vyslechla hádku monsieur Renaulda s vandrákem. Pokud slyšela toto, není důvod, proč nemohla vyslechnout všechno ostatní, obzvlášť, když manželé Renauldovi tak neopatrně probírali své plány venku na lavičce. Uvědom si, jak sám jsi z téhož místa odposlechl rozhovor Marty a Jacka.“

„Ale jaký důvod mohla mít Marta k zavraždění pana Renaulda?“ odporoval jsem mu.

„Jaký důvod! Peníze! Ona i Jack se domnívali, že po smrti několikanásobného milionáře Renaulda přejde polovina jeho obrovského majetku na syna. Provedme si rekonstrukci z hlediska Marty Daubreuilové:

Poznala plány manželů Renauldových. Zatím byl starý Renauld matce i dceři pěkným zdrojem příjmů, jenže teď projevil snahu vymanit se z jejich tenat. Svůj první nápad totiž zabránit tomuto úniku – nahradila pravděpodobně odvážnější myšlenkou. Dceru Jeanne Beroldyové přece jen tak něco nemohlo zastrašit! V té době stál pan Renauld neúprosně proti jejímu sňatku s Jackem, a pokud ten by se otcově zákazu vzepřel, stal by se z něj žebrák, což v nejmenším neodpovídalo představě slečny Marty. Ve skutečnosti totiž pochybuji, že o Jacka vůbec kdy stála. Předstírala city, ale v podstatě byla stejně vypočítavý, chladný typ jako její matka. Rovněž si

nejsem jist, jestli lásce svého milého doopravdy věřila. Okouzila ho a uchvátila, ale kdyby jej byl otec poslal pryč, a to se jevilo jako docela pravděpodobné, mohla Jacka ztratit. Jakmile by však starý Renault zemřel a Jack se stal dědicem poloviny jeho miliónů, manželství by se uzavřelo ihned a ona by obratem ruky dosáhla bohatství – jiného, než bylo oněch ubohých sto tisíc, které se matce do té doby podařilo získat vydíráním. Ve svém bystrém mozku si uvědomila, jak lze situaci snadno vyřešit. Bylo to zcela prosté. Renault plánoval předstírat vlastní smrt a jí stačilo v pravé chvíli zasáhnout a změnit frašku v hroznou skutečnost. A teď do hry vstupuje druhá okolnost, která mě neomylně dovedla k Martě Daubreuilové: dýka! Jack Renault si dal vyrobit tři upomínky na válku. Jednu daroval matce, druhou Belle Duveenové a třetí? Nepřipadá vám skoro jisté, že třetí upomínkovou dýku věnoval Martě?

Posouzením všech hledisek docházím ke čtyřem bodům proti Martě Daubreuilové:

1. Mohla vyslechnout plány Renauldových.
2. Na Renauldově smrti měla osobní zájem.
3. Byla dcerou paní Beroldyové, známé špatnou pověstí, která je podle mého názoru morálně i fakticky vražedkyní svého manžela, třebaže smrtelnou ránu zasadila ruka George Conneaua.
4. Kromě Jacka Renaulda přicházela jediné ona v úvahu jako majitelka třetí dýky.“

Poirot se odmlčel a odkašlal si.

„Když jsem se dověděl o existenci Belly Duveenové, napadlo mě, že i ona měla důvod Renaulda zabít, ale hned jsem svou úvahu zavrhl, neboť odborník, jako jsem já, Hastingsi, hledá protivníka určité úrovně. Přesto však

musíme řešit zločiny takové, jaké nám přicházejí do cesty, a ne jaké bychom si přáli. Nepovažoval jsem za pravděpodobné, že by Bella Duveenová běhala po světě s nožem na papír v ruce, i když se samozřejmě chtěla pomstít Jacku Renauldovi. Tím, že se k vraždě doznala, případ prakticky skončil, ovšem já spokojen nebyl, příteli. Nebyl jsem spokojen...

Po podrobné rekapitulaci celé záležitosti jsem dospěl k témuž závěru, jako předtím. Bella nevraždila. Další mohla přicházet v úvahu Marta, ale chyběl mi byt' i jediný usvědčující důkaz.

Sotva jste mi ukázal dopis od slečny Dulcie, vysvitlo mi, jak celou záležitost jednou pro vždy rozluštit. Dulcie Duveenová vražedný nástroj ukradla a hodila do moře proto, že jej považovala za sestřin majetek. Pokud by však zmíněná dýka nepatřila Belle, nýbrž Martě Daubreuilové, musel by Bellin nůž ještě existovat. Nic jsem vám neřekl, Hastingsi – nezbyval čas na rozebírání, ale spojil jsem se přímo se slečnou Dulcií, prozradil jí, kolik se mi zdálo nutné, a poslal ji prohledat sestřiny věci. Představte si mou radost, když mě v hotelu podle mých instrukcí vyhledala pod jménem Robinsonová a vzácnou válečnou upomínku mi přinesla!

Mezitím jsem přinutil slečnu Martu k otevřenému boji. Na můj příkaz paní Renauldová zavrhl svého syna a oznámila svůj úmysl změnit zítra poslední vůli a tím jej zbavit jakéhokoliv podílu na otcově majetku. Byl to odvážný krok, nicméně nutný, a madame ochotně podstoupila riziko, bohužel už ji nenapadlo ohlásit mi, že se přestěhovala do jiného pokoje. Nejspíš předpokládala, že to vím. Další vývoj se udál podle mých předpokladů:

Marta Daubreuilová znovu odhodlaně zaútočila na Renauldovy milióny – a neuspěla.“

„V nejmenším nemohu pochopit, jak se dostala do domu, aniž bychom ji zahlédli,“ podivil jsem se. „Snad jen zázrakem! Opustili jsme ji ve vile Margueritě, šli jsme přímo do vily Geneviève – a přece tam dorazila dřív než my!“

„Z vily Marguerity odešla zadním východem už v době, kdy jsme ještě hovořili s její matkou v hale. V tom, jak se lidově říká, Hercula Poirota převezla.“

„A co stín na zácloně, který jsme viděli ze silnice?“

„Než jsme se podívali nahoru, měla paní Daubreuilová dost času vyběhnout po schodech a usednout na dceřino místo.“

„Madame Daubreuilová?“

„Ano. Jedna je stará, druhá mladá, jedna je tmavovlasá, druhá plavá, nicméně lampa odrážela na záclonu stejnou siluetu. Mají přece velice podobný profil, což já trojnásobný hlupák nevzal v úvahu! Soudil jsem, že mám spoustu času, že se o vstup do vily Geneviève pokusí až mnohem později. Krásná slečna Marta byla pěkně chytrá!“

„Chystala se zavraždit paní Renauldovou?“

„Samozřejmě. Pak by celý majetek připadl Jackovi. Smrt měla vypadat jako sebevražda. Na zemi jsem našel mul, lahvičku s chloroformem a injekční stříkačku se smrtelnou dávkou morfia. Chápete? Chloroformem ji chtěla napřed uspat a pak vpíchnout morfium. Do rána by pach chloroformu úplně vymizel a stříkačka by ležela na zemi tak, aby se zdálo, že vypadla paní Renauldové z ruky. Copak by asi řekl skvělý pan Hautet? 'Ubožáčka!

Nepředpovídal jsem to? Její mozek takový otřes nesnesl. Renauldův případ byl skutečně tragický!

Nicméně věci se nevyvíjely podle plánu slečny Marty, Hastingsi. Paní Renauldová především nespala a na Martu čekala. Došlo k zápasu, ovšem madame je dosud nesmírně slabá, v čemž tkvěla Martina poslední naděje. Nápad se sebevraždou je ten tam, ale podaří-li se umlčet oběť uškrcením, utéci po hedvábném žebříku, zatímco my dosud bušíme zvenčí na dveře, a vrátit se do vily Marguerity před naším příchodem, těžko jí budeme moci něco dokázat. Mat však nedostala od Hercula Poirota, nýbrž od naší malé akrobatky s ocelovým zápěstím.“

Dumal jsem o průběhu případu.

„Kdy jste začal podezřívat Martu Daubreuilovou, Poirote? Po jejím vyprávění o hádce, kterou vyslechla v zahradě?“

Usmál se.

„Vzpomínáš, jak jsme první den přijeli do Merlinville a před brankou sousední vily jsme viděli krásnou dívku? Zeptal ses mě, jestli jsem si všiml mladé bohyně, a já ti odpověděl, že jsem viděl jenom dívku s vyděšenýma očima. V tomto smyslu jsem na Martu Daubreuilovou pohlížel od samého začátku. Dívka s vyděšenýma očima! Co ji děsilo? Jistě ne strach o Jacka Renaulda, poněvadž tehdy ještě nevěděla, že večer byl v Merlinville.“

„Mimochodem, jak je Jackovi?“ zvolal jsem.

„Mnohem lépe. Dosud leží ve vile Margueritě, ale madame Daubreuilová zmizela. Policie ji hledá.“

„Byla s dcerou spolčená?“

„To se už nikdy nedovíme. Paní Daubreuilová dovede uchovat své tajemství: Ostatně silně pochybuji, že ji policie vůbec najde.“

„Jack – už ví?“

„Zatím ne.“

„Zpráva bude pro něj hrozná.“

„Přirozeně. A přesto, Hastingsi nevyznám se dobře v jeho srdci. Dosud jsme na Bellu Duveenovou pohlíželi jako na svůdnici a na Martu Daubreuilovou jako na děvče, které opravdu miloval. Myslím však, že kdybychom pojmy obrátili, ocitli bychom se pravdě blíže. Marta byla skutečná krasavice. Rozhodla se Jacka okouzlit a také se jí to podařilo, nicméně vzpomeň si na jeho podivnou nechuť přerušit známost s Bellou, či ochotu jít raději sám pod gilotinu, než aby dívka přitížil. Matně tuším, že se po sdělení pravdy zděsí, bude pohoršen a jeho klamná láska vyprchá.“

„Co je s Giraudem?“

„Dostal nervový otřes, chudák. Musel se vrátit do Paříže.“ Oba jsme se zasmáli.

Poirot se osvědčil jako dobrý prorok. Jen co lékař Jacka označil za natolik silného, aby mohl všechno vyslechnout, byl k němu s vyličením poslán Poirot. Odhalení způsobilo Jackovi otřes, leč vzpamatoval se snadněji, než jsem předpokládal. Ty hrozné dny mu pomohla překonat mateřská láska. Od té doby jsou matka a syn nerozluční přátelé.

Ještě k jednomu objasnění muselo dojít. Poirot oznámil paní Renauldové, že zná její tajemství, a zdůraznil, že by Jackovi měla prozradit otcovu minulost.

„Utajování pravdy nevede k ničemu dobrému, madame! Vzmužte se a všechno mu přiznejte.“

Žena s těžkým srdcem souhlasila a syn se dověděl, že otec, jehož miloval, unikl spravedlnosti. Na zajímavou otázku Poirot okamžitě odpověděl:

„Uklidněte se, pane Jacku, veřejnost nic neví. Já sám nevidím nutnost svěřovat to policii. Nepracoval jsem pro ni, ale pro vašeho otce. Nakonec jej trest přece jen neminul, avšak nikdo se nemusí dozvědět, že George Conneau a on byli jednou osobou.“

Několik bodů z případu, o nichž policie pochopitelně nevěděla, překlenul Poirot tak přijatelným vyprávěním, že veškeré dotazy postupně utichly.

Krátce po našem návratu do Londýna mě na Poirotově krbové římse překvapil krásný honcíp pes.

„*Mais oui!*“ přikývl na můj tázavý pohled. „Koupil jsem si ho za těch pět set franků, co jsem vyhrál. Není skvostný? Říkám mu Giraud.“

O pár dní později nás přišel navštívit Jack Renauld s odhodlaným výrazem ve tváři. Vyložil nám své příští plány.

„Jdu se rozloučit, pane Poirote. V nejbližší době odjedu do Jižní Ameriky. Otec tam měl velké pozemky a tak chci na novém kontinentu začít nový život.“

„Odplujete sám?“

„S matkou – a se Stonorem. Nechám si ho jako tajemníka. Má rád daleké kraje.“

„A už s nikým jiným?“

„Koho myslíte – ?“ Jack zrudl.

„Děvče, které vás nade vše miluje a ochotně chtělo za vás položit život.“

„Copak ji mohu požádat o ruku?“ zašeptal. „Po všem, co bylo? S jakým pokulhávajícím příběhem bych k ní mohl přijít?“

„Ženy mají vynikající nadání najít si pro každé takové vyprávění berličky.“

„Jenže já byl hrozný hlupák.“

„To jsme tu a tam všichni,“ zafilozofoval Poirot. Jackův výraz ztvrdl.

„Jde mi ještě o něco jiného. Jsem syn svého otce. Může si mě vzít dívka, která to ví?“

„Správně říkáte, že jste syn svého otce. Hastings tady vám potvrdí, že věřím v dědičnost –“

„No vidíte –“

„Počkejte! Znáám odvážnou a trpělivou ženu, schopnou velké lásky a sebeobětování –“

„Mou maminku!“

Chlapcův pohled změkkl.

„Ano. Jste synem své matky stejně jako otce. Vypravte se tedy za slečnou Bellou a všechno jí svěřte. Nic jí nezatajujte a počkejte na její odpověď.“

Když se však Jack zatvářil nerozhodně, detektiv pokračoval. „Nechod'te k ní ale jako chlapec, nýbrž jako mladý muž, sice postižený minulostí i přítomností, zato hledící s nadějí vpřed do nového, šťastného života. Požádejte ji, ať tuto budoucnost sdílí s vámi. Snad si ani neuvědomujete, že vaše láska prošla zkouškou ohněm a obstála v ní. Oba jste byli připraveni položit život za toho druhého.“

A co kapitán Artur Hastings, pokorný kronikář tohoto příběhu?

Odjel prý k Renauldovým na ranč za mořem, jenže na zakončení svého vyprávění bych se rád vrátil k jednomu ránu v zahradě vily Geneviève.

„Nemohu vám říkat Bello, protože to není vaše jméno,“ pravil jsem. „A Dulcie mi zní tak cize. Budete pro mne prostě Popelka. A ta se přeci provdala za prince. Nejsem sice princ, ale –“

„Popelka ho určitě upozornila, že ona se v princeznu změnit nemůže,“ přerušila mne, „když se pořád jen točila v kuchyni a –“

„Teď je na řadě princ, aby zase on přerušil Popelku. A víte čím?“

„Ne.“

„Zvolá 'Hrome!' a políbí ji.“

A to jsem také učinil.

Naléhavá žádost zoufalých kriminalistů, kteří ne a ne odhalit nadějnou stopu k velkému zločinu, dojde nakonec sluchu slavného detektiva Hercula Poirota a přijíždí do Francie pomoci svým kolegům v nouzi. Bohužel pozdě. Jeho záhadný klient, milionář Renauld, už mezitím skončil s dýkou v zádech v nehluboké jámě na golfovém hřišti.

Nad těžkopádným pátráním francouzského detektiva Girauda i tentokrát zvítězí Poirotův psychologický postup, který odhalí souvislost vraždy se zločinem starým dvacet let. Statečný postoj vdovy, záměna dvou mrtvol, vyděračství, zápletky s dvojčaty, mistrovsky podaný děj a komplikované pátrání, to vše vytváří napětí, jaké v čtenáři umí dokonale vyvolat pouze "královna zločinu" Agatha Christie. Vychází poprvé česky.